

บ้านเมืองต้องการผู้ทำได้จริง มากกว่าผู้ได้แต่พูด หรือเพียงแต่คิด

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

คุณ พิภพ ธงไชย นำเสนอให้ “คิดการเมือง
กันใหม่” ใน น.ส.พ.ไทยโพสต์ เมื่อวันที่
๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ มีประเด็นที่สำคัญดังนี้

...นี่เป็นที่สุดแล้วของสังคมไทยหรือ ? เรา
จึงได้รัฐบาลผสมทุนนิยมผูกขาด ขวาจัด ซ้ายจัด
โกงจัด และคนที่เราเห็นว่าเลวจัดเข้ามาร่วมกัน
บริหารบ้านนี้เมืองนี้ นี่เป็นโชคชะตา หรือชะตา
กรรมของประเทศ

เมื่อปี ๒๕๑๙ เคยเกิดเหตุการณ์แบบเดียวกัน
เป็นเหตุให้คนจำนวนหนึ่งเข้าป่า จำนวนหนึ่งไป
อยู่ต่างประเทศ พวกเขาอยู่ในเมืองไม่หมดหวัง ถึง
แม้รัฐบาลยุคนั้นจะประกาศเป็นเผด็จการ ๑๒ ปี
พวกเขาหันไปเริ่มต้นการเมืองใหม่ เป็นการเมือง
ที่ไม่สนใจรัฐ เป็นการเมืองที่ทำพื้นที่ทางสังคมใหม่
๒๐ ปีผ่านไป พื้นที่ทางสังคมใหม่ได้กลายเป็น
กระแสใหม่ของสังคมไทย พื้นที่นี้สังคมไทยเรียกว่า
“พื้นที่ทางเลือก” และวันนี้ พื้นที่เหล่านี้ถูกสังคม
ใช้แทนพื้นที่เก่ามากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่การ
ศึกษาทางเลือก การแพทย์ทางเลือก สุขภาพทาง
เลือก เกษตรกรรมทางเลือก ชุมชนทางเลือก
เศรษฐกิจทางเลือก “เศรษฐกิจพอเพียง” และ
การเมืองทางเลือก ฯลฯ

ภาคประชาชนใน ๒๐ ปีหลัง มีความตื่นตัว
ในเรื่องสิทธิเสรีภาพ สิทธิเด็ก สิทธิสตรี สิทธิ
ชุมชน สิทธิของปัจเจกชน สิทธิพลเมือง และ
สิทธิมนุษยชนมากขึ้น ประชาชนที่ตื่นตัวเหล่านี้มี
ทั้งในเมืองและชนบท มีทั้งชนชั้นกลางและคน
ยากจน กลายเป็นประชาชนที่ไม่ยอมจำนนกับ
ชะตากรรม มีจิตอาสา มีบุคลิกและสำนึกที่เอาจริง
เอาจังเรียกว่า “พลเมืองที่เอาการเอางาน”
(Active citizen) ที่จะไม่ยอมให้ทุนสามานย์

และนักการเมืองสามัญมีความสุขและสนุกกับการ
ใช้อำนาจบาตรใหญ่ และกอบโกยทรัพย์สินของประเทศ.....

นายเกษม วัฒนธรรม รองผู้ว่าฯ และประธาน
กกต.บุรีรัมย์ เป็นข้าราชการตัวอย่างที่ยึดหลัก
ถูกต้อง มากกว่าถูกใจ (นาย) แม้สิ่งที่ถูกต้อง
อาจไม่ก้าวหน้า ไม่ร่ำรวย แต่ทำให้เขาภูมิใจ
ส่วนสิ่งถูกใจ (นาย) อาจก้าวหน้ามีตำแหน่งสูงขึ้น
แต่ไม่ทำให้ภูมิใจ ผลจากการยึดความถูกต้องมา
ตลอดทำให้ ๑๐ ปีที่ผ่านมา ต้องถูกย้ายถึง ๑๐
จังหวัด เมื่อถูกย้ายไปที่ไหน คิดเพียงอย่างเดียว
คือ ทำหน้าที่ให้เต็มที่ เพื่อสร้างความเจริญและ
ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นแก่ประชาชน (มติชน ๑๕ ม.ค. ๕๑)

ลุงฉลอง เขียวปล้อง อายุ ๗๖ ปี สามล้อ
บ้านโป่ง แม้จะอยู่อย่างหาเช้ากินค่ำ แต่แกก็ยัง
อุตสาหะเก็บเรี่ยวแรงช่วงสุดท้ายไว้โบกรถ เพื่อ
ให้เด็กนักเรียนข้ามถนนได้ปลอดภัย ทั้งๆ ที่มีคน
ทักท้วงว่า “มึงไม่ได้เงิน มึงมาทำทำไมวะ?” แต่
ลุงฉลองกลับเห็นว่า “ไม่ได้เงินทองไม่สำคัญ
หรอก มันอยู่ที่จิตใจผม ชีวิตที่เหลืออยู่ อยู่
เพื่อได้ช่วยคน ดึกว่าอยู่บ้านนอนเฉยๆ ถ้าจะ
ตายทั้งที ขอฝากดีเอาไว้” ปณิธานของชิงแก่ที่
ตั้งใจจะฝากดีเอาไว้ก่อนตาย แม้จะเป็นความดี
เพียงเล็กๆ น้อยๆ ที่ช่วยให้เด็กปลอดภัยในการ
ข้ามถนน ย่อมเทียบความดีเชิงปริมาณไม่ได้กับ
ชิงแก่ที่ขึ้นไปบริหารบ้านเมือง ทว่าหากพิจารณา
เชิงคุณภาพแล้ว เพียงแค่แกออกแรงปั่นสามล้อ
ด้วยจิ้งหะสม่าเสมอก็ทำให้ธงชาติไทย และธง
ตราสัญลักษณ์ฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ที่
ติดอยู่บนรถคู่ใจโบกสะบัดสวยงามกว่ามหาศาลนัก
(แทบลอยด์ ไทยโพสต์ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑) **ข**

• คำตง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

เมื่อกลางเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ผมต้องบึ่งจากเมืองกาญจน์ **6** เข้าเมืองกรุง เพื่อเข้านั่งฟังการแถลงนโยบายของรัฐบาลถึง ๓ วัน คือ ๑๘, ๑๙ และ ๒๐ เมื่อรัฐบาลแถลงนโยบายเสร็จ ส.ส.ที่เพิ่งรับเลือกตั้งเข้ามาใหม่ และพวกที่ทำหน้าที่ส.ว.คณะผมก็ผลัดกันอภิปราย ท้วงติง เสนอแนะรัฐบาล เพื่อให้รัฐบาลปรับปรุงการทำงานตามนโยบายได้ดีขึ้น

บางครั้งนั่งฟังไป ผมก็นึกปลงไป เพราะมีหลายครั้งที่นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีไม่อยู่ในห้องประชุมเลยสักคน ไม่รู้ว่าสมาชิกสภาพูดให้ใครฟัง เสียค่ากระแสไฟฟ้าเครื่องปรับอากาศทั้งกลางวันและกลางคืน เสียค่าอาหารทั้งมื้อกลางวัน มื้อกลางคืน เป็นเงินภาษีอากรของชาวบ้านทั้งนั้น

ที่สภาพนักการเมืองที่เคยอยู่ “ไทยรักไทย” ผมคิดว่าจะแสดงความไม่พอใจหน้าบึ้งหน้าตึง เพราะผมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาเดือดร้อน กลับเข้ามายกมือไหว้ตามธรรมเนียมไทยๆ เนื่องจากอายุน้อยกว่า ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส คงต้องฝันความรู้สึกมากเหมือนกัน รัฐมนตรีบางคนที่ผมไม่มีโอกาสได้รู้จักมักคุ้นมาก่อน ก็มาทักทายใต้ถุนเสาทุกซอกทุกติบ

ท่านผู้อ่าน “เราคิดอะไร” คงยืนยันได้ว่าหนังสือที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ไม่ใช่หนังสือที่เกี่ยวกับการเมือง แต่เมื่อเราเห็นว่าการเมืองกำลังจะผิดพลาด เราก็คงเตือนด้วยชื่อประจำฉบับนั้นๆ เช่นฉบับที่แล้วเราเสนอว่า “งานการเมืองคืองานช่วยสร้างสังคม ไม่ใช่งานสร้างทรัพย์ สร้างอำนาจให้ตนเลย”

ส่วนคำว่า “บ้านเมืองต้องการผู้ทำได้จริงมากกว่าผู้ได้แต่พูดหรือเพียงแต่คิด” เป็นชื่อของหนังสือฉบับนี้ เหตุการณ์ตรงกับที่เราตักคอกไว้ คณะรัฐบาลพูด คิดออกมาเป็นนโยบายแถลงต่อสภาว่านโยบายเร่งด่วนที่สำคัญลำดับแรกสุดคือต้อง **สมานฉันท์** แล้วก็สมานฉันท์ด้วยการปลดอธิบดีกรมสอบสวนพิเศษ สมานฉันท์ด้วยการที่นายกฯ ออกมาพูดว่า “๖ ตุลา ๑๙ มีตายเพียงคนเดียว” และ “การฆ่าตัดตอนนั้นจะฆ่าสัก ๕,๐๐๐ ศพก็ไม่เป็นไร”

ใครจะยังงี้ก็ช่าง ส่วนผมต้องอยู่ในลักษณะ “ยถาวาที ตลาการี” พูดอย่างใดทำได้อย่างนั้น ไม่เอาเงินเดือนและเบี้ยประชุมมาใช้เพื่อตัวเองและครอบครัวสักบาท ตลอดเวลา ๑๖ เดือน ที่เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติกวนสภาพอย่างเดียวน้ำเปล่าสำหรับดื่มไม่เคยใช้สิทธิ์ในการเดินทางโดยรถไฟ รถทัวร์ และเครื่องบินฟรีเลย

มีพรรคการเมืองที่กำหนดให้สมาชิกเคร่งครัดยิ่งกว่านี้อีก แต่พรรคนั้นยังไม่มียกยาด ไม่มี ส.ส. สักคน ถ้าท่านผู้อ่านสนใจพรรคดังกล่าว ถามได้กันเอาเองครับ **๗**

7

บ้านปานาดอย

ยังไม่ได้ทำงานอะไรก็พาดพิงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ลังย้ายด่วน อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งคุมคดีทุจริตที่ ดร.ทักษิณและคณะพั่วพันอยู่ แล้วเอาคนสนิทของ ดร.ทักษิณไปเป็นอธิบดีแทน

14

สี่สั้นชีวิต

บากหน้าเผชิญปัญหาชีวิต...
เครียดจนกระทั่งมะเร็งร้ายขึ้น ๓ มาเยือน
แต่ชีวิตเธอยังยืนยาวมาจนบัดนี้

26

ชีวิตนี้มีปัญหา

คนทั่วไปต่างตกเป็นทาส“ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข”และหลง “โลกธรรม” (ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข)ว่า เป็นสิ่งที่นำมำนำได้ ถ้ามีโลกธรรมก็ยิ่งหลงว่า “สุข”อยู่ทั้งนั้น เพราะยังไม่รู้ว่า “ความสุขที่เป็นอิสระจากลาภยศสรรเสริญภามอิตตา”หรือจากโลกธรรมนั้นเป็นอย่างไร

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๒๑๒
เดือน มีนาคม ๒๕๕๑

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานดอย

สีสันชีวิต

ชีวิตนี้มีปัญหา

1	นัยปก: บ้านเมืองต้องการผู้ทำได้จริง มากกว่าผู้ได้แต่พูด
หรือได้แต่คิด	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุยนิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	สีสันชีวิต (คุณพันน้ำ วรสิงห์)	ทีม สมอ.
20	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
25	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
26	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
36	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธร
42	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
49	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	ฟ้าดาว
52	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
54	โยหลงลมเจ้าเล่ห์เหลี่ยมขายฝันฯ	ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ
58	เวทีความคิด	เสฏฐฐชน
63	วิพากษ์บริโภคนิยม ๑	ส.ศิวรักษ์
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกียรติ
75	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโตกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอภา
 กองรับใช้ธุรการ ศิลลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สิประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานัญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๗
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ทำอักษร จำกัด
 อินล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

มฤตยูคือเทพเจ้าแห่งความตาย เราทุกคนควรระลึกถึงทุกลมหายใจ จึงจะไม่ตั้งอยู่ในความประมาท ทุกวันนี้ชีวิตเรายังไม่สมบูรณ์ ทั้งที่ผ่านชีวิตมาแปดสิบกว่าหลายปีแล้ว...อยู่ที่กินดื่กผ่านแล้ว แต่งตัวสวยงาม มีเมียมีลูกมีบ้านมีรถยนต์ มีเกียรติยศชื่อเสียงก็ผ่านแล้ว ถูกตำหนิติ ได้รับยกย่องสรรเสริญก็ผ่านมาแล้ว ฯลฯ มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นที่ยังไม่มีโอกาสผ่านมาเลยในชีวิตนี้นั้นคือ “ความตายที่แท้จริง” ถ้ามันมาถึงหรือผ่านมาในชีวิตเราเมื่อใดคงเป็นชัยชนะที่สมบูรณ์ของชีวิต...เราก็จะได้พูดได้ว่า “ความตายเราก็ได้ผ่านประสบการณ์มาแล้ว”

- แก้วมุล ภาตรา เชียงราย

☞ ถ้า “ความตายที่แท้จริง” มีได้หมายถึง “สิ้นชีวิต” แล้วเวียนกลับมาเกิดอีก แต่หมายถึง “ดับสนิท” ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก ก็พากเพียรต่อไปเถอะครับ

ไอ้ป้อพู่

ขอให้กำลังใจคะสำหรับการให้รูปเล่ม ปกที่ยังคงรูปลักษณ์ของศิลปะและความเป็นไทย ๆ

- จุฑามาศ เอกมหาคุณ กทม.

☞ ขอบคุณครับที่ชื่นชมผลงานของจิตรกรอาสาสมัครหลายคนซึ่งอุทิศตนร่วมงานกับ “เราคิดอะไร” ตลอดมา และมั่นใจว่าตลอดไปจนกว่าจะปิดฉาก เราอาจจะคิดแตกต่างจากใครๆ บ้างในบางเรื่อง แต่ก็ไม่ได้คิดแตกแยก เพราะการสมานฉันท์กับคนดีมีธรรมเป็นวิถีที่ชอบธรรม ส่วนคนพาลมารสังคมนั้น เราไม่รังเกียจที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมแปลกแยก เพียงแต่ต่างฝ่ายต่างอยู่และดำเนินชีวิตตามที่ตนเองเห็นชอบ ขออย่าทำร้ายแผ่นดินก็แล้วกัน

เป็นข้าราชการมาจนใกล้จะเกษียณแล้ว รู้สึกอึดอัดถึงกับคิดจะลาออกไม่เว้นวัน เพราะไม่อยากจะอยู่กับรัฐบาลตัวตายตัวแทน วงศาคณาญาติ ผัว-เมียต่างตอบแทน แต่คิดๆ อีกที ข้างหลังเรายังมีประชาชนตาต๋าๆ ที่เราต้องดูแลรับผิดชอบตามหน้าที่ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงต้องอยู่อย่างขมขื่นฝืนทน

- ข้า ราชการ ชัยนาท

☞ สรรพสิ่งล้วนอนิจจัง ไม่ว่าจะรัฐบาลที่เราพอใจหรือไม่พอใจก็มาอยู่คู่กับเราได้ตลอดเวลาหรอก รัฐบาลนี้ก็เช่นกัน ไม่ช้าก็เร็วต้องผ่านไปจะไปแบบไหนก็แล้วแต่กรรมของเขา เมื่อจำต้องอยู่ร่วมแผ่นดินกันก็จงวางใจทำหน้าที่ของเราต่อไปตามปกติให้ดีที่สุดตามตัวบทกฎหมายระเบียบแบบแผน ไม่ต้องวิตกทุกข์ร้อนอะไร

๓๒๘.

สังเวชใจกับข่าว ดชด.โจรชุดเฉพาะกิจปราบปรามยาเสพติด จะเท็จจริงอย่างไรดิฉันไม่รู้ แต่จากหน้า น.ส.พ.เชื่อว่ามิมีมูล ถึงแม้ว่ายังไม่ถึงขั้นศาลตัดสิน ทำไมจึงเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ เป็นผู้รักกฎหมายแต่กลับเป็นโจรเสียเอง แบบนี้จะวางใจตำรวจได้อย่างไรคะ

- ครูคือใคร ใครคือครู นครสวรรค์

☞ สนใจข่าวนี้บ้างเหมือนกันในฐานะตำรวจแก่ คิดว่ามีมูลแม้กระบวนการยุติธรรมยังไม่สิ้นสุดถึงชั้นศาล ก็ทำนองเดียวกับอดีตนายกรัฐมนตรี้ที่พเนจรอยู่ต่างแดน และบริวารอ้างว่าบริสุทธิ์เพราะศาลยังไม่ได้พิพากษานั้นแหละ ถ้ามีวิธีคิดอย่างนี้การสอบสวนได้สวน กลั่นกรอง มีความเห็นสงสัยชั้นอัยการจะมีไว้ทำไมกัน ?

จากผู้อ่าน

เหตุที่ตำรวจเป็นไปถึงขนาดนี้ จะพึงโทษเฉพาะผู้ต้องคดีไม่ได้หรอก ต้องไล่เรียงกันทั้งระบบ ตั้งแต่พื้นฐานชีวิตในครอบครัว สถาบันการศึกษา ผู้บังคับบัญชาทุกระดับ เพื่อนร่วมงาน ค่านิยม สังคม สิ่งแวดล้อมในสังคมตำรวจและสังคมภายนอก เมื่อหัวสายทางก็กระดิก นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งเท่านั้นที่ผิวดิวโผล่ทางออกมา ยังมีที่ยังไม่โผล่อีกเยอะ เต็มวงตามกันออกมาเป็นระลอกจนได้หรอกน่า แต่ว่าก็ว่าเถอะนะ นักการเมืองบางคนที่ยิ่งใหญ่อยู่ในขณะนี้อดีตก็ใช่ว่าจะต่างกับ ดชด.ชุดนี้สักเท่าไร

กั๋WS:

ข่าว น.ส.พ.ว่าพระวัดทุ่งสมอ เขาคือ เพชรบุรณ์ กับน้องสาวเข้าแจ้งความตำรวจที่ อ.เมืองตากเพราะถูกแก๊งต้มตุ๋นหลอกเอาเงินไป ๒๑๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินวางมัดจำจะซื้อขายหินกินเหล็กราคา ๘๐๐ ล้านบาท แล้วจะเอาไปขายต่อ ๑,๖๐๐ ล้านบาท ชาวบ้านธรรมดาอย่างผม ความรู้ระดับมัธยม ก็ยังเห็นว่าเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องเหลวไหล แล้วทำไมพระอายุจะ ๖๐ แล้ว ยังมงายอยู่ได้ แถมยังคิดซื้อขายหารายได้แบบชาวบ้านอีกด้วย

- เกษตรกร ไร้สาร ตาก

ตัวเองยังหลงทางอยู่ในถ้ำมืดมิด ยังจะสะเออะพาชาวบ้านออกไปพบแสงสว่างที่ปากถ้ำ โอ้โฮ้ย! ลวงโลกแท้ๆ เรื่องอย่างนี้ถ้าคณะสงฆ์ยังอนุรักษ์เผ่าพันธุ์ไว้สืบทอดศาสนาอีก ชาวบ้านจัดการเลย ลงพรหมทัณฑ์ เลิกทำบุญใส่บาตร บำรุงเลี้ยงกาฝากศาสนา

วันวาเลนไทน์

ปีนี้ คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา

เลขาฯ สพลฐ.ห้ามโรงเรียนจัดงานวาเลนไทน์รวมว.วัฒนธรรม แจ้งว่าการรณรงค์เทศกาลวาเลนไทน์นั้น จะโน้มน้าวให้เยาวชนหันกลับมาสนใจให้ความสำคัญวันมาฆบูชา เข้าวัดเข้าวา กระแสนี้นับว่าเป็นนิมิตหมายที่ดี เพราะเยาวชนไทยยุคใหม่ตกเป็นทาสค่านิยมไร้สาระมานานปีแล้ว แต่ไม่มีใครสนใจแก้ไขจริงจัง

- ครูแก่ เกินแกง ระยอง

ถ้าโรงเรียนบางโรงเรียน และครูบางคนไม่เป็นตัวการชักนำค่านิยมไร้สาระแบบนี้ ระบาดเข้าโรงเรียน ก็ไม่จำเป็นต้องมีมาตรการนี้ ครูเป็นผู้นำทางความคิดจิตวิญญาณ ต้องคิดหนักว่าจะจะเป็นความหวังสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นไทยแท้ทั้งตัวและหัวใจหัวคิดได้อย่างไรครับ

องคูลีมาล

กินข้าวเช้านี้ดูทีวีไปด้วย กินไปได้ ๒-๓ คำก็ต้องอิมเมื่อได้ฟังข่าวจะตั้งลูกเฉลิมและลูกวัฒนาเป็นเลขาธิการรัฐมนตรี พ่อแม่บอกว่าไม่รู้เรื่อง รัฐมนตรีช่วยที่จะแต่งตั้งบอกว่าขอให้เปิดโอกาสให้อภัย องคูลีมาลยังกลับใจได้

- สมาชิก กทม.

บรรพชนเป็นมาอย่างไรอนุชนก็เป็นไปอย่างนั้นแล เห็นใจเขาเถิด ก็อุตส่าห์ค้นเอาหัวกะทิมาแล้วนะ เงินทองทรัพย์สิน ตำแหน่งแต่งตั้งนั้นเป็นของแผ่นดิน หากใครตะกายป่ายป็นเอามาโดยมิชอบ แทนที่จะเป็นคุณกลับจะเป็นโทษ พอเริ่มต้นก็เห็นๆ แล้วไหมละ มีแต่เสียงสาปแช่งทั้งเมือง วางใจเถิดครับ กลับไปกินข้าวต่อให้อิมท้องเถอะน่า ยังชีวิตให้ยืนยาวพิสูจน์กฎแห่งกรรมต่อไป

๒๒ บรรณาธิการ

ส.ส. คือผู้เสียสละ สร้างสรรค์ สรรสร้าง
ชาติ-ประชาชน (เลือกสร้างแต่คุณกรรม) เพื่อประเทศ

ช่วงหาเสียงเลือกตั้ง ผู้สมัคร ส.ส. ต่าง
ประกาศตัวขออาสาเสียสละรับใช้ประชาชน
บ้างอยากรับใช้จนสุดชีวิตจิตใจ ถึงกับต้องใช้วิชา
มารทุกกระบวนการ

ลองมาช่วยกันแกะสะเก็ดของ ส.ส. ผู้อาสา
สมัครรับใช้ประชาชนสักหน่อยดีไหม ทุกคนมี
รายได้ประจำเดือนดังนี้

- เงินประจำตำแหน่ง ๖๒,๐๐๐ บาท
- เงินเพิ่ม ๔๒,๓๓๐ บาท

รวมแล้วมีรายได้ยังชีพและทำงานเดือนละ
๑๐๔,๓๓๐ บาท อันที่จริงก็ไม่ค่อยเลย เพราะคน
เหล่านี้เกือบทุกคนมีอาชีพธุรกิจส่วนตัวอีกต่างหาก
และบางที่ตำแหน่ง ส.ส.อาจเป็นแค่งานรองบ่อน
เพื่อเสริมธุรกิจส่วนตัวเท่านั้น

มีผู้ช่วยดำเนินงานได้ ๕ คน มีค่าตอบแทน
รายเดือนคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท มีผู้เชี่ยวชาญ
ประจำตัวได้ ๑ คน มีค่าตอบแทนรายเดือน
๒๐,๐๐๐ บาท

ค่าใช้จ่ายสำหรับ ส.ส. ๑ คน รวม ๑๗๔,๓๓๐
บาท รวม ส.ส.ทั้งสภา ทั้งสิ้น ๔๘๐ คน เป็นเงิน
เดือนละ ๘๓,๖๗๔,๔๐๐ บาท ปีละ ๑,๐๐๔,๑๔๐,๘๐๐
บาท! น้อยเสียเมื่อไรล่ะครับ

นอกจากนี้ยังมีเงินประกันสุขภาพให้ทุกคน
อีกปีละ ๒๐,๐๐๐ บาท ทั้งในการเดินทางไป
ปฏิบัติหน้าที่ก็ยังมียลสิทธิ์เบิกค่าโดยสารเครื่องบิน
(เฉพาะตัว ส.ส.) รถไฟ รถยนต์ บ.ข.ส. (เบิกให้

ผู้ติดตามได้ ๑ คนด้วย)

ประชาชนคนใช้สิทธิ์เลือกตั้งคิดสะระตะเอา
เองก็แล้วกัน มันคุ้มกันไหมที่เราใช้สิทธิ์เลือกตั้ง
ให้เขาเข้าไปเสวยสุขขวดละ ๔ปี และฉ้อฉลแผ่นดิน
เลือกตั้งที่โรกระเลื่อกระสนกระสันกันเราๆ ถึง
จะเอาเป็นเอาตาย คดโกง ทูจริตกันสารพัด!

จะทำดีทั้งที่ทำไม่ต้องลงทุนตากหน้าเอาตรา
ชั่วเป็นใบเบิกทาง?

แค่นี้ยังไม่หน้าใจ ยังมี ส.ส. ผู้ทรงเกียรติขอ
เพิ่มผู้ช่วย ส.ส.อีก ให้ ๕ คนยังผลาญเงินแผ่นดิน
น้อยไป ของบคนขับรถประจำตำแหน่ง ส.ส.
ทุกคนด้วย ขอเบิกค่าน้ำมันรถจากสภาหรือบ้าน
ไปสนามบิน ค่าน้ำมันรถในภารกิจต่างๆ อีกต่าง
หาก แม้แต่ค่าน้ำมันรถในวันที่มาปฏิญาณตนก็
ไม่เว้นร้องขอ เบ็ดเสร็จแล้วไม่คิดจะใช้เงิน
ประจำตำแหน่งเงินเพิ่มสักบาท

แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังมี ส.ส.บางคนที่ยัง
“ไม่สิ้นความเป็นคน” ท้วงติงค่าน้ำแข็งหลักการนี้
และเสนอให้ช่วยกันประหยัด เช่น ไม่ต้องซื้อ
เครื่องคอมพิวเตอร์ชนิดพกพาแจกทุกสมัย ซึ่ง
สำนักงานเลขาธิการสภาชี้แจงว่าเหตุที่ต้องจัดหา
ให้ใหม่เพราะ ส.ส.ชุดก่อนรับไปแล้ว ส่วนหนึ่ง
ไม่ส่งคืน ทวงถามก็แล้วก็ไม่แจ้งเหตุขัดข้อง
จึงต้องจัดซื้อใหม่ตามจำนวน ส.ส. ต้องสูญเงิน
งบประมาณอีก ๒๕,๓๐๐,๐๐๐ บาท

โธ่เอ๊ย! แค่คอมพิวเตอร์ราคาแค่นี้ยังไม่วาย
มุบมิบ ที่มากกว่านี้จะไม่เขมือบได้ไง ผู้
เสียสละเพื่อชาติประชาชนทั้งหลายเอ๊ย

๗

อยู่บ้านป่ามา ๑๕ ปีเต็มก็เพิ่งจะเกิดขึ้น
คราวนี้เอง ที่เห็นวัดข้างๆ โรงเรียน
ผู้นำจัดงานใหญ่โตมโหฬาร ๑๐ วัน ๑๐ คืน ติด
ตลอดไฟนีออนสีต่างๆ สองข้างถนนก่อนถึงวัด
เป็นระยะทางหลายกิโลเมตร ควบคุมกันไปกับการ
ปักธงถึยิบ

ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนก็คือ การเอาหลอด
นีออนไปติดบนต้นไม้มากมาย จากพื้นล่างติดต่อกัน
ขึ้นไปสูงถึงครึ่งของภูเขาหลังวัด ถ้าติดถึง
ยอดเขาได้ก็คงติดไปแล้ว เปิดไฟระยิบระยับ
ตั้งแต่หัวค่ำยันสว่าง

สิ่งที่ดึงดูดคนในหมู่บ้านให้ตะลึงพรึงเพริดไป
กับความยิ่งใหญ่ของงานได้แก่การฉายไฟสำหรับ
ส่องเครื่องบิน ฉายแสงฉวัดเฉวียนไปมาบนท้องฟ้า
เหมือนตอนที่ผมเด็กๆ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่
สอง เข้าศึกส่งฝูงบินมาทิ้งระเบิดตอนกลางคืน
หน่วยต่อสู้อากาศยานของเราจะเอาไฟฉายอย่าง
นั้น ส่องจับที่ตัวเครื่องบินก่อน แล้วระดมยิงด้วย
ปดอ. (เป็นต่อสู้อากาศยาน)

ชาวบ้านข้างวัดบอกผมว่าลงทุนไปหลายล้าน
ไม่รู้ขาดทุนหรือเปล่า

ก่อนที่งานจะเริ่มขึ้น ท่านสมภารซึ่งเป็น
พระมหาหนุ่มๆ ได้พูดกับผมต่อหน้าพระลูกวัด
หลายองค์ ให้ผมเป็นประธานเปิดงานปิดทองฝัง
ลูกนิมิต ผมได้แต่ยิ้มๆ หากพูดโผงผางหมด
เปลือกคงต้องใช้เวลามากกว่าพระหลายๆ องค์
จะเข้าใจผม

วันต่อมาผมหาโอกาสไปพบสมภารองค์นั้น
เป็นการส่วนตัว ก้มลงกราบแล้วถามท่านตรงๆ
ว่า ท่านจะจัดงานฝังลูกนิมิตไปทำไม เพราะตรง
ข้ามกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านก็บอก
ตรงๆ ว่าเป็นการหาเงินเข้าวัด เหมือนวัดอื่นๆ ไป
เกือบจะตกกับท่านต่อถึงเรื่องเงินว่าเป็นสิ่ง
ต้องห้ามสำหรับพระ รวมทั้งเกือบจะยกบท
แยกธรรมแยกวินัยมาอ้างก็จะเป็นการสอนพระ
ทำให้สมภารท่านเกลียดชังหน้าเปล่า เลยสรุปย่อๆ
ว่า ผมเป็นประธานเปิดงานปิดทองฝังลูกนิมิต

● ทำวัตรเช้า ๐๓.๓๐ น.
พุทธาภิเษกสุดยอด
ปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๒

ไม่ได้จริงๆ เพราะผิดหลักศาสนาพุทธ ในท้าย
ที่สุดท่านก็พูดว่าท่านเข้าใจผม

เมื่อไรชาวพุทธส่วนใหญ่จะมีสัมมาทิฐิเสียที
เป็นคำถามที่ยังไม่มีคำตอบ

นักปฏิบัติธรรมที่คนทั่วไปเรียกว่า **ชาว
สันติอโศก** จัดงานประจำปีทั้งงาน**ปลุกเสกและ
พุทธาภิเษก** ซึ่งย้อนแย้งกับวัดต่างๆ ไป แทนที่
จะปลุกเสกพระกลับกลายเป็นปลุกเสกคน ระดม
กันไปปฏิบัติธรรม ๗ วัน ๗ คืน โดยถือศีล ๘
เป็นอย่างต่ำ นอนกลางดิน กินมือเดียว

ปีนี้นงานพุทธาภิเษกที่พุทธสถาน **ศาลิอโศก**
อำเภอไพศาลี นครสวรรค์ จัดเมื่อกลางเดือน
กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ผมเกาะรถ ๖ ล้อจากเมือง
กาญจนบุรีเข้าเมืองกรุงเพื่อไปงานนั้น บังเอิญเรามี

รถบรรทุก ๓ คันไปชนของที่รีอจากร้านอาหาร
สวนไผ่สุขภาพ ผมเลยอาศัยโดยสารไปด้วย
แล้วไปต่อรถประจำทางทอดยาวๆ อีกทอดหนึ่ง
ไปลงที่ไพศาล

บรรยากาศเหมือนปีก่อนๆ นักปฏิบัติธรรมมี
ตั้งแต่เด็กตัวน้อยไปจนถึงคนเฒ่าคนแก่ สำหรับ
ตัวผมที่ไม่เหมือนปรกติก็คือได้ยินหลายคนพูดกัน
เป็นเสียงเดียวว่าผมเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตเดินไม่ได้
นั่งรถแท็กซี่ในกรุงเทพฯ คนขับรถแท็กซี่ลือ
ชาวบ้านร้านตลาดที่ตลาดอินทราภิรมย์ตรงข้าม
สันตือโคกก็ลือ

ป้าแอ๊ด แม่ครัวใหญ่ชมรมมังสวิรัตติ บอกผม
ว่า เสียงสู้ชาวปากน้ำ (สมุทรปราการ) ไม่ไหว
ทั้งๆ ที่ยืนยันกับใครๆ ว่า แกเพิ่งกลับจากไปช่วย
ทำครัวที่โรงเรียนผู้นำมาหยกๆ เห็นผมปรกติดี
ไม่มีใครเชื่อ ต่างเชื่อข่าวลือกันทั้งนั้น

ผมจึงชี้แจงไปว่า คงเป็นเพราะ **รัฐมนตรียุค
ปากเปราะ** คนหนึ่ง ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า
“ใครที่คัดค้าน ดร.ทักษิณ ต้องมีอันเป็นไปทั้งนั้น
พลตรีจำลองก็เป็นอัมพฤกษ์อัมพาต เดินไม่ได้”

วันที่สองของการแถลงนโยบายรัฐบาล
รัฐมนตรียุคนั้นบังเอิญเดินสวนกับผมที่รัฐสภา
เดินยิ้มมาแต่ไกล ทักทายผม “พี่ลองสบายดี
หรือ” แสดงชัดเจนว่าจงใจโกหกชาวบ้าน ถ้าเป็น
ข่าวลือจากปากคนอื่น คงแปลกใจที่เห็นผมเดิน
เป็นปรกติและคงถามเรื่องอัมพฤกษ์อัมพาตแล้ว

ผมอยู่ร่วมงานพุทธาภิเษกได้ ๑ วัน ๑ คืน ก็
ต้องรีบกลับ ขณะรอรถอยู่ที่หน้าวัดศาลาไอศกรร
ก็มีรถกระบะคันหนึ่งแวะรับเพื่อเอาผมไปต่อรถ
ประจำทางที่นครสวรรค์ คนขับเป็นลูกสาวนั่งมา
กับแม่ เล่าให้ผมฟังว่า เป็นนักเรียน **สัมมาสิกขา
รุ่นแรกๆ** ของ **สันตือโคก** ขณะนี้ค้าขายอยู่ที่
นครสวรรค์

ก่อนผมจะลงจากรถ ขอให้ผมเขียนในสมุด
บันทึกไว้เป็นที่ระลึก ผมเขียนว่าแม่แกจะผ่าน
การเป็นนักเรียนของสันตือโคกมานานแล้ว แต่
แกยังคง **มีน้ำใจ** ใ้ช่วยเหลือคนอื่น ขออนุโมทนา

ณ ศาลาที่พักผู้โดยสารที่นครสวรรค์ มีคนนั่ง
รออยู่ก่อนแล้วห้าหกคน หญิงคนหนึ่งอายุ ๓๐
เศษๆ ทักทายซักถามผม และบอกผมว่ากำลังรอ
รถคันเดียวกัน ลักพักแกก็ไปซื้อน้ำส้มมาให้ผมดื่ม
ทำทางเป็นคนพูดน้อย ถามคำตอบคำ ผมถาม
ว่าแกทำงานอะไรอยู่ที่ไหน แกตอบทันทีว่าเป็น
ลูกจ้างล้างจานในร้านอาหารที่นครสวรรค์

ผมทิ้งมาก เป็น **ลูกจ้าง**ล้างจานยังซื้อน้ำให้
ผมดื่ม เมื่อรอรถอยู่นานรถประจำทางยังไม่มาสักที
ผมเลยถามแกต่อว่า สามีทำงานอะไร แกบอก
ผมว่าเป็นคนขับรถบรรทุก รถตกสะพานตาย
ถามถึงลูก แกตอบว่ามี ๔ คน ผมยิ่งทิ้งขึ้นไปอีก

เป็นลูกจ้าง **สามีตาย** **มีลูก ๔ คน** ลำบาก
อย่างนั้นยัง **มีน้ำใจ**ซื้อน้ำให้ผมดื่ม ที่โรงเรียน
ผู้นำมีการฉายวิดีโอให้ผู้เข้ารับการอบรมดูเสมอๆ
เรื่องที่ชาวอังกฤษคนหนึ่งชื่อมาร์ติน วิลเลอร์ได้
ปริญญาเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยลอนดอน
มาใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงที่ขอนแก่น
มาร์ตินขึ้นเวทีให้สัมภาษณ์ในงานของชาว
สันตือโคก

เมื่อ **สมณะติกขวิโร** สัมภาษณ์ถามถึงลูก
มาร์ตินบอกว่าภูมิใจมาก ที่ครูประจำชั้นเขียนใน
สมุดบันทึกว่าลูกเขาเป็นคน **มีน้ำใจ** เขาถือว่า
สุดยอดแล้ว และเขาไม่เคยสอน แต่ **ลูกมีน้ำใจ**เอง
พร้อมกับกล่าวชมว่าคนไทยดีกว่าฝรั่ง คนไทย
ส่วนใหญ่ **มีน้ำใจ**

เวลาไปไหนมาไหนด้วยกัน คุณศิริลักษณ์มัก
จะมองหาคนแก่หลายๆ มองหาคนเดินหาบของ
ขายเหงื่อไหลไคลย้อย เพื่อหาทางช่วยเหลือ
คราวที่แล้วคุณศิริลักษณ์ให้ผมขับรถตามติดรถ
สามล้อเครื่องขายของแก่คันหนึ่ง พ่อเป็นคนขับ
แม่นั่งซ้อนท้ายประคองลูกตัวน้อยๆ ที่นั่งทับของ
แก่ๆ เพื่อจะยื่นของให้

รถที่ผมขับติดไฟแดงบ้าง ระหว่างรถซื้อ
ของแก่มีรถคันอื่นมาแทรกบ้าง จนแล้วจนรอดก็
ไม่มีจังหวะช่วยได้เลย

พอคิดถึงเรื่องนี้ ผมก็หยิบเงินพับใส่กระดาษ

ส่งให้หญิงแม่ลูกสี่คนนั้น เพื่อซื้อของให้ลูก ๒,๐๐๐ บาท เหลือลูกจะได้คนละ ๕๐๐ บาท แก่แสดง ความมีน้ำใจอีก พุดกับผมว่า “ลุงเงินนี้มากไป หนูขอคืนครึ่งหนึ่ง” ผมคะยั้นคะยอให้แกรับไป ทั้งหมด พร้อมกับยืนยันว่าผมไม่ลำบากอะไร ผม ประหยัด ผมจึงพอจะแบ่งปันให้ได้บ้าง

คนจนเปี่ยมน้ำใจ แต่คนรวย คณะของคน รวย ไม่มีน้ำใจจะให้แก่บ้านเมือง คณะรัฐมนตรี ยังไม่ได้ทำงานอะไรก็พาดพิงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ลังย้ายด่วน อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งคุม คดีทุจริตที่ ดร.ทักษิณและคณะพัวพันอยู่ แล้ว เอาคนสนิทของ ดร.ทักษิณไปเป็นอธิบดีแทน ส่อ ให้เห็นว่าเป็นช่องทางสำคัญในการช่วยคดี ดร.ทักษิณแท้ๆ รีบลังย้ายก่อนกำหนดกลับไทย ของ ดร.ทักษิณเพียงสามสี่วัน (เดิมมีกำหนดจะ กลับ ๒๔ กุมภาพันธ์)

แค่นั้นยังไม่พอ ได้เตรียมการปลดปลัด กระทรวงยุติธรรม และพล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ เตมิ- ยาวาส ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ คือให้ออก จากตำแหน่งสำคัญไปนั่งตบยุงที่ทำเนียบ แล้ว จะเอาคนของ ดร.ทักษิณขึ้นแทน จะทำกับ

ผู้ดำรงตำแหน่งใหญ่ๆ คนอื่นอีก จะล้างจนหมดบาง ให้กลายเป็นบางทักษิณล้วนๆ

จะบู้ยี้บู้ย้าร้ายบ้านเมืองอย่างไรได้ทั้งนั้นไม่มี ใครขวาง นายทหารชั้นผู้ใหญ่รุ่นน้องๆ ผมที่เคย กร่างก็หมดฤทธิ์หมดน้ำยาไปแล้ว ตั้งแต่ตั้ง รัฐบาลคณะสุดท้าย จนถึงวันแถลงนโยบาย ผู้ที่ หวังดีและตามข่าวมาตลอด ต่างอึดอัดกัลลกลุ้ม นายทหารผู้ใหญ่คนหนึ่งพุดกับผมว่า เขาทำ อย่างนี้เหมือนปีศาจระดหัวใจไทยทุกคน

บ้านเมืองเป็นของประชาชน รัฐมนตรีและ นายกรัฐมนตรีเป็นแค่ลูกจ้างชั่วคราว ถึงเวลาก็ มาถึงเวลาก็ไป บางที่ยังไม่ถึงเวลาก็ทั้งมาทั้งไป แต่ประชาชนต้องอยู่ดูบ้านเมืองไปตลอด

คณะกรรมการพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตยคณะเดิม จึงนัดประชุมด่วน แล้ว แถลงให้ประชาชนทราบ เราเจียบบมาปีครึ่ง นึก ว่าสบาย ไม่ต้องเหนื่อย ทำอะไรอีก ก็จำเป็นต้อง รวมตัวกันอีกจนได้ เตือนให้ประชาชนพร้อมที่จะ เสียสละความสุขส่วนตัวช่วยบ้านเมืองอีกครั้ง ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” บางท่านอาจไม่ทราบ ผมเลยขอเอาแถลงการณ์มาเผยแพร่

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยประชุมแถลงการณ์

●ภาพ ผู้จัดการ

แถลงการณ์ฉบับที่ ๑/๒๕๕๑
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง
คำเตือนก่อนเกิดกบฏ

นับตั้งแต่วันเกิดเหตุการณ์รัฐประหารเมื่อคืนวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นต้นมาแม้ว่าพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะได้ประกาศไม่เห็นด้วยกับวิธีการรัฐประหารก็ตาม แต่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาชนธิปไตยก็ได้ประกาศยุติบทบาทการชุมนุมอย่างสงบ อหิงสา และปราศจากอาวุธอันเป็นไปตามสิทธิอันชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๙ ภายหลังจาก พ.ต.ท.ทักษิณพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

การชุมนุมตามรัฐธรรมนูญของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเพื่อต่อต้านระบอบทักษิณในเวลานั้นก็เพื่อแสดงพลังของภาคประชาชนบริสุทธิ์ในยามที่ชาติบ้านเมืองเข้าสู่ทางตันอันเป็นวิกฤตที่สุดในโลกและเต็มไปด้วยปัญหาต่างๆ มากมาย อาทิ การทุจริตคอร์รัปชัน การแปรรูปรัฐวิสาหกิจเพื่อผลประโยชน์ของพวกพ้อง การแทรกแซงสื่อสารมวลชน การละเมิดสิทธิมนุษยชน การแทรกแซงองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ การเลือกตั้งที่ไม่เป็นประชาธิปไตยที่บริสุทธิ์เที่ยงธรรม การรวบอำนาจผ่านเผด็จการรัฐสภา และการจบบ้างสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้แม้จะยังไม่สามารถได้รับการแก้ไขให้เสร็จสิ้นในสมัยรัฐบาล พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ที่มาจากการรัฐประหารก็ตาม แต่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็มิเคยได้รวมตัวกันเพื่อก่อการชุมนุมใดๆ ขึ้นมาอีกตราบใดที่กระบวนกรตรวจสอบและกระบวนกรยุติธรรมยังคงเดินหน้าต่อไปอย่างสุจริต เที่ยงธรรมและปราศจากการแทรกแซงพร้อมๆ กับการให้สื่อสารมวลชนยังคงมีสิทธิเสรีภาพในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารได้เป็นปกติ

ภายหลังจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้ปรากฏเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนทั้งในประเทศและต่างประเทศว่ามีการเลือกตั้งที่ไม่สุจริตตลอดจนมีการกระทำผิดกฎหมายเลือกตั้งขยายเลือกตั้งขยายตัวเป็นวงกว้าง เกิดการกระเ็นลักษณะการเป็นหุ่นเชิดของนักการเมืองและพรรคการเมืองที่ถูกยุบไปตามคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๐ โดยที่คณะกรรมการการเลือกตั้งนั้นไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะนำผู้ที่กระทำ ความผิดและพรรคการเมืองที่กระทำความผิดมาลงโทษได้ทันทั่วถึง และหน้าข้าราชการการการเลือกตั้งบางคนกลับมีพฤติกรรมแอบแฝงด้วยวาระซ่อนเร้นในการปกป้องระบอบทักษิณอย่างชัดเจน อันเป็นเหตุทำให้เกิดวิกฤตของบ้านเมืองขึ้นมาอีกครั้งด้วยตัวแทนนักการเมืองและตัวแทนพรรคการเมืองในระบบทักษิณเข้ามาในสภาผู้แทนราษฎรจำนวนมากก่อกำเนิดทำให้มีคณะรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช ที่เต็มไปด้วยบุคลากรทางการเมืองที่ไร้ความสามารถ มีประวัติต่างพร้อมและแต่งตั้งบุคคลที่ทำงานเพื่อ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร โดยไม่สนใจความรู้สึกของประชาชนแม้แต่น้อย

แต่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็ยังไม่กระทำการชุมนุมใดๆ และยังให้ออกาสรัฐบาล

นายสมัครเข้ามาทำงานให้กับประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไป トラบใดที่รัฐบาลนายสมัคร ไม่แทรกแซงกระบวนการตรวจสอบและกระบวนการยุติธรรมไม่แทรกแซงหรือคุกคามสื่อสารมวลชน ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม และไม่กระทำความผิดซ้ำซากเหมือนในยุครัฐบาลของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ที่มีการทุจริตอย่างกว้างขวางแทรกแซงองค์กรอิสระและกระบวนการยุติธรรมล่วงละเมิดสถาบัน พระมหากษัตริย์ จนกลายเป็นเงื่อนไขให้ทหารเข้ามายึดอำนาจอีกรัฐธรรมนูญและล้มล้างระบอบ ประชาธิปไตย เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙

บัดนี้ได้ปรากฏเห็นเด่นชัดแล้วว่ารัฐบาลได้มีพฤติกรรมแทรกแซงและคุกคามสื่อสารมวลชนผ่านรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่ไร้คุณภาวะ และยังปล่อยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมโดยการย้ายนายสนธิ มโนมัยอุดม อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษที่กำลังดำเนินคดีสำคัญกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และครอบครัวให้พ้นตำแหน่งอย่างเร่งด่วน แล้วมีการโยกย้าย พ.ต.อ.ทวี สอดส่อง ซึ่งมีความใกล้ชิดกับครอบครัวชินวัตร มารักษาการในตำแหน่งอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ ก่อนการประกาศกำหนดการกลับประเทศของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เพียง ๓ วัน อันเป็นการกระทำเพื่อคนคนเดียวเพื่อครอบครัวเดียว หาได้ทำงานเสียสละเพื่อประชาชนคนไทย ทั้ง ๖๓ ล้านคนตามพระบรมราโชวาทเมื่อวันถวายสัตย์ปฏิญาณตนต่อหน้าพระพักตร์ไม่ นี่คือนโยบายการล้างแค้นต่อข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมาและยังเป็นความพยายามฟื้นฟูระบอบทักษิณให้กลับคืนมาเหมือนช่วงเวลาวิกฤติที่สุดในโลกดังเช่นในอดีตทุกประการ

นอกจากนี้ยังมีสัญญาณบ่งชี้ว่ารัฐบาลชุดนี้ยังมีความพยายามจะโยกย้ายนายจรัญ ภักดีธนากุล ปลัดกระทรวงยุติธรรม และ พล.ต.อ. เสรีพิสุทธ์ เตมียาเวส ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้พ้นจากตำแหน่งอีกด้วย

รวมทั้งมีความพยายามในการรื้อฟื้นนโยบายการปราบปรามยาเสพติดด้วยวิธีการฆ่าตัดตอนอันขัดต่อหลักนิติธรรม และละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมทั้งมีความพยายามจะฟื้นฟูนโยบายรัฐตำรวจให้กลับมาอีกครั้ง

ดังนั้นจึงเป็นบทพิสูจน์ให้เห็นว่ารัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช แท้ที่จริงแล้วก็คือรัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่เคยประพฤติปฏิบัติตนจนเสมือนเชื่อเชิญการรัฐประหาร มาบัดนี้ก็ได้มีกระบวนการตรวจสอบต่างๆ ชื่อกระบวนการยุติธรรมเพื่อฟอกตัวทักษิณ แทรกแซงสื่อสารมวลชน แต่งตั้งνομินีรับคำสั่งจาก พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรในต่างประเทศและทำงานรับใช้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่เว้นแม้แต่ประธานรัฐสภาและรัฐมนตรีอีกหลายคน จึงยอมเป็นพฤติกรรมเสมือนการเชื่อเชิญทหารเข้ามารัฐประหารอีกเช่นกัน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นอดีตแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเห็นว่าสถานการณ์ดังกล่าวจะทำให้บ้านเมืองเข้าสู่สภาวะอย่างแน่นอน จึงได้มาร่วมประชุมและกำหนดจุดยืนต่อสถานการณ์ดังต่อไปนี้

ประการแรก อดีตแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ตัดสินใจมีมติฟื้นฟูสภาพโครงสร้างการบริหารงานพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขึ้นมาอีกครั้งเหมือนดังเดิม เพื่อพร้อมดำเนินการต่อสู้กับพฤติกรรมของรัฐบาลนายสมัครที่จะทำงานรับใช้ระบอบทักษิณในทุกรูปแบบ

ประการที่สอง พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเรียกร้องให้คณะกรรมการการเลือกตั้งที่ไม่ได้อยู่ภายใต้ระบอบทักษิณ แสดงความกล้าหาญยุติเหตุวิกฤติของชาติด้วยการสะสางลงโทษผู้กระทำความผิดกฎหมายเลือกตั้งและดำเนินการเสนอศาลรัฐธรรมนูญโดยเร็ว

ประการที่สาม พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเรียกร้องให้นายสมัคร สุนทรเวช แสดงความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนาและ พระมหากษัตริย์ ด้วยการกระทำ อย่าให้คนไม่ดีมาปกครองบ้านเมือง ยุติบทบาทการกระทำอันเป็นหุ่นเชิดของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และประพฤติกฎปฏิบัติเป็นนายกรัฐมนตรีที่เสียสละเพื่อคน ๖๓ ล้านคนอย่างแท้จริง

ประการที่สี่ พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเรียกร้องให้รัฐบาลนายสมัครทบทวนการโยกย้ายข้าราชการเพื่อแก้มลทินให้แก่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรและครอบครัวในกระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ให้ยุติความพยายามในการแทรกแซง คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน และกรมสอบสวนคดีพิเศษ รวมถึงการโยกย้ายตำรวจเพื่อช่วยเหลือคดีความใดๆ ในระบอบทักษิณ

ประการที่ห้า ที่ผ่านมาพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยไม่เคยคัดค้านการกลับเข้าประเทศของพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร หากเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมที่ไม่ถูกแทรกแซงและเป็นอิสระ แต่เมื่อรัฐบาลหุ่นเชิดใช้อำนาจแทรกแซงและตัดตอนกระบวนการยุติธรรม พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จึงยังคงเป็นปัญหาของแผ่นดินต่อไป พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงคัดค้านการกลับประเทศไทยของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ในทุกรูปแบบตราบที่กระบวนการยุติธรรมยังถูกแทรกแซงและไม่เป็นอิสระ

ประการที่หก พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเรียกร้องให้รัฐบาลนายสมัคร ดำเนินการยุติความกำเริบสืบสานในการลิดรอนข่มขู่ คุกคามสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชน

ประการที่เจ็ด พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเรียกร้องให้พี่น้องข้าราชการ ทหาร ตำรวจ และประชาชน ที่รักชาติบ้านเมืองมาร่วมกันลุกขึ้นมาเกาะกลุ่มรวมตัวเพื่อเฝ้าระวังพฤติการณ์ของนักการเมืองและข้าราชการในระบอบทักษิณอย่างใกล้ชิด และจัดตั้งขบวนการเตรียมพร้อมกับการต่อสู้กับความเลวของระบอบทักษิณในทุกรูปแบบ เพื่อสร้างสังคมธรรมมาภิบาลโดยไม่หวั่นเกรงว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อถึงเวลาอันสมควรซึ่งพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะแจ้งให้ทราบโดยทั่วกันอีกครั้งหนึ่ง

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๒

บทนำ

ตลอดชีวิตเธอต่อสู้กับโชคชะตาที่เล่นตลก

ด้วยจิตใจที่แข็งแกร่ง

ยึดคาถา “พึ่งตน” อย่างเข้มแข็งอดทน

ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ

แม้ที่สุดการเผชิญหน้ากับโรคมะเร็งร้าย

ก็ทำให้เธอได้ค้นพบบางสิ่งที่มีคุณค่าเหนือกว่า

ไม่ว่าชีวิตยังดำรงอยู่ต่อไปหรือไม่ก็ตาม

นางพื่อน้ำ วรสิงห์

ชื่อ นางพื่อน้ำ วรสิงห์ เกิด พ.ศ. ๒๔๘๗ ที่ อ.ทับเที่ยง จ.ตรัง เป็นลูกคนที่ ๕ ในพี่น้อง ๗ คน ของนายแพทย์ศิริ วรพันธุ์ (เป็นลูกชาวนา แต่มีโอกาสดำรงตำแหน่งในกรุงเทพฯ) กับนางยิ้มเพลิน ชาวกรุงเทพฯ ลูกชาววังสมัยรัชกาลที่ ๖

วัยเด็ก

มีนิสัยไม่ค่อยชอบขบถสูงลิ้นกับพี่น้อง ชอบเล่นคนเดียว คิดทำอะไรคนเดียว เพราะรู้สึกว่าเล่นกันหลายๆ คน มักจะมีเรื่องรังแกกัน เกิดความรุนแรงต่อกัน อยากเล่นดนตรีก็หากระป๋องมาตั้งแล้วตีแทนกลอง บางทีก็เข้าไปเล่นในเล้าเป็ดเล้าไก่ เล่นกับพวกมัน เวลาแม่ตามหาก็คือรู้ว่าชอบอยู่ที่นั่น มีความฝันเป็นของตัวเอง บางวันก็เล่นเป็นคนป่า ใช้ใบไม้เย็บเป็นกระโปรง

พ่อแม่ของฉันท

ติดใจแม่อยู่เรื่องหนึ่งจำได้ว่าเวลาแม่ไปไหนก็ตาม ก่อนไปแม่จะทำอาหารเตรียมไว้ให้ตลอดวันเลย ส่วนพ่อเป็นคนใจดี เวลาไปรักษาคนไข้ตามชนบทกลับมาไม่เห็นได้เงินมา แม่ก็คงไม่ค่อยพอใจเพราะมีลูกเยอะจะต้องดูแล ทั้งสองจึงมักมีเรื่องถกเถียงกันเสมอ

ชีวิตพ่อก

อายุ ๕ ปี ญาติของแม่ที่มีสามีเป็นชาวญี่ปุ่น ได้มาขอเราไปเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม เนื่องจากเขาไม่มีลูก

และได้ส่งเสียให้เรียนหนังสือตลอดจนเลี้ยงดูเราอย่างดีในช่วงต้นๆ ต่อมาเขามีอาการทางประสาท เจ้าอารมณ์ เวลาเราทำอะไรผิดจะถูกทำโทษค่อนข้างรุนแรง ตอนนั้นยังเด็กก็ไม่เข้าใจว่าทำไม เพราะอะไร แต่เราก็กไม่ชอบมีปากเสียงกับผู้ใหญ่ เขาจะทำอะไรก็ปล่อยให้ทำไป อดทนกดข่มจึงซบซายความทุกข์ทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในใจ และระเบิดออกหลายครั้งด้วยการหนีออกจากบ้าน ไปอยู่กับคุณยายในวังของท่านทัชฌุกร วรวรรณ ซึ่งคุณยายเป็นแม่นม และหม่อมเจ้าท่านนี้ก็เลี้ยงดูคุณยายตอบแทน เมื่อหนีไปก็ถูกตามตัวกลับทุกครั้ง ในที่สุดพ่อแม่รู้เรื่องนี้ จึงรับกลับไปอยู่บ้าน

นกน้อยไฟพินจากกรง

ได้มาเรียนหนังสือต่อที่กรุงเทพฯ พักอาศัยที่บ้านพี่ชาย ชีวิตค่อนข้างอิสระ จบ ม.๖ แล้วก็ไม่ได้คิดอยากเรียนต่ออีก พบคู่ชีวิตทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า หลังจากสัมพันธ์คุ้นเคยดูใจกันไม่นานก็แต่งงาน จัดงานเรียบง่าย ง่ายๆ แต่จดทะเบียนกันตั้งความหวังว่าในชีวิตจะอยู่ด้วยกันอย่างอิสระ ฝันว่าอยากมีอะไรเป็นของตนเองโดยไม่มีใครมาเกี่ยวข้องบงการชีวิตของเราอีก

เพชฌกัยในโลกกว้าง

ย้ายเข้ามาอยู่ในครอบครัวของสามี ในช่วง

ที่ความรักยังหวานชื่น ทำหน้าที่เพียงเลี้ยงดูลูกชาย ๒ คนเท่านั้น ก็พยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุด ด้วยเชื่อว่าความดีจะชนะทุกสิ่ง จะยึดใจคนที่เรารักได้ เพราะเข้าใจธรรมชาติของคนว่าใครๆ ก็รักชอบคนดี ในเมื่อเราทำดีซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เราจะทำให้เขาได้ เนื่องจากเจียมตัวว่าฐานะไม่ทัดเทียมครอบครัวเขา ก็หวังว่าเมื่อเราทำตัวดีแล้วผู้ใหญ่จะเอ็นดู ไม่รังเกียจ จึงพยายามทำตัวเป็นลูกสะใภ้ที่ดีที่สุดความสามารถ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ อาจเพราะข้อบกพร่องที่ตอนนั้นเราไม่รู้ และต่อมาก็กลายเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความร้ายฉานในครอบครัว เมื่อเกิดปัญหาจากแรงกดดันหลายๆ ทาง ไม่รู้จะหันหน้าไปปรึกษาใครก็ได้แต่อดทน หนักเข้าก็ซ้กไม่ไหว เริ่มมีปฏิกิริยาตอบโต้บ้าง นานเข้าก็ถึงที่สุดเมื่อเรามีภรรยาใหม่ นอกจากเศร้าเสียใจแล้ว ก็เกิดความไม่มั่นใจสถานะของตัวเองและลูกทั้งสองคน จริงอยู่เวลาที่ผ่านไปเราได้เลี้ยงดูลูกอย่างดีที่สุด แต่ที่ลูกต้องการมากกว่านั้น คือการศึกษาและความ

มันคงในอนาคต ซึ่งคงมีแต่เราคนเดียวเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งของลูกได้ จึงตัดสินใจอำลาชีวิตคู่หลังจากอยู่ร่วมกันมา ๑๐ ปี นำลูกทั้งสองมาเลี้ยงเอง

งานยังชีพงานแรกคือ แม่บ้านฝรั่ง พอมีรายได้เลี้ยงดูลูก ครั้นฝรั่งกลับไปประเทศของเขา ก็หางานใหม่ ได้งานครูที่ ร.ร.อนุบาลแห่งหนึ่ง จากการแนะนำของเพื่อนแม่ ทำงานนี้อยู่นาน ๑๕ ปี

พวงสว่าง

หลังจากหย่าแล้ว ย้ายมาอยู่กับญาติที่หมู่บ้านปัฐวิกรณ์ ตั้งแต่ปี ๑๙ เนื่องจากเป็นช่วงที่จิตใจว่าวุ่น สิ่งที่ทำให้สงบได้คือธรรมชาติ ต้นไม้ที่เขียวชอุ่มให้ความสดชื่นมีชีวิตชีวา จึงมักไปเที่ยวเดินเล่นตามสวนสาธารณะต่างๆ ครั้งหนึ่งไปที่สวนลุมพินี ราวปี ๒๔ ตรงกับการจัดงานวันวิสาขบูชาซึ่งมีพระภิกษุจากวัดต่างๆ มาปักกลดทั่วบริเวณเกาะลอย เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปพบปะสนทนาธรรม ได้พบชาวโศกครั้งแรกในชุดผ้าถุงสีน้ำเงิน สะดุดตาในกิริยามารยาทท่าที่เรียบร้อย พุดจาฉะฉาน คิดว่าขนาดลูกศิษย์ยังอย่างนี้ ครูอาจารย์จะขนาดไหน ช่วงนั้นเพียงสะดุดคน ไม่ได้สะดุดพระ เพราะฝังใจตั้งแต่เด็กไม่ชอบไม่ศรัทธาพระ เคยพบแต่พระไม่สำรวม บางวัดพระเล่นชนไก่ วิ่งเป่าปาก จึงไม่สนใจพระรวมทั้งพระชาวโศกด้วย

หนังสือเล่มแรกที่ได้จากงานนี้ คือ “เจริญชีพด้วยการก้าว” ทำให้รู้ว่าชาวโศกที่แท้อยู่แถวบ้านเราเอง เวลาไปทำงานนั่งรถเมล์ผ่านจะคอยสังเกตเห็นพระ ลิกขมาตุ ญาติโยมทุกวันๆ ก็เกิดความประทับใจเพิ่มขึ้น วันหนึ่งเดินเข้ามาในพุทธสถานสันติโศก ได้สนทนาธรรมกับลิกขมาตุ รู้สึกสงบเย็นจากบรรยากาศที่ร่มรื่น ด้วยแมกไม้นานาพรรณ และอีกวันก็เห็นพระมาบิณฑบาตแถวบ้านและชาวบ้านแถวนั้นใส่บาตรกันก็แอบดู เดินแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม ตรงกับจริตของตัวเองที่ชอบอะไรสวยๆ งามๆ ความรู้สึกตอนนั้นเรียกว่าหลงรักชาวโศกเข้าไปเต็มที่แล้ว

เมื่อมาวัดบอยขึ้นก็เริ่มซื้อเทพธรรมะกลับไปฟัง เทปม้วนหนึ่งพ่อท่านเทศน์สอนว่า “อย่าชิงหมาเกิด” ฟังแล้วน้ำตาไหลพรากทันที เคยไม่เข้าใจคำนี้ เพราะเรามักถูกแม่บุญธรรมด่าตั้งแต่เด็ก ตอนเขาอารมณ์ไม่ดี เวลาเราชนหรือทำผิดว่า “หมาจะเกิด ชิงหมาเกิด” เราเคยสงสัยว่าทำไมเขาจึงด่าเช่นนี้ พอได้ฟังคำอธิบายจากพ่อท่าน (สมณะโพธิรักษ์) ก็เข้าใจได้ทันทีว่าจริงๆ แล้วเราไม่ใช่ เราไม่ได้ชิงหมาเกิด

ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

เริ่มเลิกเนื้อสัตว์เป็นอันดับแรกแต่เป็นแบบค่อยๆ เลิก ปกติกินเนื้อสัตว์น้อยอยู่แล้ว เพราะเมื่อหันมาพึ่งตัวเองกับภาระเลี้ยงลูก ๒ คน จึงเป็นช่วงชีวิตค่อนข้างขัดสน ตอนเป็นครูอยู่โรงเรียนเขาเตรียมอาหารให้ เราเองก็ใช้วิธีเจเชี่ย แต่ตอนอยู่บ้านก็ยังกินกับลูกอยู่บ้าง วันหนึ่งโรงเรียนพานักเรียนไปทัศนศึกษาที่สระบุรี ไปถึงฟาร์มโชคชัย เพื่อนๆ ครูก็รุมซื้อเนื้อวัวตากแห้ง ซึ่งเป็นสินค้าขึ้นชื่อ เราไม่ซื้อเพราะไม่มีเงิน จึงไกลเดินไปดูโน้นดูนี้ เจอรถบรรทุกลูกวัวเต็มคันรถ ก็ถามว่าจะเอาไปไหน เขาบอกว่าจะเอาไปฆ่าแล้วเนื้อเอามาขายให้พวกคุณซื้อไปกินใจละ ภาพลูกวัวยืนตาปริบๆ เบียดเสียดกันอยู่ในรถทำให้สลดใจและเลิกกินเนื้อสัตว์ได้ตั้งแต่นั้น

หลังจากนั้นก็ไป ภูเขา ระหว่างวัดกับบ้าน มาฟังธรรมประจำ จนในที่สุดย้ายเข้ามาอยู่ใกล้วัด เพื่อจะได้ตื่นทำวัตรเช้า ฟังธรรมก่อนไปทำงาน วันหยุดก็เข้ามาช่วยงานตามถนัด คือเป็นครูสอน เด็กพุทธธรรมในวันอาทิตย์

ครูศิลปะ:

ถนัดงานด้านศิลปะ ชอบใช้วัสดุเหลือใช้ หรือวัสดุใช้แล้วมาใช้ใหม่ให้เป็นประโยชน์ ประดิษฐ์ประดิษฐ์เป็นของใช้ของเล่นสวยงามน่ารักน่าใช้ สอย รวมทั้งเรื่องทำอาหาร ขนมต่างๆ ให้เด็กกิน ยินดีที่เห็นเด็กมีความสุข ความรู้ประสบการณ์ เหล่านี้ได้มาจากพระนางเธอลักษมีลาวัณย์ ในช่วงวัยรุ่นต้นๆ แม่ส่งตัวไปถวายงานท่าน ความที่เอาใจผู้ใหญ่มาก จึงเป็นที่โปรดปราน เนื่องจากท่านเป็นผู้หญิงเก่ง ความรู้ที่ได้จากท่าน คือ ภาษา อังกฤษ การฝีมือ ทำอาหาร ปลูกต้นไม้ ทาสี ผสมปูนซีเมนต์ ฯลฯ ท่านทำเป็นทุกอย่าง ประทับใจท่านมาก นอกจากนี้ท่านยังทรงเป็น นักเขียนอีกด้วย เวลาเขียนนิยาย เราจะเป็นผู้อ่านทวนให้ฟัง

ลาออกจากงาน

พ.ศ.๒๕๓๒ พ่อท่านต้องหาคดีเกี่ยวกับ ศาสนา เป็นช่วงเวลาที่ลูกทั้งสองเรียนจบและเข้าทำงานแล้ว คนโตจบปริญญาโทเคมีที่ มม.หาด และศึกษาต่อจบปริญญาเอกที่ญี่ปุ่น เป็นอาจารย์

สอนที่ ม.นเรศวร คนรอง จบนิติศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์ ทำงานวิทยุการบิน ก็บอกลูกว่าแม่จะออกจากงาน มาช่วยงานที่วัดดีกว่า ลูกๆ ก็ยินดี

ศึกษาที่เรียนจากอดีต

เคยรู้สึกน้อยใจในโชคชะตาว่าทำไมชีวิต ต้องมาเป็นอย่างนี้ ทั้งๆ ที่เราพยายามทำดี มาตลอด ก็เพิ่งมาเข้าใจแจ่มแจ้งตอนที่ฟังพ่อท่าน แจกแจงเรื่องกรรมโดยละเอียด ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ให้เราได้รับทั้งสิ่งดีและไม่ดีล้วนเกิดจากกรรมของเรา ทั้งสิ้น ทั้งกรรมอดีตและกรรมปัจจุบัน กรรมอดีต ที่ทำแล้ว แก้ไขไม่ได้ก็พยายามชดใช้หนี้กรรม หันมาทำกรรมปัจจุบันให้ดี อย่าไปมีจิตอาฆาต พยายามทาคิดตอบโต้ ไม่ว่าใครจะทำอะไรกับเรา ก็ตาม เมื่อเข้าใจก็กว้างใจยอมรับให้ได้อย่างสงบ

ถูกกวางหนี

ปี ๔๙ มีอาการผิดปกติที่ลำไส้ ปกติมัก ท้องผูกบ้าง แต่มีอาการมากขึ้น ถ่ายยากลำบากขึ้น ก่อนหน้านี้มีอาการบวมเหตุเตือนมาแล้วแต่ไม่ได้ ใส่ใจมากนัก คราวนี้จึงหาหนังสือสุขภาพมาอ่าน อาการของเราตรงกับที่เขาเขียนไว้ คืออาการ มะเร็งในลำไส้ พ่อเราเองก็เสียชีวิตด้วยมะเร็งตับ จึงค่อนข้างมั่นใจ ๑๐๐% ครั้งไปตรวจที่โรงพยาบาล ก็ใช่ เป็นมะเร็งลำไส้ระยะ ๓

ความเครียดคือสาเหตุ

นอกจากช่วยงานในวัด เวลาส่วนหนึ่งจะทำอาหารสุขภาพขาย เช่น ซุปผักต่างๆ ซุปงา แพนเค้กใส่ธัญพืชหลากหลาย ฯลฯ ทำเล็กๆ น้อยๆ เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ไม่ได้คิดจะหารายได้ เป็นกอบเป็นกำ ขอเพียงมีเงินออมด้วยน้ำพัก น้ำแรงตัวเองบ้าง สำหรับเป็นทุนรอนใช้สอยใน เทศกาลต่างๆ หรือร่วมกิจกรรมของชาวอโศก เช่น ทำอาหารแจก เป็นต้น

เมื่อเราทำอาหารสุขภาพขายแล้วลูกค้าก็ ติดใจ บางวันลูกค้ายื่นรอกเป็นแถว เราคิดถึงใจ

คนรอก็เร่งมือตัวเองให้ทันใจลูกค้าจนบางครั้งไม่ได้สนใจตัวเอง ก็ไม่ได้กินอาหารตามเวลา ขณะเดียวกันลูกค้าก็มีหลายแบบ บางคนอยากได้นอนอยากได้นี้ เราก็ทำตามใจเขาทุกอย่าง เอาใจลูกค้าจนลืมเอาใจตัวเอง ทำอย่างนี้อยู่ ๒-๓ ปี จนเริ่มเกิดความเครียดสะสม และมีอาการที่ตัวเองรู้ว่าผิดปกติแล้วในปี '๔๘ แต่ก็ไม่ได้ไปให้หมอตรวจ เพราะไม่ชอบอยู่แล้ว นี่คือการที่คิดได้ในปัจจุบัน แต่ถ้าย้อนคิดกลับไปในอดีต ก็มีหลายเรื่องในอดีตที่อาจมาจากของนิสัยพฤติกรรมของเราที่ค่อนข้างจะเป็นคนพิถีพิถัน เจ้าระเบียบ ทำอะไรก็ยึด จะทำให้ดีที่สุดในที่สุด เรียกว่า ประเภทคน PERFECTIONISM ก็ได้

อารมณ์ความรู้สึก

รับรู้ด้วยใจที่สงบ เฉยๆ เหมือนเรานึกได้อยู่แล้วแต่ยังไม่มั่นใจ ทั้งที่ค่อนข้างเชื่อว่าเราเป็นโรคเรื้อรังนี้แน่ก็ตาม สอนใจตัวเองว่าใครๆ ก็ตายเพื่อไม่ให้รู้สึกเศร้าเกินไป ก็พอทำได้ ผ่าตัดที่ร.พ.จุฬาฯ หลังจากนั้นหมอแนะนำให้ทำคีโม เพื่อป้องกันการขยายตัวของเซลล์มะเร็ง โชคดีมีทางเลือกให้ฉีดยาเข้าเส้นหรือกินยาซึ่งราคาค่อนข้างแพงมาก เราตัดสินใจไม่เลือกคีโม เพราะเคยเห็นผลข้างเคียงที่รุนแรงมาแล้ว สภาพร่างกายผู้ป่วยจะแย่มากจากความเจ็บปวดทรมานทุกขั้วทรมาณ แต่ก็เกรงใจลูกที่เป็นห่วง อยากให้เราเลือกวิธีใดวิธีหนึ่ง จึงเลือกกินยา รับประทานแต่แอบเอาไปทิ้งไม่ให้ลูกรู้ เนื่องจากลูกยังไม่เข้าใจ

เลือกวิถีธรรมชาติ

แม้คิดจะรักษาตัวเองด้วยสูตรธรรมชาติ ก็ยังไม่มั่นใจ แต่คิดว่าเมื่อไม่ยอมรับวิธีรักษาแผนปัจจุบัน แต่ยังมีชีวิตอยู่และมีทางเลือก ก็จะลองรักษาตัวเอง ซึ่งต้องใช้พลังจิตที่เข้มแข็ง ไม่คิดพึ่งใคร นอกจากพึ่งตนเองเท่านั้น ปกติคนป่วยมักมีสภาวะจิตอ่อนแอ อยากให้ลูกหลานมาดูแลประคบประหงม แต่เราเองมิได้คิดจะเรียกร้อง

แม้ไม่มีใครมาดูแลเลย เราได้อยู่ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะลูกทั้งสองคนต่างก็มีครอบครัวแยกไปอยู่ข้างนอก แต่พวกเขาที่ห่วงใยแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนดูแลสม่ำเสมอ ถึงเวลาหมอนัดเขาก็มาพาแม่ไปทุกครั้ง

เพื่อนฝูงรู้ข่าวก็มาเยี่ยมเยียน แนะนำวิธีรักษาอะไรหลายๆ ทาง เราก็นำมาประยุกต์ใช้ทำตามหนังสือบ้าง เช่น เรื่อง ยาสมุนไพรบางตัว ตื่นเช้าฟังธรรม นั่งสมาธิ ออกกำลังกาย อาบน้ำอุ่น ต้มน้ำอุ่น กินข้าวเป็นเวลา ไม่ให้รสจัดเกินไป ทำจริงจังก็เห็นผล สุขภาพดีขึ้น เริ่มมีเนื้อหนัง ผิดกับช่วงแรกผอม น้ำหนักลดไปเยอะ ก็คิดว่าเราเลือกถูกทางแล้วนะ อย่างน้อยตอนนี้ก็นับว่าอยู่กับมะเร็งได้อย่างค่อนข้างปกติไม่ทุกข์ทรมาน

สูตรอาหาร

ทุกวันนี้ปลูกผักกินเอง ใช้เนื้อที่ของเพื่อนบ้านผู้อารีซึ่งอนุเคราะห์ให้ใช้ที่ดินว่างเปล่าเป็นประโยชน์ มีตำลึง มะระขี้นก ใบมะยม ฯลฯ จะไม่ใช้ผักตลาดเลย ทำน้ำผักก็ใช้ผักสด ไม่ผสมน้ำ ใช้เครื่องแยกกาก และแอปเปิ้ล ๒ ลูกผสมผ่านบางๆ หรือใช้ฝรั่งแทนก็ได้ เหตุที่ใช้ผลไม้เพื่อช่วยปรุงรสขมให้กินได้ง่าย เพราะจำเป็นต้องใช้ความขมเข้าไปช่วย ซึ่งสูตรนี้ทำให้การขับถ่ายดีขึ้น แต่ยังไม่ปกติ เพราะหลังจากผ่าตัด

ลำไส้ใหญ่ออกไป ๒๐ ซม. ทำให้ต้องเข้าห้องน้ำบ่อยขึ้น ตอนผ่าตัดใหม่ๆ จะกินน้ำผักปั่นวันละ ๓ เวลา ทุกวันนี้ก็ยังกินอยู่ แต่ลดเหลือวันละ ๑ เวลาเท่านั้น เพราะอาการต่างๆ ดีขึ้นมาก ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องทำอะไรให้ตัวเองแล้ว

ผ่านไปแล้ว ๑ ปี

เจอคนถามบ่อยๆ ว่าทำอะไรใหม่ กลัวตายใหม่ ก็ไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นเลย แต่มีความคิดอยากจะทำอะไรๆ ที่อยากทำ ทำอะไรๆ ที่ดีๆ ในช่วงเวลาของชีวิตที่เหลืออยู่ เพราะไม่รู้ว่ามันจะเหลืออีกเท่าไร แต่บางครั้งกำลังที่มีอยู่ก็ไม่เอื้ออำนวยให้ทำ แม่ใจอยากจะทำ เราก็ทำเท่าที่กำลังจะทำได้ ถ้าเกินกำลังสังขารก็จะร้องเตือนว่าหยุดได้แล้ว พักได้แล้ว แต่ก่อนๆ ก็มีสัญญาณเตือนเหมือนกัน แต่เราประมาท ไม่ใส่ใจ ไม่ฟังเสียงเตือนจากภายใน

ช่วงหลังอาการดีขึ้นเรื่อยๆ ได้ข้อคิดว่าการที่คนเรายังมีชีวิตอยู่ก็ควรจะไปมาหาสู่กัน ระลึกถึงกัน ที่เขาแยกว่าเราก็มี ไม่ใช่พอได้ข่าวเขาตาย เราก็ขึ้นเมรุเผา แล้วจบแค่นั้น เราควรทำอะไรให้แก่กันมากกว่าในเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่ ก็จะหาเวลาไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูง ผู้มีพระคุณหลายๆ ท่าน และคนแก่คนแก่ที่คุ้นเคย หรือวัด

ที่มีงานมากมาย เราก็เข้าไปช่วยงานตามที่ถนัด บางหน่วยงานเขาหนักเขาเหนื่อย จนแทบไม่มีเวลาจะกิน เราก็ช่วยจัดหาอาหารไปบริการบ้าง เอาใจใส่ดูแลกันเหมือนพี่เหมือนน้อง

น้ำใจแม่

สนใจลูกในด้านความประพฤติดี ขยันทำงาน รักครอบครัว รักแม่ แต่ก็มีบางอย่างที่คนเป็นแม่อยากได้จากลูกมากกว่านั้น คืออยากให้เขาได้ปฏิบัติธรรมอย่างแม่

ไม่ใช่เพื่อใคร แต่เพื่อนำธรรมะไปใช้ในชีวิตประจำวันของตัวเอง เวลามีปัญหาไม่ว่าในเรื่องงานหรือครอบครัวก็ตาม ก็จะได้นำธรรมะไปแก้ไขได้ อยากให้เขาได้สะสมบุญ เพราะชีวิตของเราทุกข์ยากขัดข้องขัดเคืองไปหมด เนื่องจากไม่ได้สะสมบุญใดๆ มาเลย อยากให้ลูกเข้าใจตรงนี้ แบ่งเวลามาศึกษาปฏิบัติธรรมบ้าง

พากพ้ออ่าน

ถ้ารู้ว่าเป็นมะเร็ง ไม่ต้องตกใจ ตั้งสติให้ดี หาข้อมูลให้มากๆ แล้ววางแผนว่าเราจะรักษาตัวเองแบบไหน ทำอย่างไร อยู่อย่างไร อย่างที่เหมาะสมกับเรา ใครแนะนำอะไรดีๆ ก็ตั้งใจทำ ลองทำดู แม้ไม่เคยทำมาก่อนก็ตาม ขณะนี้เป็นช่วงเวลาที่มอบคุณค่าที่สุดสำหรับเรา

มะเร็งเกิดขึ้นจากการเสียสมดุลในชีวิต ถ้าเราพยายามตั้งใจเอาความสมดุลกลับคืนมาได้ เราก็จะได้ชีวิตที่ดีคืนมา ดังที่คนเป็นมะเร็งหลายคนพบว่ามะเร็งได้ให้ชีวิตใหม่แก่เขา อาจไม่ได้หมายถึงรอดชีวิต แต่คือการได้รับรู้บางสิ่ง ที่ในยามมีชีวิตคนส่วนใหญ่มักประมาท และไม่เคยมั่นใจ

๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๑๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยนโยมาจนถึง“ทิวัจฉัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวัจฉัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปฤชชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตันทัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราขยับอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาญาณว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวาญาณ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนไหน หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “วิจจาทิวาญาณ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมาทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวาญาณ”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็น การเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ชั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ แต่มี **“นามรูปปริจเฉทญาณ”** ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ ญาณ ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ ๒. **ปัจจัยปริคคทญาณ** คือ **“อภิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก นั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า **“นาม”** เหตุใฉนจึงชื่อว่า **“รูป”** ๓. **สัมมสนญาณ** คือ **“อภิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้น เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”**

การเห็นชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นไปอีกว่า **“สุขโลกิยะ”** นั้น แบบหนึ่ง **“สุขโลกุตระ”** นี้ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง นี่ก็เป็น ความรู้ที่สำคัญยิ่งอีกอย่างหนึ่ง ที่ผู้จะเดินทางไปสู่นิพพาน ได้สำเร็จ ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน **“ความแตกต่างกัน”** ของ ความสุข ๒ ชนิดนี้ **เพราะเป็น “ความสุข” ที่มีคุณสมบัติ ต่างกันไปคนละทิศ ตรงข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลย**

กล่าวคือ **“สุขโลกิยะ”** นั้น กิเลสมันก็อ้วน(บุญ)ขึ้น โต(บุญ)ขึ้น หนา(บุญ)ขึ้น เพราะเมื่อได้เสพสุข(โลกิย์) กิเลส ได้อาหารบำเรอ มันก็อ้วนก็โตก็หนาขึ้นๆเป็นธรรมดา

ส่วน **“สุขโลกุตระ”** กิเลสผอมลง-ลดลง-จางคลาย ลง(วิระคะ) **“สุขโลกิยะ”** จึงลดลงๆ เพราะประพตธรรม กิเลสก็ลดลง-ผอมลงๆๆ โดยปฏิบัติออกจากนิวรรณ์มี มรรคผลจริง(เนกขัมมะ) หากเรียนรู้อ้อมมาที่ปฏิจิจจริงจิตก็ **หลุดพ้นออกจากโลกิย์**(เนกขัมมะ) โดยการกำจัด **“ตัวตน ของกิเลส”** อย่างแม่นยำตรงถูก “ตัวตน”(อัตตา, สักกายะ, อาสวะ) ของมัน **“สุขโลกิย์”** ก็ลดไปตามลำดับแห่งฐานะแต่ละคน

จึงเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ที่ได้พิสูจน์จน กระทั่งจิตไม่มีกิเลสเป็น **“ตัวกวน”** จิตก็เกิด **“ความสงบ”** [ไม่ใช่สงบเพราะไปอยู่ในสถานที่สงบซึ่งเป็นเรื่องเพียงภายนอก หรือพาราณายาทนสิ่งทีรบรบกวนนั้นๆ หรือแม้แต่ นั่งสมาธิสะกดจิต ให้สงบ แต่ที่สงบเพราะ **“ตัวกวนในจิต”**(กิเลส)ถูกฆ่าตายไปจากจิต]

ความสงบชนิดนี้เรียกว่า **“อุปสมสุข”** หรือ **“นิรามิส สุข”** ซึ่งเมื่อถึงระดับ **“นิพพาน”** พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน ว่า เป็น **สุขวิเศษ “บรมสุข”**(นิพพานัง ปรมัง สุขัง)ที่เดียว

ซึ่ง..สุขของ **“นิพพาน”** นี้ แคบข้อมกว่า **“สุข”** มาใช้ **สื่อสารให้พอรู้ทิศทางแห่งความรู้สึก พอเข้าใจกันเท่านั้น**

แต่แท้จริง **“อารมณ์สุขของโลกุตระ”** หรือ **“นิพพาน”** นั้นมันคือ **อารมณ์ “ไม่สุข-ไม่ทุกข์”** (อทุกขมสุข, อุเบกขา) มัน **ไม่มี “อาการสุข”** อย่างที่ชาวโลกทั้งหลายเขารู้สึก สุข รู้สึกทุกข์ **อยู่ในจิตของผู้มี “อารมณ์นิพพาน”** อีกแล้ว มัน **ไม่มีการดูหรืออาการผลัดตั้งที่ชาวโลกทั้งหลาย เขาสุขเขาทุกข์กันอีก สุขโลกิย์ไม่มีแล้ว..มีแต่สุขสงบ “นิพพาน” มันไม่มีทั้งอาการของ “กามสุขัลลิกะ”**

(ไม่มีกามอันเป็นความสุขที่ไม่จริง)-ไม่มีทั้งอาการของ **“อัตต กิลมณะ”** (ไม่มีความเป็นตัวตนอันเป็นความลำบากยุ่งยาก) **จิต มันไม่มีอาการทั้ง “กาม” ทั้ง “อัตตา” ได้จริง จิตไม่มีการ เอียง (อันตา) อาการโอง (อันตา) ไปข้างกามและข้างอัตตา อีกแล้ว ในจิตมันอยู่ในสภาพของ “ความเป็นกลาง” อย่างตั้งมั่นยังยืนถาวร ที่เรียกว่า “มัชฌิมา” ได้จริง ตาม ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงประกาศทฤษฎีพิเศษนี้แก่มวล มนุษยชาติ เป็นสุดยอดแห่งพุทธธรรมบทแรกของโลก**

“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์แบบโลกุตระ” จึงเป็นภาวะที่ลึกซึ้ง ละเอียดสุดยอด (นิมฺภา) ที่ผู้ปฏิบัติธรรมต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงด้วย **“วิชา ๘”** ของตนเอง(ปัจเจกตั้ง) คนผู้ใดไม่มี **“วิชา ๘”** นี้ก็จะ **“อวิชา”** อยู่เท่าที่ตนยังไม่บรรลุนุสุด จนกว่าจะ **“พ้นอวิชาสังโยชน์”** ดับสิ้น **“อวิชาสวะ”** ได้สนิท เป็นผู้หมดสิ้นสุขทุกข์แบบโลกิย์ ผู้ **“ไม่มีความรู้สึก สุขหรือทุกข์”** ที่เป็น **“เนกขัมมสติอุเบกขา”** นี้ มีใช้ผู้ **“ไม่มี ความรู้สึก”** ใดๆ ดังที่มีผู้หลงผิดว่าเป็น **“นิโรธสมาบัติ”** หรือปฏิบัติให้ **“ดับความรู้สึก”** ตามที่หลงผิดแล้วจะบรรลุ นิโรธ-นิพพาน ตามที่มีชาวพุทธมากมายเข้าใจผิดกันอยู่

เพราะหลงผิดกันว่า **“นิโรธ”** หรือ **“นิพพาน”** นั้นคือ การดับสัญญา-ดับเวทนาอย่างพาชื่อแบบคนไม่รู้สีกตัว รู้สึกตนเอง เหมือนคนสลบจะนั้น ดังที่ท่านผู้รู้ได้ แปล สัญญาเวทิตนโรธว่า **“ดับสัญญา-ดับเวทนา”** นั้นเอง แต่ที่ถูกต้องเป็นสัมมาปฏิจิจนั้น **สัญญาเวทิตนโรธ** คือ **“ความดับที่เป็นอารมณ์นิพพาน”** ผู้ที่มี **“อารมณ์ นิพพาน”** มีใช้เป็น...คนที่ตกอยู่ในภาวะของผู้ประสาท **ไร้ความรู้สึก หรือเป็นผู้ที่ไม่มีความรู้สึกใดๆแล้ว**

ผู้ที่บรรลุเป็นอรหันต์ ไม่ใช่คนไร้ความรู้สึก แน่ๆ

ผู้เป็นอรหันต์ คือ ผู้มี“นิโรธ”นั้นพูดถูกแน่นอน เช่น “สัญญาเวทิตนโรธ” อันเป็น“อนุปปพวิหาร” ข้อที่ ๙ ซึ่งมีไป“สมบัติที่ดับเวทนาดับสัญญา”กลายเป็น “ผู้ที่ไม่มีความจำได้หมายรู้ใดๆ” มิใช่การดับประสาท-ดับความรู้สึก โดยดับ“ความกำหนดรู้”(สัญญา)และดับ “ความรู้สึก”(เวทนา)ให้เป็นผู้ไม่รับรู้อะไรเลย กระทั่งกลายเป็น“อัญญัตตวิ”[สัตว์ที่ไม่มีความจำได้หมายรู้ใดๆเลย เหมือนคนอยู่ในสภาพเจ้าชายนินทา(เจ้าหญิงนินทา)อย่างนั้นแหละ]

ผู้ที่บรรลุตระมของพุทธ แม้แต่บรรลุนิโรธหรือ “นิพพาน” ประสาทหรือความรู้สึกไม่ได้ดับ จะรับรู้ได้ดี ยิ่งกว่าความรับรู้ของคนผู้ไม่มี“นิโรธ”ด้วยซ้ำ จะยังมีความรับรู้ มีความกำหนดรู้ มีความรู้สึกเหมือนคนทั่วไป รู้กันได้ในธรรมชาติทั้งหลาย เช่น รู้รูป รู้รส รู้กลิ่น รู้เสียง รู้เย็นร้อนอ่อนแข็ง ตามที่เป็นอยู่จริง ที่คนพึงรู้ความจริงของธรรมชาตินั้นๆ แต่จิตของผู้มี“สัญญาเวทิตนโรธ” หรือผู้มี“นิพพาน”นั้นไม่มี“รสสุขทุกข์” เกินธรรมชาติที่มันเป็นมันมีอยู่จริงของมัน เช่น พริกเผ็ด ผู้มีนิพพานก็เผ็ด ก็รู้รสนั้น แต่ท่านไม่ชื่นไม่ชัง ผู้ซึ่งก็ทุกข์ ผู้ชอบก็ชื่น. สุข นี้แหละคือ“รสโลกีย์” ส่วนรสเผ็ดเป็น“รสธรรมชาติ” ผู้ไม่หลง ไม่เกิด“อโรยกับรส”นั้นๆ

จิตของผู้“นิพพาน”รู้จักธรรมชาติดี และอยู่เหนือ “ธรรมชาติ”ได้เด็ดขาดแล้ว กล่าวคือ ธรรมชาติใดๆก็ไม่สามารถเพิ่มอารมณ์ให้ผู้มี“นิโรธหรือ”นิพพาน”เกิดสุข เกิดทุกข์เพราะอุปาทานได้แล้ว ตามที่ชาวโลกีย์ได้พากันพยายามสร้าง“สุขหลอก”(สุชัลลิกะ)ให้คนหลงติดหลงเสพ

สุขเวทนา-ทุกข์เวทนาที่เป็นโลกีย์ต่างหาก“ดับ” คือ ความดับ“สัญญาเวทิตนโรธ” คือ“นิโรธ”ของพุทธ

จะเรียกว่า“ดับสัญญา-ดับเวทนา”ต้องมีสัมมาทิวี เพราะจะดับความเป็น“สัญญา-เวทนา”นั้น ก็ต้องรู้แจ้งนัยสำคัญว่า ดับ“สัญญา”-ดับ“เวทนา”อย่างถูกต้องแม่นยำดลใจว่า “สัญญา-เวทนา”ที่จะดับ คือ ดับ“เคลสิตเวทนา ทั้ง ๑๘”(อารมณ์ที่ยังเป็นโลกีย์)

ซึ่งเป็น“อารมณ์ที่ยังเป็นโลกีย์” ได้แก่ (๑)เป็นอารมณ์สุข(เคลสิตโสมนัสเวทนา = ความรู้สึกสุขแบบโลกีย์) (๒)เป็นอารมณ์ทุกข์((เคลสิตโทมนัสเวทนา = ความรู้สึกทุกข์แบบโลกีย์) (๓)เป็นอารมณ์ ไม่สุขไม่ทุกข์หรืออารมณ์

เฉยๆ(เคลสิตอุเบกขาเวทนา = ความรู้สึกเฉยๆแบบโลกีย์ (อุเบกขา) หรือความรู้สึกไม่ทุกข์ไม่สุข(อทุกขมสุข)แบบโลกีย์)

และอารมณ์ทั้ง ๓ นี้(สุข-ทุกข์-เฉยๆ) (๑)ในขณะตากระทบรูป ก็เกิดเป็นสุข ได้ (๒)ในขณะตากระทบรูป เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๓)ในขณะตากระทบรูป เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๔)ในขณะหูกระทบเสียง ก็ยินเดียวกัน เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๕)เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๖)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๗)ในขณะจมูกกระทบกลิ่น เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๘)เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๙)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๑๐)ในขณะลิ้นกระทบรส เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๑๑)เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๑๒)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๑๓)ในขณะกายกระทบภายนอกเป็นโผฏฐัพพารมณ์ ก็เกิดเป็นสุข ได้ (๑๔)เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๑๕)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ (๑๖)ในขณะใจกระทบภายในใจเป็นธรรมารมณ์ เกิดเป็นสุข ก็ได้ (๑๗)เกิดเป็นทุกข์ ก็ได้ (๑๘)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ ดังนั้นเป็นต้น

ทั้ง ๑๘ เวทนา นี้คือ “เคลสิตเวทนา ๑๘” (อารมณ์หรือความรู้สึกที่ยังเป็นโลกีย์ ๑๘ ซึ่งยังไม่ใช่โลกุตระ แม้จะเป็น “สุข”หรือเป็น“อุเบกขา”ก็ยังเป็นโลกีย์ สุขมากสุขมา ยานใด ก็ไม่ใช่สวรรค์โลกุตระ ยังเป็นแค่สวรรค์ของ“สมมุติเทพ”)

แม้แต่“อารมณ์ที่เป็นโลกุตระ” ได้แก่ (๑)เป็นอารมณ์สุข(เนกขัมมลิตโสมนัสเวทนา = ความรู้สึกสุขแบบโลกุตระ) (๒)เป็นอารมณ์ทุกข์(เนกขัมมลิตโทมนัสเวทนา = ความรู้สึกทุกข์แบบโลกุตระ) (๓)เป็นอารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์หรืออารมณ์เฉยๆ(เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา = ความรู้สึกเฉยๆ(อุเบกขา)แบบโลกุตระ หรือความรู้สึกไม่ทุกข์ไม่สุข (อทุกขม สุข) แบบโลกุตระ) ก็ต้อง“ดับ”อารมณ์ (เวทนา)ทั้ง ๓ (สุข-ทุกข์-เฉยๆ) เหล่านี้ด้วย

(๑)ไม่ว่าจะ. ในขณะตากระทบรูป เกิดเป็นสุข ก็ตาม ก็เป็นเรื่องต้องเรียนรู้อัน และต้อง“ดับสุข”นั้นๆ (๒)เกิดเป็นทุกข์ในขณะตากระทบรูปก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้อัน และต้อง“ดับ” (๓)เกิดเป็นเฉยๆ-ไม่ทุกข์ไม่สุขในขณะตากระทบรูปก็ตาม ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และต้อง“ปล่อยวางหรือต้องไม่สำคัญมั่นหมาย(น มัญญติ)ว่า มันเป็น“เรา”ให้ถึงที่สุดด้วย [มีต่อฉบับหน้า]

เรียนท่าน..
แผนเผาเมืองสำเร็จแล้วครับ ไฟท่วมเลย
เป่าลมปากชักโยจ่ายหนัก
ทุกระดับแตกแยกเป็นสองฝ่ายทันที
มีคนรักหลงผมสุดซึ้ง และเกลียดผมสุดซึ้ง
มันเลยทะเลาะกันเอง แต่ผมยังไม่หยุดทรอกครับ
ก็ชาติก็ชาติขอเกิดเป็นคนไทย...

แก๊แก๊น

- ฉาก ๑ อนุสาวรีย์**วีรบุรุษพม่า** เดินตระหง่านท่ามกลางสวนสาธารณะอันสวยงาม
งบประมาณไม่อันเพื่อเสริมบารมีวีรบุรุษของเรา
- ฉาก ๒ ขบวนรถยาวเหยียด มีทหารตำรวจมายืนเตรียมพร้อม
นักการเมืองจากประเทศไทย เดินตามหลังพวงหรีดไว้อาลัยมหา ไม่รู้ใครจ่ายเงิน
- ฉาก ๓ ขบวนพวงหรีด บุรุษจากเมืองไทยคุกเข่าก้มหน้า นิ่งเงียบ
อธิษฐาน และพูดคุยกับวิญญาณวีรบุรุษ
“ผมแก๊แก๊นแทนท่านแล้วครับ ท่านตายตาหลับได้ ไม่ต้องกังวล...”
แดรเกียร์ตียศระหึ่มก๊กก้อง ดังสะท้าน! ๒

>> ต่อจากฉบับที่ ๒๐๐ <<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

...เพราะคนสามัญทั่วไปทั้งหลายยังต่างตกเป็นทาส
“ลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุข” กันอยู่ทั้งนั้นและต่างยังหลงใน
“โลกธรรม” (ลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุข)ว่า เป็นสิ่งที่น่าสนใจได้กันทั้งนั้น
ยังถูกผูกมัดอยู่ในไซ้ตรวนของ “โลกธรรม” ไม่ปลดปล่อย
ซึ่งถ้าได้ถ้ามีโลกธรรมดังกล่าว ต่างก็ยังคงหลงว่า “สุข” อยู่ทั้งนั้น...

ใ ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็
ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง
ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
นประชา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล**(นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ**ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียดสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สูนิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสนตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์รวม”**สูงขึ้นๆ**“บุญธรรม”**ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**“เทวนิยม”**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มี**“ปรโลก”** ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยๆนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”****

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนานุทใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดๆว่าศาสนานุทตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะเชื่อกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคนั้น“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนานุท“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนานุท ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่มีบริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนานุทละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีสอน พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนานุท”

“กรรม”จึงเป็น“ที่พึ่งที่อาศัย”(สรณะหรือหนาคะ)ของคนที่หรือของเจ้าของ“กรรม”โดยแท้ ตามสังขะแห่งสังขธรรม แม้ว่าจะต้องพึ่งต้องอาศัยสภาวะนั้น ทั้งๆที่มันทุกข์แสนทุกข์ เจ้าตัวไม่อยากจะพึ่งไม่อยากจะอาศัยสภาพนั้นเลยด้วยซ้ำ แต่เมื่อมันเป็นของตน...ตน ก็ต้องพึ่งต้องอาศัย“วิบาก”(ผลของกรรมที่ได้ทำมาแล้ว)นั้น จำต้องเป็นต้องมีทุกข์นั้นตามสังขธรรม เพราะตนต้องเป็น“ทายาทของกรรม”นั้นๆ(กัมมทายาท) หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่รับไม่ได้ จนกว่าจะหมดสิ้น“เชื้อวิบาก” หรือหมดสิ้น“กรรมพันธุ์”นั้น

ถ้าจะทำให้“วิบาก”มันแปรเปลี่ยน“ลดทุกข์”ได้เร็วขึ้น ผู้มันต้องทำ“กรรมใหม่”ในปัจจุบันนี้ให้เป็น“กุศลวิบาก”ที่มากกว่า “กุศลกรรมใหม่”มันก็จะสังเคราะห์กันหรือบวกลบคุณหารกันกับ“วิบากเก่า”ที่สะสมลงเป็น“เชื้อวิบาก”หรือพันธุ์กรรม”อย่างเป็นทางการ “อจินไตย”ซึ่งหมายความว่าอย่าง“สุดวิสัยที่จะคิด,เกินที่จะคิดได้”ไม่อาจจะรู้ได้ว่ามันบวกลบคุณหารกันอย่างไรนั่นเอง ซึ่ง“กุศลกรรมปัจจุบัน”ที่เป็นกรรมใหม่จะสามารถลดฤทธิ์แรงของ“เชื้อวิบาก”หรือ“พันธุ์กรรม”ลงได้จริง ทุกข์นั้นๆก็จะลดลงได้มากหรือน้อยตาม“กรรมปัจจุบัน”ที่เป็น“กุศลกรรม”อันได้ประพฤติปฏิบัติสั่งสมลงไปจริง มากเท่าใดก็ลดได้จริงยิ่งเท่านั้น

นี่คือ “กัมมพันธุ์”หรือ“พันธุ์กรรม”ของใครก็เฉพาะของคนนั้น แบ่ง“พันธุ์”ของตน ออกไปให้ผู้อื่นไม่ได้ เพราะทุกกรรม ทุกวิบากเป็น“ของตน”(กัมมัสสกะ)ทั้งสิ้น และตนก็ต้อง“รับมรดกกรรม”นั้นๆทั้งสิ้นครบ ไม่ตกหล่น(กัมมทายาท) แล้วก็พาเราเกิดพาเราเป็น(กัมมโยนิ)ต่อไป

เชื้อกุศลก็คือพันธุ์บุญ ถ้าเชื้ออกุศลก็คือพันธุ์บาป ต่างสั่งสมลงเป็น“พันธุ์ของตน” “พันธุ์กรรม”ของใครก็ของมัน “เชื้อวิบาก”หรือ“พันธุ์กรรม”ที่ตนได้สะสม“อกุศลกรรม”ของตนมาจนมันออกฤทธิ์เอากันชีวิตของตนๆนี้เอง คือผี คือมาร คือซาตาน“ตัวจริง”ที่แสดงฤทธิ์แสดงอำนาจ บันดลบันดาลเจ้าตัวเองให้ต้องทุกข์ร้อนทรมานตามจริง “เชื้อวิบาก”หรือ“พันธุ์กรรม”ที่ตนได้สะสม“กุศล

กรรม”ของตมมาจนมันออกฤทธิ์เอากับชีวิตของตมๆนั้นแล คือเทพ คือเทวดา คือพรหม คือพระเจ้า“ตัวจริง” ที่แสดงฤทธิ์แสดงอำนาจบันดาลบันดาลเจ้าตัวเอง ให้เราสุข เราก็ดูต้องพึ่งต้องอาศัย เป็นสุข เพราะ“กุศลวิบาก”ของตมมีเช่นกัน ก็ต้องได้อาศัยได้พึ่ง“สุข”ตามนั้น หลีกเลี้ยงไม่ได้ ก็ขึ้นสวรรค์เพลินเพลินเอร์คอร้อยสนุกสนานตามที่ตมมี

เพราะ“กรรม”ทั้งหมดเป็นของตม..“กัมมัตสกะ”

“วิบาก”ทั้งหมดจึงสั่งสมเป็น“เชื้อหรือพันธุ์”ของตม

“เชื้อหรือพันธุ์”ที่ชั่วก็เป็น“สัตว์นรก”มีทุกข์รับทุกข์

“เชื้อหรือพันธุ์”ที่ดีก็เป็น“สัตว์เทวดา”มีสุขรับสุข

“เชื้อหรือพันธุ์”ที่สูงขึ้นไปอีกบริสุทธิจากกาม ก็เป็น

“พรหมสัตว์”หรือเรียกว่า “พรหมจรรย์”มีชีวิตที่ประเสริฐ

พันธุ์สัตว์นรก พันธุ์สัตว์เทวดา พันธุ์พรหมสัตว์ หรือ

แม้แต่พันธุ์ปุณฺณบุคคล พันธุ์กัลยาณบุคคล พันธุ์อาริยบุคคล

ผู้มี“วิชชา ๘” มีวิปัสสนาญาณ เป็นต้น จะสามารถมีญาณ

รู้เห็น“สัตว์”ต่างๆเหล่านั้นจริง ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้

มี“เจโตปริยญาณ”นั้น สามารถกำหนดรู้“ปรสัดตานั้น” คือ

กำหนดรู้ความเป็น“สัตว์อื่น”ของจิตวิญญาณที่มีสภาพ

ต่างๆกัน กำหนดรู้“ปรปุคคลาณัง” คือ กำหนดรู้ความเป็น

“บุคคลอื่น”ของจิตวิญญาณที่มีสภาพต่างๆกัน อันหมายถึง

ความเป็น“สัตว์”เป็น“บุคคล”ของจิตวิญญาณ ซึ่งมีคุณภาพ

มีคุณธรรมของ“ความเป็นสัตว์-เป็นบุคคล”ต่ำบ้าง-สูงบ้าง

แตกต่างกันไป หลายแบบ หลายตระกูล หลายพันธุ์

หลายระดับ หลายชั้น หลายขีดชั้น

ไม่ใช่หมายถึง ความเป็น“สัตว์-บุคคล”แต่ที่มีร่าง

มีกาย แลเห็นกันได้ด้วยตาสามัญภายนอกเท่านั้น แต่

หมายถึง“ความเป็นสัตว์-เป็นบุคคล”ของจิตวิญญาณที่

“เกิดจริง-ตายจริง”อยู่ในจิตใจคนทุกคน ด้วยตา“วิชชา”

ผู้มี“วิชชา ๘”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงที่สูง

กว่าสามัญกระทั่งถึงสูงที่สุด, ความจริงตามความหมาย

ขั้นสูงทางคุณธรรม” เรียกว่า รู้ปรมัตตัจจะ ผู้มีภูมิ

อาริยะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้ ใน“ความเป็นสัตว์-

เป็นบุคคล”ดังกล่าวนี้

ซึ่ง“วิชชา ๘”นี้ เป็น“ความรู้อันประเสริฐ” ไม่ใช่

ความรู้สามัญของชาวโลกีย์ และไม่ใช้ความรู้ความเก่งแบบ

อิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์ แต่เป็นความรู้แบบ

อนุสาสณีปาฏิหาริย์ชั้นอาริยญาณของอาริยพันธุ์(บุคคลผู้

บรรลुरुทรมวิเศษ)ที่พระพุทธรเจ้าทรงค้นพบ

“อาริยบุคคล” จึงมีในศาสนาพุทธเท่านั้น อันมี..พันธุ์

โสدابัน เป็นขั้นต้น และสูงขึ้นไปที่พันธุ์สุกิกาคามี-พันธุ์

อนาคามี-พันธุ์อรหัตต์

และแต่ละ“อาริยพันธุ์”ของพุทธรนี้เมื่อบรรลุป็น“พันธุ์”

แท้แล้ว ก็เป็น“พันธุ์”ที่เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน (นิจจังฐัง, สัสตัง)

ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหริง) ไม่เปลี่ยนแปลงตกต่ำไปจาก

เดิมอีกเป็นอันขาด(อวิปริณามธัมมัง) มีแต่จะเปลี่ยนภาวะ

เจริญขึ้นๆไปจากที่ได้แล้วกระทั่งถึงสูงที่สุด(สัมโพธิปรายณะ)

การจะเกิดจะมี“พันธุ์” จนเป็น“กรรมพันธุ์” หรือ

“พันธุ์กรรม” ก็ด้วยกรรม ด้วยพฤติกรรม ด้วยกายกรรม

-วจีกรรม-มโนกรรม ของใครก็ด้วย“กรรม”ของคนนั้นๆ

ถ่ายเผ่าต่อพันธุ์ของตนๆ

เมื่อใครคนใด“ทำกรรม”หรือเมื่อ“กระทำกายกรรม-

วจีกรรม-มโนกรรม”ขึ้นเสร็จลงทันที “กรรม”ที่ได้กระทำจบ

ลงแล้วนั้นๆก็เป็น“สมบัติ”ของคนที่ทำนั้นๆทันที(กัมมัตสกะ)

แล้วก็สั่งเคราะห์เป็น“วิบาก”สั่งสมตกผล็องเป็น“เผ่าพันธุ์”

และด้วย“กรรม”ด้วย“วิบาก” หรือด้วย“พันธุ์”ที่เป็น

“พันธุ์กรรม”นี้เอง ที่เป็นเชื้อเป็นตัวนำเกิดสืบทอดเผ่าพันธุ์

เป็น“กรรมพันธุ์”ต่อพงษ์เผ่าของคนผู้นั้นๆสืบไปของตนเอง

เรียกว่า “กัมมโยนิ”

“กัมมโยนิ” จึงเป็นการเกิดด้วยกรรม กรรมเป็นเหตุ

ให้เกิด หรือการเกิดใดๆนั้นเกิดจากการกระทำของตนๆ

ดังนั้น ความเป็น“สัตว์”ที่เรากำลังหมายถึงนี้ จึงไม่ใช่

สัตว์ที่เกิดจากการผสมพันธุ์ทางสรีระ เพาะตัวอยู่ในครรภ์

ในท้องสัตว์ระยะหนึ่ง หรือใหม่ตลุกจนถ้วน แล้วจึงคลอด

ออกมาเป็นตัวสัตว์ ที่เรียกว่า “ชลาพุชโยนิ”

ไม่ใช่สัตว์ที่เกิดจากไข่ คือ ชั้นแรกคลอดออกมาเป็น

ไข่ก่อน แล้วจึงฟักตัวในไข่แล้วจึงคลอดออกมาเป็นตัวสัตว์

อีกที การเกิดจากไข่อีกทีนี้จึงชื่อว่า “อันทชโยนิ”

ไม่ใช่สัตว์ที่เกิดในโคล ในน้ำเน่าน้ำเสีย เกิดในของขึ้น

และหมักหมมเน่าเปื่อย แล้วขยายแพร่แตกตัวออกไปเอง

ที่เรียกว่า “สังเสทชโยนิ”

แต่เป็นสัตว์ที่เกิดจาก“กรรม” เมื่อทำกรรมจนมีเหตุมีปัจจัยของกรรมของวิบากอันครบอันสมควร ก็เกิดได้ทันที “ผุดเกิด”เป็นสัตว์เต็มตัวทันที ซึ่งความเป็น“สัตว์”ที่ว่านี้ ตายลงแล้วเกิดทันทีไม่มีขากใดๆ เป็นต้นว่า ตายจากความเป็น“สัตว์นรก”ก็เกิดเป็น“สัตว์เทวดา”ทันที หรือตายจากความเป็นสัตว์“อุบัติเทพ”สัมบูรณ์ ก็เกิดเป็น“วิสุทธิเทพ”ทันที ตายลงแล้วไม่มีขาก ไม่เหมือนคนเหมือนช้าง,ม้า, วัว,ควาย,ปู,ปลา ฯลฯ ที่มีร่างกายเมื่อตายลงแล้วมีขาก ตายแล้วเกิดทันทีชนิดนี้ เรียกว่า “โอปปาติกโยนิ”

เมื่อ“กรรม”เป็นเหตุให้เกิดโดยตรง “กรรม”ของเรา จึงเป็นผู้บันดาลบันดาล“ตัวเรา”ให้เกิดให้เป็นสัตว์อย่างนั้น อย่างนี้โดยแท้ ไม่มีใครมาเป็นเจ้ากรรมนายเวรของเรา ตัวเราเองแท้ๆเป็นเจ้ากรรมนายเวรของตนๆ

ผู้บันดาลบันดาลให้เกิดของศาสนาพุทธ มี“กรรม”นั้นเองเป็น“พระเจ้า” เป็น“ผู้บันดาลบันดาล”ให้เกิดให้เป็นไป ดังนั้น “กรรม”ที่ไม่ล่าเอียง กรรมที่บริสุทธิ์ที่สุด หรือ“กรรม”ของคนผู้มีจิตวิญญาณปราศจากอคติ ๔ ได้แก่ “กรรม”ของผู้มีจิตวิญญาณถึงขั้น“อรหันต์”นี้แล ที่เป็นการกระทำหรือเป็นผู้บันดาลบันดาลบริสุทธิ์จริง เพราะ“จิตวิญญาณ”ทำสะอาดจากกิเลสแล้ว

ถ้า“พระเจ้าเป็นพระจิตวิญญาณบริสุทธิ์” “อรหันต์”ก็คือ“ผู้มีจิตวิญญาณบริสุทธิ์”แท้จริง ที่มีจริงเป็นจริงได้ในขณะที่มีชีวิตเป็นคนบนพื้นแผ่นดินของโลกนี้ จึงเป็นวิทยาศาสตร์แท้ๆ ที่สามารถพิสูจน์ความเป็น“จิตวิญญาณบริสุทธิ์”ได้ เช่นเดียวกันกับ“พระเจ้า”ทรงเป็นทรงมีอยู่

เมื่ออรหันต์มี“กรรม”เป็นทรัพย์เป็นสมบัติของตนเองที่ยิ่งใหญ่(กัมมัชสะกะ) และมีกรรมเป็นมรดกของตนเองที่ตนเองต้องเป็นทายาท(กัมมทายาท)-มีกรรมบันดาลบันดาลให้ตนเองเกิดตนเป็นไป(กัมมโยนิ)-มีกรรมเป็นผู้สืบเผ่าต่อพันธุ์ของตนให้เจริญยิ่งขึ้นไปเอง(กัมมพันธุ)-มีกรรมเป็นที่พึ่งของตนเองแท้ๆ(กัมมปฏิสรณ) ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาแห่ง“อัตตาธิ อัตตโน นาโถ” คือ มี“ตนเป็นที่พึ่งของตนเอง”ทั้งหมดตลอดสาย ไม่ต้องมี“พระเจ้า”บันดาลบันดาลตามที่ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายที่พากัน“พึ่งพระเจ้า”

“อรหันต์”ทุกองค์ของพุทธนั้น เป็นผู้มี“ที่พึ่ง”อัน

เกษมที่เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนตลอดกาล(นิจจัง ชูวัง สัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิง) เพราะได้“ฆ่า”ซาตานหรือประหารผีมาร ได้ดับเหตุแห่ง“การเกิดชั่วเกิดบาป”จนกระทั่งสนิท ชนิดที่ไม่กลับมาเจ็บอีกเด็ดขาดแล้ว(อสังกุပ္ปัง)

เพราะ“อรหันต์”คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตวิญญาณ”ชนิดที่สัมผัสและต้อง“ความเป็นจิตวิญญาณ”อย่างเป็นทางการเรียบร้อยปฏิบัติอบรมฝึกฝนตามแบบศาสนาพุทธ ซึ่งศาสนาพุทธนี้เป็น“อเทวนิยม”

“อเทวนิยม”(Atheism) หมายความว่า ลัทธิที่ไม่นับถือเทพเจ้าหรือไม่พึ่งพระเจ้า เหมือนอย่างที่เขาว่า“เทวนิยม”ทั้งหลาย“เขานับถือ-เขาพึ่ง”กัน

และที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ พุทธเป็นลัทธิที่ได้พิสูจน์“ความเป็นพระเจ้า-เทพเจ้าสูงสุด”ได้แท้จริง ชนิดที่มี“ความจริง” ชนิดที่สัมผัสและต้อง“ของจริง”จนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริง หรือได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งนั้นแท้ๆชนิดที่มี“มนัสสัมผัส”และต้อง“ของจริง”นั้นๆกันทีเดียว แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย“วิชา ๘”(ความรู้ยิ่งที่เป็นอุตรนิมฺมุตตรม) ซึ่งมี“วิปัสสนาญาณ”เป็นข้อต้นของ“วิชา” และเป็นความรู้อันยิ่งที่ต้องนับความรู้ระดับนี้ว่า “คุณวิเศษ”(อุตรนิมฺมุตตรม)

นี้แลคือ สามารถพิสูจน์“จิตวิญญาณบริสุทธิ์”อันคือ“ความเป็นพระเจ้า”แท้ๆได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทีเดียว

ความเป็น“จิตวิญญาณบริสุทธิ์” ก็คือ คุณลักษณะอันวิเศษของ“พระเจ้า”แท้ๆ เมื่อได้พิสูจน์ด้วยการเรียนรู้ปฏิบัติอบรมฝึกฝนค้นคว้าในแบบวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย ทำกัน ซึ่งคนทุกคนมีร่างกายนี้เองก็เป็นหลอดทดลอง(test tube) ที่ภายในหลอดทดลองก็มี“สิ่งที่ต้องพิสูจน์”(subject) อยู่ในหลอดทดลองนี้แล้วคือ“จิตวิญญาณ” นี้“ของจริง”ชัดๆ

“จิตวิญญาณ”เป็นนามธรรม ซึ่งจิตวิญญาณของตนเอง ก็ต้องสามารถสัมผัสได้ด้วย“จิตวิญญาณ”ของตนเอง

“จิตวิญญาณ”อันเป็นธาตุที่ลึกละเอียดไปพ้นจากตาหู จมูกลิ้นกาย แต่เรียนรู้จรรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัมผัสได้ด้วย“ใจ”หรือด้วยประสิทธิภาพของ“จิตวิญญาณ”ของเราเองนี้แหละ อย่างประจักษ์ลึทธิ พระพุทธเจ้าทรงเรียก“ความรู้”ชนิดนี้ว่า “วิชา”หรือ“ญาณทัสสนะ” ซึ่งมี“วิปัสสนาญาณ”เป็นต้น

“วิปัสสนาญาณ” หรือ “ญาณทัสสนะ” ข้อที่ ๑ ของ “วิชา ๘” สามารถหยั่งรู้ปรมาตถธรรมที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ผู้เรียนผู้ปฏิบัติจัดการชำระล้างกิเลสตัณหาอุปาทานที่อยู่ในจิตในเจตสิก แผงผังอยู่ในจิตวิญญาณประหนึ่งว่า มันเป็นจิตวิญญาณเสียเอง แต่พระพุทธเจ้าทรงเรียกมันว่า “ผู้มาเยือน” (อาคันตุกะ) หรือ “แขก” (อาคันตุกะ) ซึ่งมันไม่ใช่แค่ “แขกจร” เท่านั้นตามที่เคยได้ยินได้ฟังกันมาด้วยซ้ำ แต่มันผังตัวเป็น “แขกประจำ” ชนิดที่ทำได้เป็นเจ้าของชีวิตคนผู้นั้นๆ อย่างเอาจริงเอาจังทีเดียว พระพุทธเจ้าผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ทรงค้นคว้าพิสูจน์ กระทั่งสามารถกำจัดหรือฆ่ากิเลสตัณหาอุปาทานดับสิ้นเกลี้ยงจนไม่มีเศษธุลีใดๆ เหลือ ในจิตวิญญาณอีกแล้ว จิตจึงบริสุทธิ์สัมบูรณ์แท้ แดงตั้งมั่นแข็งแรง (สมาธิ) ยั่งยืน (รู้แจ้ง)

กระนั้นพระพุทธเจ้าก็ได้ทรงพิสูจน์ตรวจสอบ ด้วย..

๑. การหยั่งรู้ สัจจะ (สังขญาณ) คือ ความหยั่งรู้ อาริยสัง ๔ แต่ละอย่างตามที่เป็นอยู่จริง ว่า ฉะนั้นๆ คือทุกข์ (ทุกข์ขอรียสัง) ฉะนั้นๆ คือเหตุของทุกข์ (ทุกข์สมุทัยขอรียสัง) ฉะนั้นๆ คือความดับทุกข์ (ทุกข์นิโรธขอรียสัง) ฉะนั้นๆ คือแนวทางปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์ (ทุกข์นิโรธคามินีปฏิปทา) อันเป็นเรื่องของ “จิตวิญญาณ” แท้ๆ หรือเป็นเรื่อง “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ทั้งนั้น

๒. การหยั่งรู้ กิจ (กิจญาณ) คือ ความหยั่งรู้ กิจอันจะต้องทำในอาริยสัง ๔ แต่ละอย่างว่า ทุกข์ควรกำหนดรู้ เหตุของทุกข์ก็ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง แล้วกำจัดเสียให้ได้ เป็นต้น

๓. การหยั่งรู้ กิจอันทำแล้ว (กตญาณ) คือ ความหยั่งรู้ว่า กิจอันจะต้องทำในอาริยสัง ๔ แต่ละอย่างนั้น ได้ทำเสร็จแล้ว ด้วยความรู้ที่เป็น “วิชา ๘” หรือ “ญาณ ๑๖” เฉพาะอย่างยิ่ง “วิชา ข้อที่ ๕” คือ “เจโตปริยญาณ” จนกระทั่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง อย่างแม่นยำ สำคัญครบจบสัมบูรณ์ว่า เป็น “จิตวิญญาณบริสุทธิ์” ที่ตั้งมั่น แข็งแรง ยั่งยืน แล้ว (สมาธิตั้ง จิตตั้ง) สัมบูรณ์ “จิตวิญญาณบริสุทธิ์” ที่หลุดพ้นแล้ว (วิมุตตัง จิตตัง) สัมบูรณ์

“ญาณ ๓” คือ สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ นี้ เป็นความรู้ที่เกี่ยวเนื่องกับ “อาริยสัง ๔” โดยเฉพาะ

ดังนั้น “ปริวัฏฏ์ ๓” คือ ญาณทั้ง ๓ นี้ แผละสามารถ

หยั่งรู้ หยั่งเห็น ครบ ๓ รอบ ในความเป็น “อาริยสัง ๔” คือ ทุกขขอรียสัง-สมุทัยขอรียสัง-ทุกข์นิโรธขอรียสัง-ทุกข์นิโรธคามินีปฏิปทาขอรียสัง อย่างมีปฏิสัมพันธ์กันและกัน หรืออย่างมีสัมพันธ์สังเคราะห์กันและกันจนรอบสอตร้อยไปมา ทั้งญาณ ๓ ในอาริยสัง ๔ รวมเป็น ๑๒ ญาณ จึงเป็น “อาการ ๑๒” ซึ่งเป็น “**ความรอบรู้-รู้รอบอันวิเศษ**” ยิ่งใหญ่ เพราะ (๑) รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**ของจริง**” อันได้แก่ **สภาพที่เป็นอาการทุกข์** (นามรูป, นามกาย) **ขณะเกิดในจิตตน [สังขญาณ]** ที่เห็นทุกขอรียสัง ฯลฯ (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๑)

(๒) “**ของจริง**” อันได้แก่ **สภาพที่เป็นเหตุแห่งทุกข์** (กิเลส, ตัณหา, อุปาทาน) **ขณะเกิดในจิตตน [สังขญาณ]** ที่เห็นทุกขสมุทัยขอรียสัง ฯลฯ (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๒)

(๓) “**ของจริง**” อันได้แก่ **สภาพที่เป็นความดับทุกข์** (กิเลสดับไป..ทุกข์จึงดับ) **ขณะที่เกิดอาการเช่นนี้ในจิตตน [สังขญาณ]** ที่เห็นทุกขนิโรธขอรียสัง ฯลฯ (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๓)

(๔) “**ของจริง**” อันได้แก่ **สภาพที่เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อ** ให้ถึงความดับทุกข์ [สังขญาณ] ที่เห็นว่าเราปฏิบัติถูกแน่คืออย่างไร เพราะกิเลสลดและกิเลสดับอยู่ ฯลฯ (รู้แจ้งจริงในอาริยสัง ข้อที่ ๔)

และ (๕) รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**ของจริง**” อันได้แก่ **สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอาริยสัง ๔** นั่นคือ เริ่มปฏิบัติให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่า **ต้องรู้ “นามรูปของทุกข์หรืออาการของความเป็นทุกข์” ขณะเกิดในจิตตน ให้ได้ด้วยวิปัสสนาญาณของตน [กิจจญาณ]** ที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นทุกขอรียสังนั้น ฯลฯ (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๑)

(๖) “**ของจริง**” อันได้แก่ **สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอาริยสัง ๔** ขึ้นต่อมา ก็คือ **ต้องปฏิบัติให้รู้จัก รู้แจ้ง “เหตุแห่งทุกข์”** (ตัวตนของกิเลส) **ขณะเกิดในจิตตน** แล้วก็ละลด “**ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์**” ลงได้ไปตามลำดับๆ [กิจจญาณ] ที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นเหตุแห่งทุกขอรียสังนั้น ฯลฯ และลดละมันได้ (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๒)

(๗) “**ของจริง**” อันได้แก่ **สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอาริยสัง ๔** สูงขึ้นไปอีกถึงขั้นกำจัดกิเลสหรือลด “**ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์**” ให้ได้จนกระทั่งดับกิเลสได้จริง ซึ่งเราจะสัมผัสสัมผัสเห็นด้วยญาณของเราว่า “**กิเลสหรือตัวตนจริงของเหตุ**” เราได้ปฏิบัติกำจัดมันลดลงๆ กระทั่ง “ดับ

กิเลส”ได้สนิท เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับ”นั้นๆ [กิจญาณที่ปฏิบัติจนลดละมันได้จริงกระทั่งมีญาณเห็น“ความดับ”ทุกขอรียสังขนั้นอยู่ไหน] (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๓)

(๘)“ของจริง”อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัง ๔ อย่างสำคัญ นั่นคือ แนวทางปฏิบัติเพื่อให้ถึงความดับทุกข์ ซึ่งต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้อภิวินัยพัฒนาเจริญขึ้นๆให้ยิ่งขึ้น [กิจญาณที่ใช้ปฏิบัตินั้น เราต้องทำให้เจริญไปตลอด] (ปฏิบัติจนบรรลุ ข้อที่ ๔)

ที่สุด(๙)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัง ๔ เราก็ได้ทำมาตลอดแล้ว คือ ต้องรู้“นามรูปของทุกข์หรืออาการของความเป็นทุกข์”ขณะเกิดในจิตตนให้ได้ ด้วยวิปัสสนาญาณของตน เราก็ได้ทำจนสำเร็จแล้ว [กตญาณที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นทุกขอรียสังขนั้นแล้วจริง] (ปฏิบัติจนบรรลุผลถึงที่สุด ข้อที่ ๑)

(๑๐)“ของจริง”อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัง ๔ ขึ้นต่อมา คือ ต้องปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุแห่งทุกข์”(ตัวตนของกิเลส) ขณะเกิดในจิตตน เราได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้ว และได้ละลด“ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์”สำเร็จลงไปตามลำดับๆด้วย“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”ของเราแล้ว โดยมี“สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”ต่างปฏิสัมพันธ์กันเป็นปฏิภาคทวีมาตลอดทางทั้ง ๓ ญาณ [กตญาณที่ปฏิบัติจนมีญาณเห็นเหตุแห่งทุกขอรียสังขนั้นแล้วจริงและลดละมันได้มาแล้วตามลำดับๆ] (ปฏิบัติจนบรรลุถึงที่สุด ข้อที่ ๒)

(๑๑)“ของจริง”อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัง ๔ สูงขึ้นไปอีกถึงขั้น..กำจัดกิเลสหรือลด“ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์”ให้ได้ จนกระทั่งดับกิเลสได้จริง ซึ่งเราก็ได้สัมผัสสัมผัสเห็นด้วยญาณของเราว่า“กิเลสหรือตัวตนจริงของเหตุ”เราได้ปฏิบัติกำจัดมันลดลงๆ กระทั่ง“ดับกิเลส”ได้สนิทแล้ว เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับ”นั้นๆจบเรื่อง [กตญาณที่ปฏิบัติจนกระทั่งมีญาณเห็น“ความดับ”ทุกขอรียสังขจนตั้งมั่นยั่งยืน] (ปฏิบัติจนบรรลุถึงที่สุด ข้อที่ ๓)

(๑๒)“ของจริง”อันได้แก่ สิ่งที่เราควรทำเพื่อเกิดการบรรลุอารยสัง ๔ นั่นคือ แนวทางปฏิบัติเพื่อให้ถึงความดับทุกข์ ซึ่งต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้อภิวินัยพัฒนาเจริญขึ้นๆให้ยิ่งขึ้น เราก็ได้ใช้แนวทางนี้ปฏิบัติมาตลอด

และได้สร้างความเจริญทั้งมรรคทั้งผลปฏิสัมพันธ์กันและกัน อย่างสลับซับซ้อนเป็นระบบระเบียบ จากเบื้องต้น เจริญขึ้นเป็นเบื้องกลาง เป็นเบื้องปลาย และจบสัมบูรณ์เป็นที่สุดที่เรียกว่า “จบกิจ” [กตญาณ ความรู้ที่รู้ผลของการปฏิบัติตามตามลำดับ กระทั่งรู้ความจบสูงสุด] (ปฏิบัติจนบรรลุถึงที่สุด ข้อที่ ๔)

•••

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ชันธุ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธุ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธุ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเพิ่มเติมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นว่า“ชีวิตนี้เป็นอยู่” ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมติ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมถะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมถะ”**หรือ**“กัมมัสมถโกมติ”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้จะกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ [โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมถะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฏิบัติ” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิบัติ”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

นั่นคือ รสสุขรสทุกข์ไม่มีในจิตใจของคนผู้นั้นจริง ซึ่งเป็น“ความจริง”ที่มี“สิ่งเกิดขึ้นในจิตปรากฏให้เรารู้(ซานาคิ)เราเห็น(บัลลติ)ได้”(ปาตูกุตา) ด้วย“วิชา ๘”

“สิ่งที่ปรากฏให้เราเห็น”นั่นก็คือ ไม่มีรสสุขไม่มีรสทุกข์ในจิตใจของเรา สำหรับขั้นต้นที่เรากำลังกล่าวถึงอยู่นี้ ก็คือ“อบายมุข”ประดามีกันในโลก เป็นต้นว่า ไม่มีรสซึ่งใจกระทั่งเป็นสุขไม่มีรสซึ่งใจในใจกระทั่งเป็นทุกข์กับเรื่องเหล่านี้เรื่องสิ่งเสพติดนั้นๆแล้ว ไม่มีรสสุขไม่มีรสทุกข์กับเรื่องการเล่นมหรสพนั้นๆแล้ว ไม่มีรสสุขไม่มีรสทุกข์กับการพนันนั้นๆแล้ว เช่น การเล่นห่วย การเล่นหุ้น การเล่นไพ่ การเล่นพนันฟุตบอล เป็นต้น

และจิตใจของผู้นั้นไม่มีรสสุขไม่มีรสทุกข์ในจิตใจ แม้แต่กับเรื่องที่สูงกว่า“อบายมุข”แต่มันก็เป็นความเลื่อมไม่พาเจริญในสังคมาอันเป็นขั้นต้น ที่ยังชื่อว่า“อบาย”สำหรับความเป็นโสดาบัน ซึ่งคนที่ยังมีกามมีราคะมากอยู่ ยังติดยั้งหลงมัน เช่น ยังเสพยั้งติด ยังสุขยังทุกข์กับเรื่องมหรสพ กีฬา การละเล่น ที่ให้ความบันเทิงประโลมใจเท่านั้น ไม่ได้ให้สาระอะไรคุ้มกับ“เวลา-แรงงาน-ทุนรอน”ที่ต้องไปสูญเสียกับมัน ซึ่งยังเป็นรลโลกีย์ที่หยาบที่ไม่คุ้มค่ากับที่ไปแลกด้วยเวลา-ด้วยร่างกายแรงสมอง-ด้วยทรัพย์สินเงินทองเลย [คนที่ยั้งหลงติดหลงเสพก็จะไม่เห็น ว่าสูญเสียแต่อย่างใด จะหลงเห็นว่า คุ้มแสนคุ้มด้วยซ้ำสำหรับสิ่งที่เขาหลงชาติติด แม้จะต้องเสียเงินทองแพงเท่าใดๆ เสียเวลาเท่าไร เสียแรงเสวยแรงสาหัสขนาดไหนก็ตาม แต่โสดาบันไม่มีอบายพวกนี้แล้ว]

โสดาบัน คือ ผู้ปฏิบัติสำเร็จตาม“พระอนุสาสนี”(คำสอน)ของพระพุทธเจ้า ผู้ทำสำเร็จชื่อว่า เป็น“อนุสาสนีปฏิบัติ”(คำสอนของพระพุทธเจ้าที่ปฏิบัติได้ผลสำเร็จจริง เป็นเรื่องอัศจรรย์)โดยแท้ อันสามารถพิสูจน์ได้ ผู้สามารถปฏิบัติจนบรรลุผลจริงจึงเป็นคนมหัศจรรย์ เพราะเป็นไปได้เห็นความเป็นมรรคสัมมัญญะของโลก

และถ้าปฏิบัติตนได้บรรลุสูงขึ้นๆไปอีก ก็เป็น สกิทาคามี เป็นอนาคามี สูงสุดเป็นอรหันต์ไปตามลำดับ

ผู้บรรลุธรรมตามพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าจริง คือ ผู้ที่“หลุดพ้น”(วิมุตติ) หรือผู้สามารถปลดแอกมี“อิสระเสรีภาพ”อย่างแท้จริงในความเป็นคน มันเป็น“ความอิสระเสรีภาพ”ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสัจจะลึกๆ

เพราะเป็นความอิสระที่“เหนือกว่า”(โลกุตร)คนสามัญทั่วไปทั้งหลายเขาเป็นเขามีกัน

เพราะคนสามัญทั่วไปทั้งหลายยังไม่รู้(อวิชา)ว่า “ความอิสระเสรีภาพ”ตามพระอนุสาสนีนี้เป็นไฉน และทำอะไรจึงจะได้อิสระเสรีภาพชนิดนี้ อาจจะมีอยู่บ้างเท่านั้น ตามตรรกะหรือตามปริยัติที่ได้รู้ตามๆกันมา

จุดสำคัญก็เพราะคนสามัญทั่วไปทั้งหลายยังต่างตกเป็นทาส“ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข”กันอยู่ทั้งนั้น และต่างยั้งหลงใน“โลกธรรม”(ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข)ว่า เป็นสิ่งที่นำมาได้กันทั้งนั้น ยังถูกผูกมัดอยู่ในโซ่ตรวนของ“โลกธรรม”ไม่ปลดปล่อย ซึ่งถ้าได้ถ้ามีโลกธรรมดังกล่าว ต่างก็ยั้งหลงว่า“สุข”อยู่ทั้งนั้น

เพราะยังไม่รู้ว่า“ความสุขที่เป็นอิสระจากลาภยศสรรเสริญกามอัตตา”หรือจากโลกธรรมนั้นเป็นอย่างไร

แถมหลงเข้าซ้อนหนักเข้าไปเสียอีกว่า ถ้าได้ทำอะไรมตามใจ หรือได้อะไรตามใจ ก็ได้อย่างสะดวกสบายง่ายตายบำเรอใจ“อยาก”ทุกอย่างนั้นเป็น“ความอิสระเสรีภาพ”เอาด้วย ซึ่งโดยปรมัตตสัจจะแล้วยังไม่ไป “ความอิสระเสรีภาพ”เลย แต่มันกลับยิ่งถูกผูก(สังโยค)ด้วยกิเลสมากขึ้นหนานับ(๒)เพราะกิเลสได้อาหารยิ่งขึ้น

ในโลกแห่งคนสามัญทั่วไปทั้งหลายหรือโลกโลกียะจึงยังไม่มี“อิสระเสรีภาพ”เป็นสัจจะจริงวิเศษแท้

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ปาวพายุหิมะถล่มหนักที่ประเทศจีน ชาวบ้านนับ ๑๐๐ ล้านคน
เดือดร้อนอย่างหนัก แม้เจ้าโลกอย่างอเมริกาก็โดนพายุ
เฮอริเคนถล่มสร้างความเสียหายทั้งทรัพย์สินและชีวิตผู้คน นับ
เป็นชะตากรรมของประเทศที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แม้ประเทศไทยในปัจจุบัน ที่ต้องเผชิญกับปัญหาบ้านเมือง
ซึ่งมีแต่จะเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ ก็คงต้องถือว่าเป็นชะตากรรมของ
ประเทศที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เช่นกัน บทนำเสนองานของ คุณหมอบ
ประธาน ต่างใจ ในคอลัมน์ “ความทรงจำนอกมิติ” จาก น.ส.พ.
ไทยโพสต์ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑ ได้ชี้ทางออกอย่างน่าสนใจ ดังนี้

จะเปลี่ยนร้าย ให้กลายเป็นดีได้อย่างไร?

วันนี้จะพยายามพูดถึงเฉพาะแต่ประเด็นทาง
กายภาพ หรือโลกแห่งความจริง แห่งโลกียกาม
เพียงอย่างเดียว เพื่อชี้ให้ผู้ที่สนใจเห็นอนาคตอัน
ใกล้ๆ มากของโลก ตามที่ผู้เขียนมองเห็น - จาก
การที่ผู้เขียนมีความต้องการน้อย มีทุกข์น้อย -
จึงสามารถไม่คาดหวังในสิ่งที่คนทั่วไปส่วนมากหวัง
และมองเห็นในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่เห็น เป็นต้นว่า
นิยายของโลกอุตสาหกรรม เครื่องมือของระบบ
เศรษฐกิจทุนนิยมที่เรามีนั้น ก็เช่นเดียวกับนิยาย
ทั้งหลาย ที่ต้องมีการเกิดขึ้นหรือการเริ่มต้น การ
เจริญเติบโต การเสื่อม และการสลายหรือจบสิ้น
มันเริ่มในต้นศตวรรษที่ ๑๙ จากถ่านหิน เรือ
กลไฟ และรถจักรไอน้ำมาเจริญเติบโตสูงสุดเมื่อ
สิ้นสงครามโลกครั้งที่สอง และเสื่อมลงรวดเร็ว
อย่างเห็นได้ชัดในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๗๐ และมา
สลายลงเพราะน้ำมัน และขณะนี้เรากำลังเคลื่อน
ตัวสู่จุดจบที่ผู้เขียนเชื่อว่าภายใน ๕-๑๐ ปีข้างหน้า
ซึ่งประชาโลกส่วนใหญ่หลายๆ มองไม่เห็น หรือ
คิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่เรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นกับเรา
หรือเกิดขึ้นกับระบบเศรษฐกิจ กับเงินและความ

น้ำมันคือสิ่งที่ขับเคลื่อนอารยธรรม
และจากที่น้ำมันหมด
น้ำดื่มน้ำใช้และอาหารก็จะมีน้อยลงด้วย
ของก็จะแพงและจะหาไม่ได้
เงินจะเฟ้อชนิดที่เทวดาก็แก้ไขไม่ได้
บ้านเมืองจะเต็มไปด้วยอาชญากรรม
โดยเจ้าหน้าที่รัฐที่มีน้อยเพราะรัฐไม่มีเงินจ้าง
จึงต้องปล่อยให้เป็นอย่างยถากรรม

มั่งคั่งที่เราอุตสาหุอยู่คู่กับมันมาร่วม ๒๐๐ ปี ต้องคุกเข่าลงกราบศิโรราบ ไร่ลันซึ่งคุณค่าและความหมาย - พร้อมๆ กับระบบการเมืองที่เรารู้จัก - ให้กับโลกธรรมชาติที่เราย้ายและเอาชนะมาตลอด มันจึงอยู่ไกลตัว ไกลเกินประสบการณ์และประวัติศาสตร์ หรือข้อมูลของมนุษย์เราที่ในทางวิชาจิตวิทยาว่าด้วยการเจริญเติบโตของมนุษย์ เรียกว่า “การรู้ที่ไม่สามารถสะท้อนได้” (cognitive dissonance) ซึ่งสามารถนำมาใช้อธิบายว่าทำไม? ประชาชนส่วนใหญ่มากๆ ของโลก - ดังตัวอย่างที่ยกมาข้างกลาง - ถึงไม่เชื่อกัน และช่วงเวลาจากที่กล่าวมานั้นเป็นต้นไป จะเป็นช่วงเวลาที่มนุษยชาติต้องเผชิญหน้ากับความลำบากยากเข็ญอย่างที่สุด ซึ่งในทางกายภาพจะไม่มีทางแก้ไขอย่างใดเลย หนทางแก้ไขซึ่งเป็นเรื่องของจิตหรือภายใน เรื่องของการตื่นและการเปลี่ยนแปลงทางจิตสู่จิตวิญญาณ ที่ได้เขียนมาตลอดเวลา

ดูจากลือกับฟิง จากข่าวในหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์หรือวิทยุ เห็นพฤติกรรมของสาธารณชนคนทั่วไปส่วนใหญ่หลายๆ ทัวทั้งโลก โดยเฉพาะที่บ้านเราในปัจจุบัน ซึ่งทำประหนึ่งเป็นทองไม่รู้ร้อนกับสภาพของสังคมอารยธรรมของมนุษย์ - ที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่ามันแย่งยิ่งกว่าแย่ง ไม่เหมือนเดิมเลยแม้แต่น้อย - แล้วน่ากลุ้มใจจริงๆ แล้วน่าสงสารสังเวชใจเป็นล้นพ้น เพราะพวกเขาแทบจะร้อยทั้งร้อย ไม่สามารถที่จะคิดได้หรือคิดไม่เป็น - ไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร มีเหตุผลแค่ไหน หรือเป็นวิทยาศาสตร์อย่างไรก็ไม่มีใครฟังหรือฟังแล้วเชื่อหรือนำเอาไปคิดต่อแม้แต่น้อยว่า **เรากำลังเดินทางสู่จุดจบของอารยธรรมหรือวัฒนธรรมสมัยใหม่** ที่เรามีความสุขสนุกสนานกับมันมาร่วมสองร้อยปี และที่ผู้เขียนพูดว่าไม่สามารถคิดได้ หรือคิดไม่เป็นนั้น ไม่ใช่พูดเล่นหรือมองโลกในแง่ร้าย แต่สิ่งที่กำลังจะเกิดในเร็ววันมากๆ นี้ มันไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเลย ดังนั้นสิ่งที่เราเห็นในปัจจุบันที่

จะนำไปสู่จุดจบสิ้นของอารยธรรมที่ว่ามานั้น เป็นสิ่งที่ไม่สามารถเป็นไปได้ในความนึกคิดของประชาโลกเหล่านั้น “ก็ไม่เห็นมีชาวโลก โดยเฉพาะฝรั่งส่วนใหญ่ออกมาเดินแร้งเดินก่าอย่างคนที่ชอบเขียนแต่เรื่องร้ายๆ เช่นเรื่องของโลกพังดังที่นักเขียนบางคนชอบ” ซึ่งในความเห็นของผู้เขียน ดังที่ ปีเตอร์ รัสเซล และเออร์วิน ลาสโล กับสแตน โกรฟ หรือเจมส์ ลัฟล็อก และนักวิทยาศาสตร์ว่าไว้ (อ้างหลายครั้งแล้ว)

เราคงจะรอไปกว่านี้คงไม่ได้ เพราะปัจจุบันได้ซึ่งบ่อนาคอดอย่างชัดแจ้ง ไม่ว่าเรื่องน้ำมันแพงและฟุ้งนี้จะมีเรื่องนี้ก็จะหมดเกลี้ยง หรือเรื่องอื่นๆ จงอย่าคิดว่าจะหาพลังงานอื่นๆ หรือพลังงานนิวเคลียร์มาใช้ทดแทนได้ทุกสถานการณ์ แม้แต่ใช้ทดแทนได้เพียงยี่สิบสามสิบเปอร์เซ็นต์จากที่เราใช้กันในปัจจุบัน ก็ยังไม่แน่ว่าจะได้ เพราะว่ามันคือสิ่งที่ขับเคลื่อนอารยธรรมของเรา และจากที่น้ำมันหมด น้ำดื่มน้ำใช้และอาหารก็จะมีน้อยลงด้วย ของก็จะแพงและจะหาไม่ได้ แล้วเงินจะเพื่อชนิดที่เทวดาก็แก้ไขไม่ได้ บ้านเมืองจะเต็มไปด้วยอาชญากรรม โดยเจ้าหน้าที่รัฐที่มีน้อย เพราะรัฐไม่มีเงินจ้าง จึงต้องปล่อยให้เป็นอย่างยถากรรม นั้นเรายังไม่ได้พูดถึงผลพวงจากโลกร้อน มลพิษมลภาวะ และโรคระบาดเลย และจงอย่าคิดว่าอีกนานเรื่องที่เล่ามานั้นถึงจะเกิด อาจไม่นานเกินรอถึงห้าปีหรือหกดังที่ซูซาน แคนนอน รายงานผลการวิจัยไว้ในวารสารอนาคตที่เป็นบวกเร็วๆ นี้ (อ้างที่นี้หลายครั้งแล้ว)

มันจึงไม่ใช่เพียงหลอกเราให้คิดว่า มันเป็นจังหวะหรือวัฏจักรปกติธรรมดาของธรรมชาติ - ที่เมื่อมีขึ้นก็ต้องมีลง มีได้ก็ต้องหมดไปได้ แต่ครั้งนี้มันผิดปกติชนิดไม่เคยมีมาก่อนจริงๆ คนทั่วไปส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถจะคิดได้จริงๆ เท่าที่ผู้เขียนรู้จากลือและเท่าที่มองเห็นด้วยตา หรือได้ยินด้วยหูแสดงอย่างชัดแจ้งถึง “**ความไม่สามารถจะสะท้อนได้**” นั้น สำหรับคนในบ้านเราซึ่งเหมือนกับคนในที่อื่นๆ ในประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย

ในภูมิภาคแห่งนี้ ประชาชนคนไทยแทบจะไม่รู้สึกตัวเลย ยังคงดำรงชีวิตต่างเหมือนเดิมแบบไม่เปลี่ยนแปลงเลยในหลักการ นักการเมืองก็ยังแย่งกันเป็นใหญ่ แย่งกันเป็นรัฐมนตรี หรือเล่นละครตบตาประชาชนไปวันๆ อย่างหลังจะไม่ได้เลยแม้แต่หน่วยเดียว มีแต่ **“ตัวกูของกู”** โดยอ้างเหตุผลที่คนฟัง แม้จะปัญญาอ่อนสุดๆ หรือแม้แต่เด็กสองสามขวบยังเหนียวอาย ด้านนักธุรกิจก็ไม่เคยกังวลในเรื่องอะไรทั้งสิ้น นอกจากเงินและความมั่งคั่งของตัวเอง อย่างกับว่าถึงคนทั้งโลกตายไปหมดโลกก็ยอม เมื่อผู้เขียนนั่งรถไปทำงาน จะเห็นโครงการบ้านจัดสรรและการจัดสรรที่ดินเกิดอยู่ทุกหัวระแหง เหมือนกับว่าใครจะจัดจะสร้างอย่างไรก็ได้ โดยไม่มองถึงความเหมาะสมของระบบนิเวศธรรมชาติเลย คงเพราะความไม่รู้หรือไม่สนใจของคนจัด ว่าเมื่อคนเข้าไปอยู่แล้ว โรงงานเข้าไปตั้งแล้วจะขัดขวางทางเดินของน้ำ และจะก่อกวนน้ำท่วมขัง หรือทำลายถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์ของแมลงอย่างไร? เพราะคิดได้คำนวณได้แต่เฉพาะกำไรกับเงินในกระเป๋าตัวเองเพียงประเด็นเดียว และเป็นประเด็นเดียวจริงๆ

เรา - มนุษยชาติได้เดินทางมาถึงจุดที่ **“ไม่ใช่ความเป็นปกติธรรมดาสุดๆ”** ของดาวนพเคราะห์แห่งนี้แล้ว ด้วยน้ำมือของเราเอง เราได้เดินทางมาถึงจุดที่ไม่มีทางกลับไปเหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว ดวงอาทิตย์ได้ผ่านพ้นวัยหนุ่มสาวไปแล้ว แก่ตัวและร้อนจัดขึ้นทุกๆ วัน จนคิดในแง่ดีอย่างไรก็ได้ นอกจากโกหกตนเอง เราถึงจุดแห่งการเริ่มต้นสู่ความล่มสลาย โดยปราศจากการแก้ไขแม้แต่หน่วยเดียว ไม่ว่าจะในรูปแบบใดในทาง **“กายภาพ”** จริงๆ ประเด็นมันอยู่ที่ว่า เมื่อสภาพนั้นมาถึงเราจะอยู่กันอย่างไร? ท่ามกลางการมีน้อยหรือไม่มี ท่ามกลางความผันผวนของสังคมชุมชนที่เลวร้ายยิ่งกว่าปัจจุบันร้อยเท่าพันเท่า ซึ่งทั้งหมดนั้นต้องคิดกันวันนี้และเดี๋ยวนี้ อย่าไปสนใจเรื่องของเศรษฐกิจและการเมืองเลยเพราะ

อีกไม่กี่ปีก็ไม่มีแล้ว ทั้งไม่ได้ประโยชน์และสายเกินไปจริงๆ

ที่ผู้เขียนมองเห็นในประมาณ ๕-๑๐ ปีจากวันนี้ ความล่มสลายของชุมชนของนครหรือเมืองใหญ่ๆ และโครงการบ้านจัดสรรซึ่งเรียงรายอยู่ทางแถบชานเมืองจะเริ่มร้างผู้คนไปอย่างรวดเร็ว การขาดแคลนน้ำสะอาดและอาหาร เช่น การประปาและก๊าซธรรมชาติ รวมทั้งการขนส่งคมนาคมจะเป็นปัญหาที่รุนแรง ประชาชนจะอพยพโยกย้ายไปอยู่แถวชนบทตามหมู่บ้านและตำบล ล้อมรอบไปด้วยไร่นาสวนเกษตรที่ใช้แรงงานชีวิต เช่น แรงคนและแรงสัตว์แทบจะอย่างเดียว - โดยหลักการ - นั่นคือชุมชนของมนุษย์ที่ผู้เขียนมองเห็นในขณะที่ระบบเศรษฐกิจแบบเก่าจะหายไปแทบทั้งหมด เหลือแต่ระบบสหกรณ์และ **“หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์”** บนความพอเพียงพอดีและยั่งยืน โดยค้าขายกันทางอินเทอร์เน็ต

การปฏิบัติศาสนาในแบบที่เราเคยใช้ได้ผลในช่วงเวลาแห่งความเลวร้ายต่างๆ ของอดีต เช่น การไปวัด ฟังเทศน์ การไปโบสถ์ในศาสนาต่างๆ ไม่ว่าจะในยามปกติหรือระหว่างสงคราม หรือแม้แต่ถูกคุมขังอยู่ในค่ายกักขังสุดเลวร้าย หรือการปลุกจิตสำนึกให้อยู่กับศีลธรรมความดีงาม แค่นั้นคงไม่พอ อย่างน้อยที่คนส่วนใหญ่จะต้องชวนชวยหามันให้ได้ คือ การปฏิบัติจิตปฏิบัติธรรม เพื่อการวิวัฒนาการทางจิตที่ผ่านพ้นตัวตน **“ตัวกูของกู”**

ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่าการผ่านพ้นหรือการสลาย **“ตัวกู-ของกู”** นั้น จะสลายกันอย่างไร? เพราะการมี **“ตัวกู-ของกู”** มากเท่าไร พื้นที่ความทุกข์ก็จะถูกขยายตามไปมากเท่านั้น และสิ่งที่สูญเสียไปกับทุกข์นั้นก็คือ...สุขขณะนี้หรือจะลืมนั่นเอง! ยิ่งสุขมากเท่าไร ก็จะทำให้เกิดทุกข์มากตามไปด้วยเท่านั้น ยิ่งรักเขามากเท่าไร ก็ยิ่งจะแค้นใจทุกข์ใจเมื่อรักนั้นเย็นไป

คนที่สุขอยู่กับอบายมุข ก็ยอมมีอบายมุข

เป็น “ตัวกู-ของกู” เพิ่มขึ้นเป็นสັกกายทิจฺจ (หลงยึดเอาอบายมุขมาเป็นตัวตนใหญ่โตเพิ่มขึ้น) ในทำนองเดียวกับคนที่จมอยู่กับสุขในโลกธรรม-กามคุณ ก็ย่อมมี “ตัวกู-ของกู” ขยายออกไปอยู่ที่กิน กาม เกียรติ และนานาสารพัดในโลกียสุขทั้งหลาย ยิ่งได้กิน-สูบ-ดื่มเสพมากขึ้นเท่าไร “ตัวกู-ของกู” ก็ยิ่งจะพองหนา (ปฏ) มากขึ้นตามเท่านั้น

การปฏิบัติไตรสิกขา เพื่อลด “ตัวกู-ของกู” ให้ลดลง-เล็กลง-จางกลายเป็นโลกียสุขลงไปได้มากเท่าไร โดยการกำจัดตัวตนของกิเลสได้อย่างแน่นอน นั่นก็คือ การเข้าถึง ความสุขอันยิ่งใหญ่และยั่งยืน อันเป็น สุขโลกุตระ หรือ รูปสมสุขมากเท่านั้น และเมื่อ “ตัวกู-ของกู” ของกิเลสทั้งหลาย ได้ลดหมดไปตามลำดับ วิกฤตทั้งหลายที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ย่อมไม่มี “ตัวกู-ของกู” ออกไปรับทุกข์ทรมานอีกต่อไป

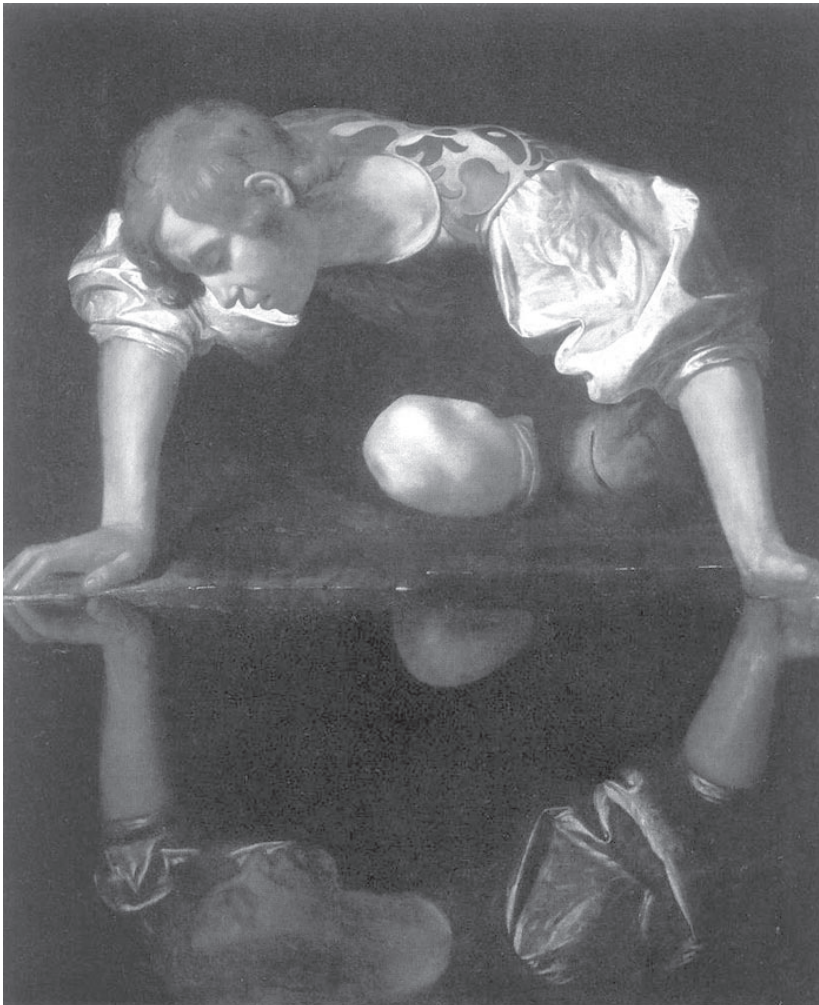
และวิกฤตทั้งหลายที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน มันเป็นชะตากรรมที่กินเกือบทั้งโลกต้องเผชิญร่วมกันที่ผ่านๆ มาต้องยอมรับว่าประเทศไทยสบายๆ มานานแล้ว จนประเทศลำบากๆ ทั้งหมด เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน เขาพัฒนาก้าวหน้ากันไปไกล การที่เราจะได้ตั้งตนบนความลำบาก พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า กุศลธรรมย่อมเจริญยิ่งแต่เป็นเพราะเรายู่กันอย่างสบายๆ มายาวนาน อกุศลธรรมหรือความเลวทรามย่อมเกิดขึ้นครอบงำประเทศไทย อย่างเป็นเช่นทุกวันนี้

ในสถานการณ์ที่คับขัน ย่อมสร้างวีรบุรุษขึ้นมามากมายฉับไฉ และโง่เขลาจำนวนมากก็เกิดขึ้นในขณะเดียวกันฉับนั้น ในสถานการณ์ที่คับขันเพียงแค่ว่าเรารู้ความจริงว่าไฟเป็นไฟ ทำให้หูดาสว่างขึ้น แก่นนี้ก็คุ้มแล้วดีแล้ว ยิ่งเราไม่ยอมแพ้ ยิ่งร้ายยิ่งแยะเท่าไรเราก็ยิ่งตั้งใจทำให้ดีที่สุด เสียสละให้ได้มากที่สุด ก็ยิ่งจะเป็นประโยชน์มากที่สุดเพราะเป็นสิ่งที่ขาดแคลนที่สุดขณะนี้ เรื่องร้ายจะกลายเป็นดีที่ตัวเราและที่สังคมก็เพราะ “กรรมดี” ที่แต่ละคนได้ตั้งใจฝึกฝนกันนั่นเอง ๒

ร่างทรงครองเมือง

ตัวจริงบินเร็วร้อนลอนดอนร้าน
มาฮ่องกงไปจีนพลาซ่าไม่หยุดพลาซ่า
ทำตัวเป็นข่าวเข้าคำทำสงคราม
แล้วลูกกลมจับลูกหลานไปเล่นบอล
สังกัดบ้านเลขที่หนึ่งหนึ่งหนึ่ง
ศาลให้ยุบบ้านถึงกับถอดถอน
มีให้อยู่ห้าปีมิให้นอน
เป็นล้มภเวสีทะเลอนไร้ที่ทาง
ตัวปลอมอยู่เมืองไทยรับไม้ต่อ
เป็นνομินีแล้วหนีบ่อางนาง
เป็นร่างทรงหุ่นเงาเขาซังจ้าง
หุ่นเล็กหุ่นกระบอกร่างหนังตะลุง
ลักษณะคนไทยชอบไสยศาสตร์
เล่นเข้าทรงยอมเป็นทาสแถบท้องทุ่ง
จึงได้รัฐบาลร่างทรงคนลงพุง
นายการ่างทรงเมืองกรุงโนมินี
ได้ ส.ส.ห้าหกสายสลายร่าง
ปีกโบหนาดไปพลาซ่าป้องกันผี
ได้ร่างทรงสองสภารัฐมนตรี
รวมร่างทรงแล้วเล่นตืออิปโดย
กต.สวมแว่นสีจึงมิเห็น
ร่างทรงพรรคร่างทรงเด่นไปเสียได้
คุณไชยวัฒน์ลินสูงค์ส่งแวนไป
คุณวีระ-ลมเปลี่ยนทิศก็บอกไม้ไผ่บอยเออยา
● เรียวไผ่ ชัยนาท

อย่าดีแต่หวด
 ตรวยทำให้จริง
 ไม่ถูกตีตึง
 ยิงได้กำขม

(นาซีสซัส หนุ่มรูปงามในนิยายกรีก หลงรักเงาของตน วันๆ ได้แต่นั่งดูเงาจนซูบผอมตาย ภาพจาก www.lightandmatter.com)

อย่าดีแต่หวด

(คังเคยยชาดก)

มีหนุ่มชาวเมือง
 สาวดีสองคน แม้มีนิสัย
 รักสวยรักงาม แต่ก็
 ศรัทธาใน**พระผู้มีพระ
 ภาคเจ้า** จึงได้ขอบวชเป็น
 ภิกษุในพระพุทธศาสนา

ครั้นบวชแล้ว มิได้
 พากเพียรปฏิบัติธรรม มิ
 ได้บำเพ็ญอุสุภกาวนา
 (ให้เห็นผลถึงความ
 สกปรกของร่างกาย) ยัง
 นิยมชมชอบพริ้วเพื่อ
 เรื่องความสวยงามของ
 สรีระอยู่เสมอ

วันหนึ่ง ภิกษุทั้งสอง
 มีโอกาสได้พบปะสนทนา
 กัน แล้วก็เกิดทู่เถียง
 กันขึ้น

“ผมว่า หน้าตา
 รูปร่างผมดีกว่าท่าน”

“แต่ผมว่า ทั้งหน้าตา
 ทั้งหุ่นอย่างผม งามกว่า
 ท่านเยอะ”

ทั้งสองเถียงกันอยู่
 นาน หาข้อยุติไม่ได้
 เผอิญเห็น**ภิกษุผู้เฒ่า**
 รูปหนึ่งนั่งอยู่ไม่ไกลนัก

จึงพากันไปหาภิกษุแก่รูปนั้น แล้วถามว่า

“ท่านครับ โปรดมองดูเถิด ผมทั้งสองนี้
ใครมีรูปร่างหน้าตางามกว่ากัน”

หลวงตาแก่มองดูภิกษุหนุ่มทั้งสอง แล้ว
ยิ้มให้อย่างภาคภูมิใจ เจตนาตอบว่า

“เรานี้แหละงามกว่าพวกท่านทั้งคู่”

ภิกษุหนุ่มทั้งสองได้ยินอย่างนั้น ต่างก็ไม่
พอใจ คิดว่า

“หลวงตาแก่รูปนี้ไม่ตอบตามที่เรากลาม
แต่กลับตอบสิ่งที่เราไม่ได้ถามเสียนี้ ”

จึงกล่าวโทษติเตียนภิกษุผู้เฒ่า แล้วพากัน
หลีกไป กิริยาอาการของภิกษุหนุ่มคู่นี้ ได้เป็น
ที่กล่าวขานกันในธรรมสภาทันที

“ท่านได้ข่าวมาหรือไม่ พระเถระผู้เฒ่าได้
ทำให้ภิกษุหนุ่มทั้งสอง ผู้ชอบอวดรูปโฉมต้อง
อับอาย”

ขณะนั้นเอง พระศาสดาเสด็จมายังธรรม
สภา แล้วตรัสถามถึงเรื่องที่เหล่าภิกษูกำลัง
สนทนากันอยู่ เมื่อทรงทราบเรื่องนั้นแล้ว จึง
ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุหนุ่มสองรูปนี้
มิใช่ยกยออวดรูปโฉมของตนในบัดนี้เท่านั้น
แม้เมื่อก่อน ทั้งคู่ก็เคยพำเพื่ออวดรูปร่าง
มาแล้วเหมือนกัน”

จากนั้นทรงนำเรื่องในอดีตมาตรัสเล่า

.....

ป บริเวณหนึ่งของแม่น้ำคงคา มีรุกข-
เทวดา (ผู้มีจิตใจสูงที่คอยรักษาต้นไม้ต้นหนึ่ง)
อาศัยอยู่ที่ริมฝั่งคงคา ซึ่งที่ตรงนั้นเป็นจุด
บรรจบกันของแม่น้ำคงคาและแม่น้ำยมุนา

วันหนึ่ง ปรากฏมีปลาสองตัวมาพบกันตรง
จุดนั้น เป็นปลาคังเคยยะ (ปลาจากแม่น้ำ
คงคา) และปลายมุนา (ปลาจากแม่น้ำยมุนา)
ทั้งสองได้พบปะพูดคุยกันแล้ว ก็เกิดทะเลาะ

โต้เถียงกัน

“เราลิสวยงาม ท่านไม่งาม”

“เราต่างหากสวยงามกว่า ท่านนั้นแหละ
ไม่งาม”

ทู่เถียงกันไป ไม่มีใครยอมใคร พอดีมี
เต่าตัวหนึ่งผ่านมา ปลาทั้งสองจึงให้เต่าช่วย
ตัดสิน

“เต่าผู้สหายเอ๋ย ท่านช่วยตัดสินที่ ปลา
คังเคยยะงามกว่า หรือปลายมุนางามกว่า”

เต่าพิจารณาดูปลาทั้งสองแล้ว ก็ตอบว่า

“ปลาคังเคยยะก็งาม ปลายมุนาก็งาม แต่
ผู้มี ๔ เท้า มีรูปกายกลมคล้ายต้นไทร มีคอ
ยื่นยาวออกมาหน้อยหนึ่ง ผู้นี้แหละ
รุ่งเรืองงามสง่ายิ่งกว่าใครทั้งหมด”

ปลาทั้งสองได้ฟังคำตอบอย่างนั้นก็รู้ว่าเต่า
ยกย่องตัวเองจึงไม่พอใจว่ากล่าวออกไปทันที

“ท่านไม่ตอบเหตุที่เราถาม เราถามอย่าง
หนึ่ง ท่านตอบเสียอีกอย่างหนึ่ง ผู้ที่ยกย่อง
สรรเสริญตัวเองอย่างนี้ พวกเราไม่พอใจ
เลย”

ปลาคังเคยยะและปลายมุนาพอกกล่าวจบ
ก็อมน้ำพ่นใส่เต่า แสดงความไม่พอใจแล้ว ก็
ว่ายน้ำกลับไปยังที่อยู่ของตนตามเดิม ด้วย
อาการหัวเสียหงุดหงิดในอารมณ์

.....

พระศาสดาตรัสพระธรรมเทศนานี้จบแล้ว
ทรงเฉลยแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“ปลาสองตัวนั้น ได้มาเป็นภิกษุหนุ่มสอง
รูปในบัดนี้ เต่าได้มาเป็นภิกษุแก่ในบัดนี้
ส่วนรุกขเทวดาผู้เห็นเหตุการณ์นั้นโดยตลอด
คือเราตถาคตเอง”

พ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๕๙
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ ข้อ ๒๙๖)

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol_no@nesac.go.th

โครงการจัดตั้งชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

๑. บทนำ

๑.๑ ความสำคัญของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตต่อสังคมไทย

เป็นที่ประจักษ์กันโดยทั่วไปแล้วว่าคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย มาเป็นระยะเวลากว่า ๔ ทศวรรษ นับเนื่องแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ทรงเสด็จประพาสโรงงานคอมพิวเตอร์ใหญ่ของไอบีเอ็มที่ซิลิคอนวัลเลย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๐๓ เพื่อจุดประกายให้วงการคอมพิวเตอร์ของประเทศไทยคิดถึงการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติให้ทัดเทียมประเทศที่เจริญแล้ว^๑

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระผู้นำและจุดประกายวงการคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย

๑ ศาสตราจารย์ ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน. เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่อง “พระอัจฉริยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ” จัดโดย โรงเรียนเทพศิรินทร์ ณ ห้องประชุม ชั้น ๘ อาคารเทิดพระเกียรติโรงเรียนเทพศิรินทร์ วันจันทร์ที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙. หน้า ๙.

ในโอกาสนี้ผู้เขียนขออัญเชิญเรื่องราวเกี่ยวกับพระอัจฉริยภาพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และผู้สูงอายุมานำเสนอเพื่อเป็นเครื่องระลึกในพระมหากรุณาธิคุณและถือเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนตามรอยเบื้องพระยุคลบาทของพระมหากษัตริย์ผู้ทรงมีพระวิสัยทัศน์ที่ยาวไกลในการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลสกนิกรชาวไทยมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานนับเนื่องจากว่า ๖๑ ปี แห่งการครองสิริราชสมบัติ และกว่า ๘๐ พรรษาแห่งพระชนมายุ ทรงเล็งเห็นความสำคัญของเครื่องมือเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ทรงสนับสนุนให้มีการค้นคว้าในทางวิทยาการคอมพิวเตอร์ ทรงศึกษาคิดค้นสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อการประมวลผลข้อมูลต่างๆ ด้วยพระองค์เอง ทรงประดิษฐ์รูปแบบตัวอักษรไทยที่มีลักษณะงดงามเพื่อแสดงผลบนจอคอมพิวเตอร์และเครื่องพิมพ์ ทรงใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประดิษฐ์บัตร ส.ค.ส. พระราชทานพรแก่พลสกนิกรชาวไทยในโอกาสวันขึ้นปีใหม่เป็นประจำทุกปี ทรงพระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์ พระราชดำริและพระบรมราชวินิจฉัยในการออกแบบและจัดทำโปรแกรมพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ (โปรแกรมนี้ว่า BUDSIR: Buddhist Scriptures Information Retrieval) รวมทั้งมีพระราชวินิจฉัยในการออกแบบโปรแกรมสำหรับสืบค้นข้อมูลดังกล่าว ทรงเป็นผู้นำการพัฒนาพหุสื่อ(Multimedia) อาทิ การทำให้คอมพิวเตอร์พูดภาษาไทยได้ชัดขึ้น ตลอดจนทรงใช้คอมพิวเตอร์ในการบันทึกพระราชกรณียกิจต่างๆ และทรงติดตั้งเครือข่ายสื่อสารคอมพิวเตอร์เพื่อสนับสนุนพระราชกรณียกิจต่างๆ นอกจากนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังสนพระทัยและทรงพระปรีชาสามารถในด้านอินเทอร์เน็ต ดังที่ ศาสตราจารย์ ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน ได้กล่าวไว้ว่า “ได้รับทราบจากข้าราชการบริพารว่า ทรงใช้อินเทอร์เน็ตอยู่บ่อยมากจนอาจจะกล่าวได้ว่าทรงพระปรีชาสามารถในด้านอินเทอร์เน็ตไม่น้อยกว่าผู้ใดในประเทศไทย”^๒ นับได้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “ทรงเป็นผู้นำและจุดประกายวงการคอมพิวเตอร์ในประเทศไทยอย่างจริงจัง”^๓

หากย้อนไปเมื่อประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๒๙ ม.ล.อัศนี ปราโมช ได้ซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์แมคอินทอชพลัส ซึ่งเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยที่สุดในยุคนั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย พระองค์ท่านจึงทรงใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยพระองค์เองเป็นครั้งแรก ดังพระราชดำรัส (ซึ่งพระราชทานแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา ในโอกาสเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานปริญญาบัตรเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๐) ความว่า^๔

“เดี๋ยวนี้ เด็กๆ อายุ ๑๐ ขวบ เล่นคอมพิวเตอร์เป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีปมด้อยขึ้นมาว่าเล่นคอมพิวเตอร์ไม่เป็น

...แล้ววันหนึ่ง ก็มีคนหนึ่ง เอาคอมพิวเตอร์มาให้บอกว่า อันนี้ เขียนดนตรี ก็เลยรับเอาไว้ที่จริงรับเอาไว้เขาไม่ได้ให้เพราะว่าไปซื้อมาก็เงินของเราเอง เราซื้อเราก็กังกลัว มองดูแล้วไม่รู้จักทำยังไง แต่ถึงตอนปีใหม่ ก่อนปีใหม่หนึ่ง ก็เอาคอมพิวเตอร์ขึ้นไปตั้งในห้องทำงานแล้วก็จิ้มไป

๒ ศาสตราจารย์ ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน , อ้างถึงใน หนังสือเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๒ พรรษา มหาราชฯ. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติ, ๒๕๔๒ หน้า ๗๗-๗๘.

๓ ศาสตราจารย์ ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน , อ้างถึงใน หนังสือเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๒ พรรษา มหาราชฯ. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติ, ๒๕๔๒ หน้า ๖๖.

๔ พระราชอัจฉริยภาพด้านคอมพิวเตอร์ ในหนังสือเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๒ พรรษา มหาราชฯ. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติ, ๒๕๔๒ หน้า ๖๗.

เขาบอกว่าเขียนหนังสือได้ เขียนรูปได้ ก็เริ่มลองเขียนหนังสือ ก็เขียนสำหรับอวยพรปีใหม่เป็นบัตร ส.ค.ส. แล้วก็เขียนไปๆ เอ้อ... ออกมาได้ เขียนออกมาเป็นตัวได้ ก็แปลกดี”

ในเวลาต่อมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่เพียงแต่ทรงงานด้วยคอมพิวเตอร์เท่านั้น หากแต่ ทรงสนพระทัยในการศึกษาเทคนิคการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ชนิดต่างๆ บางครั้งได้ทรงเปิด เครื่องคอมพิวเตอร์ออกดูระบบภายในเครื่องด้วยพระองค์เอง ทรงปรับปรุง Software ใหม่ขึ้นมาใช้เอง และบางครั้งทรงแก้ไขปรับปรุง Software ในเครื่อง เช่น โปรแกรมภาษาไทย CU Writer ให้เป็นไปตาม พระราชประสงค์ (โปรแกรมประมวลคำ-Word Processor ในช่วงที่ประเทศไทยเพิ่งมีการใช้ คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (PC) อย่างแพร่หลาย ซึ่งพัฒนาโดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) เมื่อมีปัญหา ไวรัสในเครื่องคอมพิวเตอร์เกิดขึ้น พระองค์ท่านทรงหวังว่าไวรัสจะทำลายข้อมูลในเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ ดังนั้น เมื่อทรงใช้งานเครื่องคอมพิวเตอร์จึงทรงระมัดระวังมาก และทรงเก็บ (Copy) ข้อมูลไว้หลายชุด^๕

แม้ในวันที่พระองค์ท่านเจริญพระชนมายุมากแล้ว พระองค์ท่านก็ยังคงใช้คอมพิวเตอร์และอิน เทอร์เน็ตเสมอมาได้ขาด นับได้ว่าเป็นความโชคดียิ่งของพสกนิกรชาวไทยที่พระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว ทรงเป็นผู้นำด้านการศึกษาวิจัยและพัฒนาความก้าวหน้าของเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ด้วยพระองค์เอง โดยทรงเน้นถึงการประหยัดและการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์ สูงสุดต่อการพัฒนาประเทศ นำมาซึ่งความร่มเย็นเป็นสุขของพสกนิกรชาวไทยโดยถ้วนหน้า

กำลังใจจากในหลวงต่อผู้สูงอายุ

“ดอกบัวในใจยังคงบานอยู่ ไม่มีวันโรยรา”

ที่นครพนม บนเส้นทางเสด็จพระราชดำเนินตรงสามแยกขยางกูร-เรณูนคร บ่ายวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘ นายอาณัติ บุญนาค หัวหน้าส่วนช่างภาพส่วนพระองค์ได้บันทึกภาพในวินาทีสำคัญที่กลายเป็น ภาพประวัติศาสตร์ภาพหนึ่งของประเทศ ภาพแม่เฒ่าดุ่ม จันทนิตย์ วัย ๑๐๒ ปี ไพรอริบเสด็จ พร้อมดอกบัวสายสีชมพู จำนวน ๓ ดอก ตั้งแต่เข้าจวนบ่าย แสดงแดดแผดเผาจนดอกบัวสายในมือเหี่ยวโรย แต่หัวใจรักภักดีของหญิงชรา ยังเบิกบาน เมื่อในหลวงเสด็จฯ มาถึงตรงหน้า แม่เฒ่าได้ยกดอกบัวสายโรยรา ๓ ดอกนั้นขึ้นจับเหนือศีรษะแสดงความจงรักภักดีอย่างสุดซึ้ง พระเจ้าแผ่นดินทรงโน้มพระหัตถ์แตะมือกร้านคล้ำของเกษตรกรชราชาวอีสานอย่างนิ่มนวล ไม่มีใครรู้ว่าทรงกระซิบคำใดกับแม่เฒ่า

แต่แน่นอนว่าแม่เฒ่าไม่มีวันลืมเช่นเดียวกับที่ในหลวงไม่ทรงลืมราษฎรคนสำคัญที่ทรงพบริมถนนวันนั้น หลังจาก

^๕ พระราชอัจฉริยภาพด้านคอมพิวเตอร์ ในหนังสือเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๒ พรรษา มหาราชา. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติ, ๒๕๔๒ หน้า ๗๖.

เสด็จพระราชดำเนินกลับกรุงเทพฯ แล้วทางสำนักพระราชวังได้ส่งภาพรับเสด็จของแม่เฒ่าตุ้ม พร้อมพระบรมรูปหล่อด้วยปูนพลาสเตอร์ผ่านมาทางอำเภอพระธาตุพนมให้แม่เฒ่าตุ้มไว้เป็นที่ระลึก พระมหากษัตริย์คุณอันหาที่สุดมิได้นี้ อาจมีส่วนชุบชีวิตให้แม่เฒ่ายืนยาวอีกด้วยความสุขต่อมาก็อีกถึงสามปีเต็มๆ ...(คัดลอกจากหนังสือ “ในหลวงของฉัน” ในนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในโอกาสงานฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับผู้สูงอายุ อันเป็นเหมือนน้ำทิพย์ชโลมใจสมควรนำมากล่าวไว้เพื่อเป็นเครื่องระลึกในพระมหากษัตริย์คุณอันหาที่สุดมิได้ ดังนี้

จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานให้แก่คณะบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าถวายพระพร ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา (๕ ธันวาคม ๒๕๔๙) พระองค์ท่านตรัสถึง คนแก่ หรือผู้สูงอายุ ว่าไม่ควรมองข้าม ยังความปลื้มปิติให้แก่ผู้สูงอายุ ทุกเพศทุกวัยทั่วประเทศ ดังความตอนหนึ่งของกระแสพระราชดำรัสที่ว่า

“...ความจริงคนที่อายุ ๘๐ เชื่อว่า มีกำลังที่จะปฏิบัติงานได้อีกไม่ใช่น้อย ฉะนั้น ที่พูดเริ่มต้นนี้ดูท่าทางเหมือนว่าน้อยใจว่าอายุมาก แต่ถ้าอายุมากขึ้น เป็นประโยชน์ได้เปรียบ คนไหนที่อายุน้อยๆ เสียเปรียบ เพราะไม่มีความรู้ เรียกว่า คนที่อายุน้อยๆ เป็นคนที่เชื่อ เป็นคนที่ไม่มีความสามารถ ฉะนั้น คนที่อายุมากๆ เป็นคนที่ได้เปรียบ เพราะว่าถ้าคุณสมบัติของคนที่มีอายุ เรียกว่า มีประสบการณ์ ก็ต้องถือว่าเป็นคนที่ได้เปรียบ แล้วก็คนที่อายุน้อย อาจจะดูถูกคนที่อายุมาก เพราะมีปมด้อยนั่นเอง คนที่อายุน้อยๆ แล้วก็ไม่มีความสามารถ เลยต้องดูถูกคนที่อายุมาก แต่ก็ขอบอกว่าคนที่อายุมาก ถ้ารักษาความดี รักษาคุณสมบัติ คุณธรรม ก็ได้เปรียบคนที่อายุน้อย และในประเทศชาติถ้ามีคนที่มีอายุมากและได้เปรียบ ถ้าท่านมีจะทำงานได้ ถ้ามีแต่คนเด็กๆ ที่ไม่ถือว่ามีความสามารถ ชาติบ้านเมืองไม่ก้าวหน้า จะต้องพูดอย่างนี้ท่านผู้ใหญ่ก็อาจจะบอกว่า นี่แหละ คนที่อายุมากมีประโยชน์

แต่คนที่อายุมาก แต่ว่าเมื่อใช้ความได้เปรียบของความมีอายุมาก ก็เป็นเด็ก เป็นคนที่มีอายุเยาว์ เป็นคนที่เยาว์ในความคิด และอันตรายมาก เพราะมีคนที่เขาบอกว่าเขาแก่แล้ว เขาน้อยใจว่าแก่ น้อยใจว่าแก่ คนอย่างนี้เป็นคนที่ไม่เป็นผู้ใหญ่ แล้วคนที่ไม่เป็นผู้ใหญ่ทำให้บ้านเมืองล่มจมได้ มัวแต่ไปน้อยใจว่าอายุมาก แก่ แล้วก็ไม่ใช่ความอายุมากเป็นประโยชน์ น่าอนาถ ถ้ามัวแต่บอกว่าเราแก่ แล้วก็น้อยใจว่าแก่ ไม่มีดีเลย ก็แสดงให้เห็นว่าแก่จริงๆ หง่าเหงอะ เรียกว่าหง่าเหงอะ ที่บอกว่า แก่ แล้วไม่ใช่ความแก่ ความชรา ความก้าวหน้า จิตใจที่อายุมาก ที่มีประสบการณ์ มาใช้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและต่อส่วนรวม ถ้าคนที่อายุมาก แล้วก็ใช้ความอายุมากเป็นประสบการณ์ คนมีประสบการณ์นั้นช่วยคนอื่นได้มาก เราก็ควรที่อย่าเอาคนที่ไม่มีประสบการณ์ทำให้บ้านเมืองล่มจมได้ เพราะว่าคนที่เชื่อว่า คนอายุมากเป็นคนไม่มีประสบการณ์ คนที่อายุมากมีประสบการณ์ จะมีประสบการณ์มากน้อยแค่ไหนแต่ก็มีประสบการณ์ เราเรียนมามากหรือน้อยแต่ก็มีประสบการณ์ ประสบการณ์นี้ช่วยให้ส่วนรวมก้าวหน้าได้...”

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของ ผู้สูงวัย ที่มีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว^๖ อันแสดงซึ่ง

๖ <http://irrigation.rid.go.th/rid15/ppn/Datebook/Datebook2549/King%20Birthday%202006.htm> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐

๗ หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับประจำวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๙ อ้างอิงจาก <http://www.bloggang.com/viewblog.php?id=century&date=08-12-2006&group=1&gblog=11> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

ความจงรักภักดีต่อพระองค์ท่านอย่างหาที่สุดมิได้มานำเสนอ (ทั้งนี้ อายุของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นอายุในปี พ.ศ. 2549) ดังนี้

นางสาวพูนศรี รัศมี วัย ๖๙ ปี ที่ออกจากบ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรีตั้งแต่ตี ๓ เพื่อมาจับจองพื้นที่ที่ใกล้เบื้องพระยุคลบาท มากที่สุด ตั้งแต่ ๖ โมงเช้า ด้วยหวังว่าจะได้ชื่นชมพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใกล้ๆ บอกว่า แม้จะเคยมานั่งรับเสด็จแล้ว ๕ ครั้ง แต่สำหรับปีนี้ เป็นปีที่พิเศษเพราะรู้สึกตื่นต้นในพระราชดำรัสที่ทรงให้ไว้ถึงผู้สูงอายุ

“ตอนที่ในหลวงท่านมีพระราชดำรัสว่า คนแก่ก็มีคุณค่า มีประโยชน์ อย่ารู้สึกน้อยใจ ฉันขงนลูก มีความสุข ปลื้มใจมาก คิดได้ประเดี๋ยวนั้นเลยว่า ฉันจะต้องแข็งแรง ทำตัวมีคุณค่าต่อครอบครัวและสังคมมากขึ้น เมื่อก่อน ฉันอยู่ไปวันๆ เพราะฉันมีโรคประจำตัวหลายโรคด้วย ทั้งโรคเบาหวาน และโรคโลหิตจาง คิดว่าสุขภาพแย่ ก็เลยพาลไม่อยากทำอะไร แต่หลังจากวันนี้ฉันขอสัญญาเลยว่าจะไม่ทำตัวให้เป็นภาระลูกแล้ว จะดูแลสุขภาพให้แข็งแรง เพื่อดูแลลูกหลานให้เป็นคนดี เพื่อถวายพระองค์ท่านต่อไป”

ส่วน นางเง็กเกี้ยว แซ่ลิ่ม “อาม่า” วัย ๗๒ ปี ที่แม่ขาจะไม่ค่อยดีด้วยความชรา แต่ก็อดทนนั่งเฝ้าฯรับเสด็จตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อขอให้ได้เห็นพระพักตร์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครั้งหนึ่งในชีวิต

“วันนี้เป็นครั้งแรกที่มาเข้าเฝ้าฯ ตอนแรกลูกก็เตือนว่าจะไหวหรือเปล่า เพราะอากาศร้อน และที่ทางที่เจ้าหน้าที่จัดให้ก็คับแคบ แต่ฉันยืนยันบอกกับลูกว่า ฉันไหว เพราะรู้สึกปลื้มใจที่ในหลวงเห็นคุณค่าของคนแก่ หลังจากที่พระองค์มีพระราชดำรัสเสร็จเรียบร้อย ฉันหันไปสอนลูกหลานทันทีว่า ในหลวงยังห่วงประชาชนราษฎร ดังนั้น เราต้องทำความดีเป็นคนดีถวายท่าน ถึงคนรุ่นใหม่มองว่าคุณแก่ เป็นไม่ใกล้ฝั่ง แต่ก็ยังเป็นไม้ที่มีคุณค่า อยากให้ในหลวงอยู่กับประชาชนนานๆ ต่อไป ชาตินี้เกิดมาก็คุ้มแล้วที่ได้เกิดมาอยู่ใต้พระบารมีของพระองค์”

ด้าน นายพวง ปงบางกะดี วัย ๗๒ ปี ผู้สูงวัยอีกคนหนึ่ง ที่ตื่นตั้งแต่ตี ๔ เพื่อมาเฝ้าฯรับเสด็จบอกว่า รู้สึกดีใจ ปลื้มใจมากที่สุด ที่ท่านมีพระราชดำรัส เห็นประโยชน์ของคนแก่ อยากใช้ชีวิตอยู่ต่อไป

“ผมคิดว่า พระราชดำรัสของในหลวง จะเป็นแรงกระตุ้นให้คนแก่ทุกคนรวมทั้งผมด้วยให้ลุกขึ้นมาสู้ และไม่คิดน้อยใจว่า เป็นเพียงคนแก่ที่ไม่มีความหมาย ในชีวิตนี้ผมไม่เคยจะต้องอบายมุข เพราะรักพระองค์มากที่สุด อยากทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความดี เพื่อให้คุณค่าที่เกิดมาเป็นคนไทย อยากฝากให้คนแก่ทุกคนลุกขึ้นสู้ และสอนลูกหลานทำความดีถวายท่าน”

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา วัย ๖๗ ปี พ่อตัวอย่างแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๙ เผยว่า ตลอดระยะเวลาที่ได้ทำงานถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะน้อมนำพระราชดำรัสของพระองค์ท่านมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต อย่างเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ใช้ชีวิตอย่างพอดี ไม่ฟุ้งเฟ้อ

“ได้ฟังพระราชดำรัสของพระองค์ท่านที่ตรัสถึงคนแก่ ว่ามีประโยชน์ มีคุณค่า ให้นำประสบการณ์ ความรู้เข้ามาบริหารประเทศชาติเจริญก้าวหน้าขึ้น นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น ที่ทรงให้ความสำคัญกับคนแก่ เพราะความจริงคนแก่แม้จะอายุมาก ทำงานช้า สู้คนหนุ่มๆ ไม่ได้ แต่ความรู้รอบรู้ และประสบการณ์ของคนแก่ที่มามากกว่าหนุ่มๆ ก็สามารถพาให้ประเทศชาติผ่านอุปสรรคต่างๆ ไปได้ จึงอยากให้คนแก่ทุกคนใช้ประสบการณ์ ความรู้และความรอบรู้ ทำงานพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป เพราะทุกคนไม่ว่าจะอายุมากหรือน้อยต่างก็มีคุณค่าในตัวของตัวเองอยู่แล้ว”

จากพระราชกรณียกิจนานปีการที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงปฏิบัติมาตลอดระยะเวลาอันยาวนานกว่า ๖ ทศวรรษ เพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของพลสกนิกรชาวไทยทุกหมู่เหล่า รวมตลอดถึงผู้สูงอายุ โดยพระองค์ท่านทรงใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่อง

มือสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลสกนิกรในสังคมไทย และได้เป็นที่ประจักษ์แก่ประชาคมโลกโดย สำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) ได้ ทูลเกล้าฯ ถวาย “รางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์” หรือ “UNDP Human Development Lifetime Achievement Award” รางวัลประเภท Life-long achievement ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้รับรางวัลประเภทนี้เป็นบุคคลแรกของโลก จากการทำได้ตรงอุทิศกำลังพระวรกายและทรงพระวิริยะอุตสาหะในการปฏิบัติพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่นานัปการเพื่อยังประโยชน์และความเจริญอย่างยั่งยืนมาสู่ประชาชนชาวไทยทั้งประเทศมาโดยตลอด โดย นายโคฟี อันนัน (Kofi Annan) เลขาธิการสหประชาชาติในขณะนั้น เป็นผู้ทูลเกล้าถวาย เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๙^๘

เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ปวงข้าพระพุทธเจ้าและพลสกนิกรชาวไทยทุกหมู่เหล่าขอน้อมถวายพระพรชัยมงคล ขอพระองค์จงทรงพระเจริญยิ่งยืนนานเป็นมิ่งขวัญและศูนย์รวมใจของไทยทั้งชาติ ตราบกาลนานเทอญ

๑.๒ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต : จุดเปลี่ยนเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology: IT) ได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง มวลมนุษยชาติต่างตระหนักถึงอิทธิพลของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ที่ทำให้วิถีชีวิตของผู้คนในโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและแพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง จนอาจกล่าวได้ว่า คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิตก็คงจะไม่ผิดนัก เพราะคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของโลกและวิถีชีวิตของมนุษย์ไปสู่ยุคโลกาภิวัตน์ หรือ Globalization อันเป็นยุคที่การติดต่อสื่อสาร เทคโนโลยีสารสนเทศ และการคมนาคมขนส่ง ทำให้โลกทั้งโลกสามารถเชื่อมโยงถึงกันได้ ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี และวัฒนธรรมมีความเชื่อมโยงทั้งในระดับปัจเจกบุคคล ชุมชน หน่วยธุรกิจ และรัฐบาลทั่วทั้งโลก^๙ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นประดิษฐ์กรรมและการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการเกิดคลื่นลูกที่สามในช่วงปลายทศวรรษที่ ๒๐ ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของกระบวนการโลกาภิวัตน์ และรุนแรงมากขึ้นในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๒๑ ตามความเห็นของอัลวิน ทอฟเฟลอร์ (Alvin Toffler) ผู้เขียนหนังสือคลื่นลูกที่สาม (The Third wave)^๘ <http://th.wikipedia.org/wiki/พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว>, ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

^๙ ศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรชัย พงศ์ประยูร, ราชบัณฑิต. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง “ผลกระทบของโลกาภิวัตน์ที่มีต่อสังคมไทย.” วันที่ ๒๙-๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๓๐ น. ณ ห้องประชุมสโมสรทหารบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพฯ. หน้า ๑.

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้ช่วยให้การจัดเก็บและส่งผ่านข้อมูลทำได้ในเวลาเพียงเสี้ยววินาที การสื่อสารระยะไกลเปรียบเสมือน Electronic Superhighways อันมีอิทธิพลต่อระบบเศรษฐกิจดังเช่นที่รถไฟเคยก่อให้เกิดการปฏิวัติของคลีนลูกที่สองในราว ค.ศ. ๑๗๕๐ ต่อจากคลีนลูกแรก คือ การปฏิวัติทางการเกษตรกรรมในราว ค.ศ. ๑๔๕๐ คลีนลูกที่สามขับเคลื่อนด้วยความรู้ในรูปของข้อมูลข่าวสาร อันเป็นทรัพยากรที่มีค่า สามารถแลกเปลี่ยน ส่งผ่านและนำไปใช้ได้ทันที^{๑๐} ถึงกับกล่าวกันว่าโลกได้แบนราบลงเป็นหนึ่งเดียวกัน (The World is Flat) โลกาวัดนี้ได้ทำให้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตและข้อมูลข่าวสาร ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตประจำวันของคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งวัยเด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน และไม่เว้นแม้แต่ด้วยชรา หรือกลุ่มผู้สูงอายุ

จากกระแสของโลกาวัดนี้ ได้ทำให้การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่มีการลดลงของอัตราการเกิดและอัตราการตาย ทำให้ภาวะประชากรสูงอายุ ในประเทศไทยสูงขึ้น ประเทศกำลังอยู่ในช่วงการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ “สังคมผู้สูงอายุ” (Aging Society) ซึ่งหมายถึง สังคมของคนที่มีอายุเกิน ๖๐ ปี บริบูรณ์ขึ้นไป จนเป็นที่กังวลของทุกภาคส่วนว่าการมีประชากรผู้สูงอายุมากขึ้น จะนำมาซึ่งปัญหาด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรุนแรงในอนาคต ซึ่งจากข้อมูลของ United Nations (2007) World Population Ageing พบว่า หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ประชากรที่อยู่ในวัยพึ่งพิง ได้แก่ เด็ก และผู้สูงอายุ จะมีจำนวนมากกว่าประชากรในวัยแรงงาน ทั้งนี้ เป็นผลมาจากการลดภาวะเจริญพันธุ์อย่างรวดเร็วและการลดลงอย่างต่อเนื่องของระดับการตายของประชากร ทำให้จำนวนและสัดส่วนประชากรสูงอายุของไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จะมีจำนวน ๗,๑๘๗,๐๐๐ คน (ร้อยละ ๑๑) ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จะมีจำนวน ๑๓,๙๕๘,๐๐๐ คน (ร้อยละ ๑๙.๒) ปี พ.ศ. ๒๕๙๓ จะมีจำนวน ๒๐,๗๐๒,๐๐๐ คน (ร้อยละ ๒๗.๘)^{๑๑} จึงได้มีการเตรียมพร้อมรับปัญหาดังกล่าวโดยหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชนร่วมกัน ดำเนินงานเพื่อคุ้มครอง ส่งเสริม สนับสนุนสถานภาพ บทบาท และกิจกรรมของผู้สูงอายุ โดยการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุขึ้น เป็นนโยบายระดับชาติ มีแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๖๔) มีกฎหมายที่ใช้คุ้มครองผู้สูงอายุโดยตรง คือ พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ มีการจัดตั้งสำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ (www.oppo.opp.go.th) ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ (สท.) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับการส่งเสริมศักยภาพ คุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมั่นคง มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นำไปสู่ “สังคมผู้สูงอายุที่มีคุณภาพ” และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ

จะเห็นได้ว่าการผสมกันระหว่างคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต มีส่วนสำคัญในการเกิดโลกาวัดนี้ อันส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนในสังคมโลก รวมทั้งวิถีชีวิตผู้สูงอายุ เทคโนโลยีดังกล่าวได้ทำให้เกิดเว็บไซต์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-Mail) ซึ่งช่วยให้ผู้สูงอายุในปัจจุบันมีวิถีชีวิตและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นับเป็นข้อดีประการหนึ่งของเทคโนโลยีในยุคโลกาวัดนี้ ผู้สูงอายุที่เกษียณตัวเองจากการทำงาน หลายท่านได้ใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้า แสวงหา ถ่ายทอด แลกเปลี่ยนความรู้ อันเกิดจากประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้สั่งสมมายาวนาน เพื่อเป็นประโยชน์แก่คนรุ่นหลัง และประโยชน์โดยตรงแก่ผู้สูงอายุเอง โลกของอินเทอร์เน็ตได้ทำให้ผู้สูงอายุมีสังคมเสมือน (Virtual Society) กับคนในวัยเดียวกันจากทั่วประเทศ และอาจทั่วทุกมุมโลก อ่านต่อฉบับหน้า

๑๐ ศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรชัย พงศ์ประยูร, ราชบัณฑิต. อ่างแล้ว.

๑๑ นายแพทย์พลเดช ปิ่นประทีป, http://www.m-society.go.th/news_detail.php?newsid=1463&groupid=001 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสมาชิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● ฟาสาง

● นักเรียนสัมมาสิกขาชั้น ม.๑ ทุกแห่ง
ร่วมกับนักบวช ผู้ใหญ่
เตรียมงานพุทธาภิเษกา ครั้งที่ ๓๒
พุทธสถานศาลือโคก

ตอน

ชีวิตที่ถูกขังขังจนได้

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๑)

เหตุการณ์ที่ใหญ่กว่าในตอนนั้นก็ คือ ใกล้จะถึงวันที่จะต้องจ่ายค่าเทอมในภาคเรียนใหม่แล้วที่จริงเด็กอย่างฉันคงไม่มีหน้าที่ต้องมานั่งคิดเรื่องพวกนี้หรอก แต่ในเวลานั้นถ้าฉันยังดิ้นตันที่จะเรียนต่อข้างนอก ฉันก็ต้องคิด เพราะสิ่งที่แน่นอนที่สุดก็คือ พ่อไม่ยอมจ่ายค่าเทอมให้เด็ดขาด (ยอดโหดเลย! พ่อฉันเนีย!)

เมื่อพ่อมีวิธีของพ่อ ฉันก็ยอมไม่ยอมแพ้อยู่แล้ว (ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้น!) หัวสมองจึงเริ่มทำงานเรียงลำดับขั้นตอนอีกตามเคย ฉันอยากจะเรียกมันว่า “กองทุนเรียไรสงน้องเรียน” มันฟังดูตลกนะ!!...แต่เปรียบเทียบได้แค่นี้จริงๆ.....

ด้วยความที่เป็นลูกคนสุดท้ายของน้องคนสุดท้ายของบ้าน “พี” จึงเป็นที่พึ่งสุดท้ายที่จะต้องมาเอี่ยวในแผนการ “ปฏิบัติการไม่เข้าวัด” ครั้งนี้ด้วย..!

เคยได้ยินใครต่อใครบอกว่า “เป็นลูกคนเล็กน้องนุชสุดท้องนี่โชคดินนะ! พ่อแม่รักกว่าใครเพื่อนอยากได้อะไรก็ได้ มีพี่ๆ คอยดูแลอีก เรียกว่าเกิดมารับอย่างเดียวเลย” ประโยคแรกนะฉันขอค้านหัวชนฝาเลย แต่ประโยคหลังเห็นท่าจะจริงก็คราวนี้แหละ! พี่ๆ พยายามช่วยกันยกใหญ่หรืออาจเพราะว่ารู้นิสัยฉันดีว่า มันอยู่วัดรอดชะที่ไหน!

แผนการนี้ประสบผลสำเร็จอย่างงดงามท่ามกลางใบหน้าแสยะหดหู่ของพ่อ ประมาณว่า “มันไม่ยอมเข้าวัดจริงๆ แะะ! ไม่ยอมแพ้อะเลย” แต่หลังจากนั้นได้ไม่นานพ่อก็นั่งเจี๊ยบขมิ้นมานานก็เริ่มส่อเค้าอันตรายด้วยการพยายามหาเหตุผลร้อยแปดพันเก้าที่ฉันต้องเข้าวัด ข้างนอกอันตรายบ้างล่ะ! เดียวไปติดเพื่อนบ้างล่ะ และ

คำถามที่ทำให้พี่ๆ ทุกคนเริ่มไม่แน่ใจว่าคิดถูกไหม? ที่ช่วยให้ฉันได้เรียนต่อข้างนอก “มีใครรับประกันไหมว่า ถ้าน้องเรียนอยู่ข้างนอกจะไม่เสียคน”

แน่นอนว่าพี่ๆ ก็ได้แต่นั่งอึ้งก็มกใช่!! ใครคนไหนล่ะที่จะมารับประกัน เมื่อเห็นว่าพ่อเริ่มถือไฟเหนือกว่า ฉันก็รีบแก้เกมทันควันด้วยการประกาศยืนยันว่า เด็กหญิงน้อยน้อยคนนี้โตแล้วนะ หนูดูแลตัวเองได้แล้ว! พร้อมกับยกเหตุผลมาประกอบให้ฟังดูน่าเชื่อถือและสมเหตุสมผล “ทุกคนก็เรียนข้างนอกกันมาทั้งนั้น ไม่เห็นมีใครเคยเรียนอยู่วัดและไม่เห็นจะเสียคนตรงไหน?”

เหตุผลเพียงแค่นี้แต่เฉือนใจดีทีเดียวล่ะ! และไฟก็ได้เปลี่ยนมาอยู่ในมือฉันเรียบร้อยแล้ว โดยที่พ่อตั้งตัวแทบไม่ทัน แต่ก็นั่นแหละนะดวงจะได้เข้าวัด พยายามทำยังไง...ยังไงก็หนีโชคชะตาไม่ได้หรอก! เมื่อวันหนึ่งฉันไปเยี่ยมหาอาโก (พี่สาวของพ่อ) อ้อ! ลืมบอกไปว่าครอบครัวของฉันเป็นลูกครึ่งจีน ปะป๊าหรือในที่นี้ฉันจะขอเรียกว่าพ่อ เป็นลูกคนจีนแท้ ๑๐๐% แต่มาเกิดเมืองไทยก็เลยกลายเป็นคนไทยเชื้อสายจีน มะม้าหรือแม่เป็นสาวลัมโอหวานนครปฐม ฉันก็เลยกลายเป็นลูกครึ่งไทย-จีน ไปโดยไม่ได้ตั้งใจ เพราะบอกใครก็ไม่มีการเชื่อก็หน้าตาไม่บอกยี่ห้อสักนิด แถมบางคนยังคิดว่าเป็นคนอีสานซะอีกนะ!..... เฮ้อ! ช่างเถอะทั้งเรื่องปมหลังของฉันไว้เท่านี้ก่อนเพราะเรายังต้องย้อนอดีตกันบ่อยๆ ในตอนอื่นตอนนี้มาเข้าสู่ช่วงสำคัญกันก่อนดีกว่า..ฉันไปเยี่ยมอาโกซึ่งก็อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน และได้ฟังเทศน์กัณฑ์ยาวว่าด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของบิดามารดาที่มีต่อบุตร “อาโกก็ต้องอยู่ข้างพ่ออยู่แล้ว” ฉันคิดพลางทำท่าบิดขี้เกียจและไม่ได้ใส่ใจที่จะฟังนัก แล้วจู่ๆ เสียงเทศน์ก็เงียบหายไปกลายเป็นเสียงตลกอกตลกใจขึ้นมาแทน “เอ๊ะ! อึ้งเกิดวันที่เท่าไรนะ? เดือนอะไร? ปีอะไร?” ฉันซ่อนความแปลกใจในคำถามไว้แล้วตอบไป “อาโกมีเพื่อนเป็นหมอดูคนหนึ่ง อยากดูดวงไหม? เผื่อดวงไม่ดี”

ถึงตรงนี้แล้วฉันเลยถึงบางอ้อ คนจีนจะมี

ความเชื่อในเรื่องดวงว่า.... วันไหน ปีไหนชงกันชงก็คือไม่ถูกกันวันนั้น ปีนั้นอย่าไปเดินทางไกลหรือทำอะไรเสี่ยงๆ จะอันตรายและก็ห้ามไปไหนหรือทำอะไรกับคนอื่นด้วยเพราะเดี๋ยวดวงเราจะไปฉุดคนอื่นช่วยไปด้วย

แต่ถ้าวันไหน? ปีไหน? ถูกกันก็จะสามารถทำมาค้าขายรุ่งหรือเป็นวันที่สามารถลองเสี่ยงดวงดูได้ อย่างเช่น ฉันเกิดปีมะเส็งจะไม่ถูกกับปีกุน แต่จะเป็นมิตรกับปีขาล เพราะฉะนั้นในวันกุน อาโกก็จะห้ามฉันไปไหนหรือทำอะไรเสี่ยงๆ แต่ถ้าเป็นวันขาลแล้วล่ะก็เที่ยวได้สุดใจเลย (ฉันล่ะชอบวันนี้จริงๆ เลย)

ความจริงแล้วครอบครัวของฉันก็ไม่ได้มีความเชื่อเรื่องพวกนี้เท่าไรหรอก! เพราะเราเป็นคนจีนลูกผสมจนเจือจางแล้ว แต่ตอนนั้นก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรมาดลใจให้ฉันคิดอะไรแผลงๆ แล้วตอบตกปากรับคำไป อาโกจึงโทรศัพท์ไปหาเพื่อนที่เป็นหมอดู ที่แรกเขาไม่อยากจะให้เพราะฉันยังเด็กอยู่ดวงยังไม่นิ่ง แต่อาโกก็คะยั้นคะยอจนเขายอมดูให้หรืออาจเป็นเพราะชะตาฟ้าลิขิตก็เป็นได้เมื่อฉันได้รับคำทำนายว่า “ช่วงนี้จะได้เดินทางไกล ต้องพรากจากครอบครัวไปพักหนึ่ง แล้วจะได้กลับมาอีกครั้ง ชีวิตของหนูจะต้องเชื่อมโยงอยู่กับวัดเสมอ ห่วงไม่ได้ ถ้าหนูอยู่ข้างนอกหนูจะเรียนไม่จบ จะเสียคนก่อน ตอนนี้ใกล้เปิดเทอมแล้วใช่ไหม? ลองหาโรงเรียนวัดดูนะ หรือโรงเรียนที่เขาสอนธรรมะเป็นหลักก็ได้”

ฉันอึ้งไปพักหนึ่งกับคำว่าจะเรียนไม่จบเพราะการเรียนสูงๆ เป็นความฝันอันยิ่งใหญ่ เมื่อเห็นฉันเงิบไปอาโกเลยรีบเสริมว่า “พ่ออียากให้อีเรียนโรงเรียนวัด แต่อีกก็ไม่ยอม ลือช่วยบอกอีหน่อยนะ”

เอ๊ะ! หรือว่าเตี้ยมกันมาเนี่ย!.....ฉันคิดในใจพลันเสียงเพื่อนอาโกก็ดังขึ้น “อาพุดจริงๆ นะดวงมันเป็นแบบนั้นจริงๆ แล้วทำไมไม่ออกไปเรียนโรงเรียนวัดล่ะ เห็นอาโกบอกว่าเป็นโรงเรียนวิถิปุทธนี่! อาว่าดิเนะ ไปเถอะ พ่อเรียน

จบแล้วดวงจะดีขึ้น เพราะดวงของหนูตอนนี้มันชงอยู่ ถ้าไม่ยอมแก้ ดวงหนูจะไปจุดคนอื่นด้วย”

ความกลัวเป็นความรู้สึกแรกที่ผุดขึ้นมาในใจ แม้จะไม่ค่อยมีความเชื่อในเรื่องพวกนี้แต่ถ้ามันเกิดเป็นจริงขึ้นมา.....“อย่าคิด!อย่าคิด!” ฉันพยายามสลัดความคิดบ้าๆ ออกและหยุดความคิดไว้แค่นั้น!

หลังจากกลับมาจากบ้านอาโกแล้ว จิตใจก็ไม่เป็นสุข คอยคิดนู่นคิดนี่อยู่เสมอๆ ฉันต้องใช้แรงอย่างมากที่เดียวที่จะฝืนไม่ให้เตลิดเปิดเปิง และแล้วพ่อก็รู้เรื่องคำทำนายดวงจนได้พร้อมกับพายุ่หอบใหญ่ที่คลุ้มคลั่ง พ่อ..ที่แต่ไหนแต่ไร! ก็ไม่เคยสนใจฝึกฝนเชื่อเรื่องดวง แต่คราวนี้กลับเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โต คอขาดบาดตายไปได้

พ่ออาละวาดเสียงดังกับพี่ๆ ที่ไม่ยอมเชื่อฟังไปช่วยส่งเสริมน้อง ถ้าน้องเรียนไม่จบจริงๆ ใครจะรับผิดชอบ เรื่องการเรียนถือว่าสำคัญมากสำหรับครอบครัวและฉันก็ไม่กล้าที่จะดื้อดึง หาข้อแก้ตัวอะไรอีกเพราะก็เริ่มไม่แน่ใจตัวเองสรุปว่าในวันนั้นพ่อก็เป็นผู้กำชัยชนะด้วยคำตัดสินสุดท้ายที่ทำเอาฉันหมดแรงไปตั้งๆ

“ต้องไปเรียนที่โรงเรียนสัมมาสิกขาเท่านั้น”

วันรุ่งขึ้นนกันน้อยในกรงทองก็ถูกจับใส่รถมาที่โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโคกอย่างจำยอมในโชคชะตา พ่อกำชับว่า *“ทำหน้าดีๆ หน่อยเหมือนเต็มใจมา ไม่ใช่ถูกบังคับมา”* แหม! มันก็กึ่งๆ ถูกบังคับมานั้นแหละ แต่ช่างเถอะ! อยู่น้อยเมื่อกัมหน้ายอมรับแล้ว มันก็คือฉันเต็มใจนั้นแหละ! เต็มใจที่จะยอมรับการถูกบังคับ เพราะคนอย่างฉันถ้า “ไม่” ชะอย่างใครก็บังคับไม่ได้

ฉันเดินตามพ่อไปคุยกับอาท่านหนึ่งเรื่องที่จะพาฉันมาเข้าเรียน แต่อาท่านนั้นบอกว่า *“เขาเพิ่งเข้าค่ายดูตัวเด็กเตรียม ม.๑ เสร็จไปหมาดๆ ตอนนี้อยู่รับสมัครแล้ว ทำไมไม่มาเร็วกว่านี้”* พ่อรีบขอโทษขอโพยและชี้แจงเหตุผลที่มาช้า อาท่านนั้นก็ชี้แจงเหตุผลและกฎระเบียบเช่นกัน และปฏิเสธอย่างสุภาพ

ฉันทอดสายตามองพ่อ อยากรู้ว่าจะทำ

อย่างไรต่อไป ภาพเบื้องหน้าของฉันคือชายวัยกลางคนที่ใบหน้ากรำแดดเริ่มเหี่ยวยุบงบอกรการผ่านร้อนผ่านหนาวผ่านโลกมาเยอะเริ่มหน้า

นิ้วคิ้วมวดด้วยความเครียดที่เข้าครอบคลุมที่ละน้อย พลังเลลึกักพยายามวิ่งเต้นอย่างเต็มที่ พ่อที่เคยเป็นราวฮองเต้ผู้ยิ่งใหญ่ ไม่เคยก้มหน้าให้ใคร บัญชาสั่งได้ดั่งใจนึก แต่กำลังขอร้องให้ลูกได้เรียนในโรงเรียนที่รองเท้าก็ไม่มีให้ใส.. นึกถึงเมื่อก่อนในเวลาเดียวกันนี้ พ่อคงกำลังวิ่งเต้นอยู่แถวโรงเรียนเอกชนดีๆ มีชื่อเสียงที่สุดอยู่และทำทุกวิถีทางที่จะให้ลูกๆ เข้าเรียนให้ได้ไม่ว่าต้องเสียเงินมากมายเพียงไรก็ตาม แต่มาถึงตอนนี้ พ่อไม่สามารถทำอะไรได้เลย

“เกิดอะไรขึ้น ทำไม? พ่อถึงอยากให้ฉันเข้าเรียนที่นี้ขนาดนี้” เกิดคำถามขึ้นในใจมากมายพร้อมกับความอยากรู้ อยากจะลองพิสูจน์ว่าโรงเรียนในอุดมคติของพ่อ “ดีจริงรี?” เพียงเสี้ยววินาทีหลังความคิด พระเจ้าก็ได้ส่งตัวแทนมาทำลายฉันว่า *“แน่จริงรีเปล่า?”* อายิ ดันฝันเดินผ่านมาและได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นและช่วยจุดแสงสว่างให้พ่อว่าจะหาทางช่วยให้...

“พอดิมีโรงเรียนสัมมาสิกขาเปิดใหม่อยู่จะลองถามให้ว่า เขายังรับเด็กอยู่รีเปล่า? แต่ต้องไปเรียนไกลหน่อยนะ มี ๒ แห่ง ที่หินผาฟ้าน้ำกับภูผาฟ้าน้ำ หนูจะเลือกเอาที่ไหน?” คำถามสุดท้ายอาโยพยักพเียดมาทางฉัน ฉันนึกภาพตามชื่อที่อาบอก...หินผา...! ภูผา...! **“หนูเลือกภูผา แล้วกันค่ะ!”**

บทจะง่ายก็ง่ายปานนั้นหัวสมองไม่ทันคิดอะไรเลยรู้แต่เพียงว่า... ชอบชื่อ!! มันเพราะดี อาโยก็ใจดีเป็นธุระจัดการให้เสร็จสรรพ ติดต่อสมณะลานบุญ วชิโร ซึ่งท่านเป็นสมณะฝ่ายการศึกษาในตอนนั้น ท่านก็ตกปากรับคำให้มาได้เลยสิ้นสุดคำนั้น! ฉันก็ตั้งปณิธานไว้แน่วแน่ว่า...

“๖ ปี แค่ ๖ ปีเท่านั้นฉันต้องทนได้ จะขอใช้เวลา ๖ ปีพิสูจน์ โรงเรียนที่ดีที่สุดของพ่อว่า มันดีสักแค่ไหน?”

ค วามยิ่งใหญ่ในหลายๆ เรื่อง เกิดจากบุคคล
 นิรนามทั้งสิ้น
 แต่ผลผลิตนั้น ก่อเกิดประโยชน์แก่สังคม
 เพราะเหตุนี้ในบางยุคจึงยกย่องกรรมาชน
 ยกย่องเกษตรกรผู้ยากไร้
 ผู้อยู่เบื้องหลังความสุขของมวลมนุษย
 มองด้วยสายตาคน เราจะพบการส่งผ่าน
 ชนชั้นอำนาจ ที่เอาเปรียบประชาชน
 ผ่านยุคคักคินา ไปสู่นายทุน
 ผ่านนายทุน ไปสู่พ่อค้าวาณิช
 ผ่านพ่อค้าวาณิช ไปสู่นักการเมือง
 เมื่อภาฆิต power is corrupt บัญญัติขึ้นเป็น
 ลัทธิธรรม
 กลุ่มอำนาจ แต่ละกลุ่มจึงมักหลงระเรีงใน
 บ่อลาภยศสรรเสริญ

สิ่งที่เป็นการกำลังใจให้แก่ รัฐมนตรีในยุคอนาคต

“

เมื่อตัวเองไม่ได้เป็นรัฐมนตรี
 ก็ส่งผ่านตัวแทน
 ตัวแทนบางคนเป็นญาติพี่น้อง
 เป็นสามี ภรรยา เป็นพ่อแม่
 ปรากฏการณ์เหล่านี้
 ทำให้คนรุ่นใหม่เกิดกำลังใจมหาศาล
 เป็นรัฐมนตรี ไม่ยากอย่างที่คิด
 หากใครใดได้รับการแต่งตั้งเป็น
 รัฐมนตรีก็ขอให้หาเหตุการณัจริง
ในยุค ๒๕๕๑ มาเป็นอุทาหรณ์

”

ทำตัวให้ดูเหมือนเสียสละ
 แต่มีความดีเป็นขุมเมอแรง
 การก้าวกระโดดวัฒนธรรมการเมือง
 การเปลี่ยนระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มา
 เป็นประชาธิปไตย
 แท้จริงเป็นการต่อยอดหรือย้ายรากแก้วกันแน่
 ทำไมยังได้นักการเมืองเห็นแก่ตัว
 เลือกตั้งก็ครั้งก็แบบเดิม
 เรายังเดินตามรอยเกวียนเก่าเช่นนี้อีกนาน
 แค่นั้น
 หรือจะปลอบใจไปวันๆ ว่า ฟรุ้งนี้จะดีกว่าเดิม
 เพราะประชาธิปไตยก็เป็นแบบนี้ ต้องเรียนรู้
 ลองผิดลองถูก

ใบสั่ง

(กลบทว่าพันทลัก)

เห็นกระถาง-ต้นไม้-เรียงรายสวย
 สวยงามด้วย-แต่งประดับ-สลัปลอน
 ลอนดอก-ออกช่อ-อรชร
 อรชร-ชำตัด-ตัดกิ่งใบ
 กิ่งใบมี-ชีวิต-ในกระถาง
 กระถางวาง-ตามเจ้าของ-เขาจัดให้
 ให้ขอบเขต-เติบโต-เตี้ยอย่างไร
 อย่างไรไซ้-ตามความคิด-จะให้เป็น
 เป็นต้นไม้-บอนไซ-วิลเล็ค
 เล็คยอมเกิด-แก่ผู้-ที่รู้เห็น
 เห็นกระถาง-ต้นไม้-คล้ายประเดิน
 ประเดินเช่น-สังคม-ปัจจุบัน
 ปัจจุบัน-สังคมเรา-ทุกวันนี้
 นี้นั้นนี่-ขอบเขต-เหมือนกันนั้น
 นั้นผู้เหนือ-ยิ่งกว่า-สารพัน
 พันหลายชั้น-เอาเปรียบ-โดยกอบการ
 การเป็นคน-เหมือนต้นไม้-ในกระถาง
 กระถางต่าง-สังคม-ขอล่าฆาต
 ฆาตคล้ายทาส-ในรั้วปึก-อย่างดักดาน
 ดักดานด้าน-ไม้โต-ไม่ตาย...ตรอม
 ตามกำหนด-กำหนด-จำกัดสิทธิ์
 สิทธิ์ถูกลิด-เหมือนต้นไม้-จนผ่ายผอม
 ผอมสภาพ-โถ, ริด-กรีตตัดดอม
 งามจนยอม-ถูกใบสั่ง-ของสังคม!!!

● ชิต อุทรัพย์

เราจะปลอบใจไปอีกกี่ชั่วรุ่น?

ภายใต้วิกฤตของสังคมนการเมือง

การตั้งคณะรัฐบาลหลายพรรค (ปี พ.ศ.๒๕๕๑)

ก็เป็นกำลังใจให้แก่คนรุ่นใหม่เป็นอย่างมาก

บางคนฉลาดกลัว

ตำแหน่งรัฐมนตรี ความรับผิดชอบสูง
 หลายคนสูญเสียความเชื่อมั่น

แต่เมื่อรัฐบาลชุดนี้ เมื่อตัวเองไม่ได้เป็นก็จะ
ส่งผ่านตัวแทน

ตัวแทนบางคนเป็นญาติพี่น้อง เป็นสามี
 ภรรยา เป็นพ่อแม่

ปรากฏการณ์เหล่านี้ ทำให้คนรุ่นใหม่ที่ไม่
 กล้าเป็นรัฐมนตรี เกิดกำลังใจมหาศาล

“กำลังใจ” มิใช่ปากพูด แต่หมายถึงการ
 กระทำให้เห็น

“อย่ากลัว” เป็นรัฐมนตรี ไม่ยากอย่างที่คิด

“อย่ากังวล”ว่าจะทำได้ไม่ดี

ในอนาคต หากท่านใดได้รับการแต่งตั้งเป็น
 รัฐมนตรีก็ขอให้หาเหตุการณ์จริงในยุค ๒๕๕๑
 มาเป็นอุทาหรณ์

ปลุกกระดม ให้กำลังใจ

ลูยกให้พ่อ

ผัวยกให้เมีย

พี่ยกให้น้อง

เห็นมัย ไม่ยากอย่างที่คิด

อย่าคิดมาก เป็นๆ ไปเถอะ

แผ่นดินนี้ มีพระสยามเทวาธิราชปกป้อง
 อยู่แล้ว เราทำให้ดีที่สุดของเราก็พอแล้ว

ทำเพื่อชาติบ้านเมือง

จงเชื่อมั่น

จงมั่นใจ

จงฮึกเหิม

...ขอมอบดอกไม้ดอกนี้แต่ผู้ที่ไผ่หา....

....เป็นกำลังใจให้คุณเป็นกำลังใจให้คุณ....

เรื่องมันยุ่ง เพราะมองข้ามงาน
 ทำมาหากินเลี้ยงปากใส่ท้อง
 คือคนหลงแข่งขันกันทำเงิน
 โดยเข้าสนามรบทุนนิยม
 ต่างหมายเอาเปรียบ
 จากคนด้วยกัน
 โดยไม่รู้ตัวว่า
 ตัวเองต้องเป็นเหยื่อ
 ให้คนอื่นเชือดเนื้อเถื่อนหนัง
 เช่นเดียวกัน

ไขหมอกลมเจ้าเล่ห์เหนียวมาทางฝน ฤาแก๊งบั้ง พังตนาจนเหลือเผื่อสองชน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ทุกวันนี้มันมีอะไรๆ พิลึกพิลั่นให้เห็น เช่นมี
 ทุกระธานสภาฉายา ยุทธ ตู๋เย็น แสนจะ
 โหลยโไทย มีรัฐบาลครอบครัวโนมินีโคตรยี้
 ห่วยแตกสุดๆ ในประวัติศาสตร์การเมืองไทย
 นี้แหละประชาธิปไตยพวกมากลากไป ตามสไตล์
 ทุนนิยมสามัญ

บทเรียนราคาแพงมหาโหด จะเกิดตามต่อเนื่อง
 เมื่อมหากาพย์ทักษิณโคตรโกงยังไม่ยอมถึงบท
 เอวังลัทธิ

บ้านเมืองมีปัญหาสารพัดสาหัสขึ้นทุกวัน มัน
 หนีไม่พ้นต้องกล่าวโทษรัฐบาลอันไม่เอาไหน
 เพราะเป็นตัวจักรใหญ่มีฤทธิ์เดชมากกว่าใครใน
 แผ่นดิน ดีไม่ดีแทนที่จะบำบัดทุกข์บำรุงสุขเพื่อ
 ประโยชน์สุขของมหาชน เขากลับทำตรงข้าม

อย่างคด้อมตะ ๗๓,๐๐๐ ล้าน บาทเดียวไม่ยอม กระเด็นเป็นภาษี ชี้โลกเห็นปานนี้ผู้คนยังศรัทธา บูชาดังเทวดา หวังว่าจะมาโปรดสัตว์คนจนต่ออีก ณะ

ก็คนรวยไม่เสร็จ ถมเท่าไรไม่รู้จักเต็ม แม้ ปากเท่ารูเข็มยังดูดเอาเข้าท้องเท่าภูเขาได้เลย เมื่อเขายังจนไม่เสร็จอยู่นั้นแหละ แก่จนตัวเองยัง ไม่ได้สักนิด แล้วจะมีปัญญาที่ไหนไปแก่งนให้ชาวบ้าน คนไทยจะหายจนในหกปี ใครเชื่อบ้างยกมือ ขึ้น...

เอาเถอะ ไหนๆ การเมืองน้ำเน่ามันยอมฆ่าตัวตาย ทำลายคุณค่าให้โทษภัยตัวเองไปเรื่อยๆ เป็นยังงี้มาตั้ง ๗๕ ปีกว่าๆ แล้ว คอยดูกันไปอย่าเพิ่งรีบตาย ดูซิจะไปได้อีกน้ำ...

การเมืองเรื่องมันเป็นอย่างที่เราเห็นน่าหมิ่นเบื่อ ตายซัก

อย่างไรก็ดี คนมักรู้จักแต่การเมืองภาครัฐ เป็นหลักสำคัญเท่านั้น

อันที่จริงเราต้องหันมาดูการเมืองภาคประชาชน เพื่อสร้างการเมืองโฉมใหม่ขึ้นมาช่วยให้งงได้

ประชาธิปไตยระบบตัวแทนผ่านการเลือกตั้ง มันล้มเหลวล้นดื้อ ใช้นอมนิหุนเซตก็ยังไม่ ได้ด้วยมือที่มองเห็นเป็นอำนาจเงินล้นฟ้าสามารถสั่งได้หมด

บัดนี้ถึงเวลาที่ประชาธิปไตยตัวจริงเสียงจริง จะนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้แล้ว ต้องออกโรงเองดีกว่า อย่างท่านว่า...ไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ!

มีมือมีตีน หากินไม่เป็น

นำอายุขายชี้หน้า...นกน้อยๆ

ทุกชีวิตต้องรู้จักหากินหาอยู่ทั้งนั้น คนไม่พิการ ต้องหากินเองเป็น อย่าให้แพ้สัตว์เดรัจฉาน

ลำพังหาเลี้ยงปัจจัยสี่ มันคงไม่เท่าไร

เรื่องมันยุ่ง เพราะมองข้ามงานทำมาหากิน เลี้ยงปากใส่ท้อง คือคนหลงแข่งขันกันทำเงินโดย เข้าสนามรบทุนนิยม ต่างหมายเอาเปรียบจากคนด้วยกัน โดยไม่รู้ตัวว่าตัวเองต้องเป็นเหยื่อให้คนอื่นเชือดเนื้อเถื่อนหนังเช่นเดียวกัน ทีใครที่มั่นใจว่า จันเถอะ

ทำมาหากินเพื่อปัจจัยสี่ กับทำมาหาเงินเพื่อ โลภธรรมสี่มีลาภยศสรรเสริญโลกียสุข มันต่างกันฟ้ากับดิน สวนกระแสคนละทิศระหว่าง เศรษฐกิจพอเพียงกับเศรษฐกิจทุนนิยมผีเปรต ประเด็นปัญหามันอยู่ตรงนี้แหละ

โพลล์ออกมาให้เห็น คนมักจะบอกปัญหาชีวิต อันดับหนึ่ง คือ เศรษฐกิจ ทำไมถึงยุ่งยากยุ่งเหยิง อะไรกันนักหนา แต่ก่อนแต่ไร ไม่เห็นเป็นประเด็น ร้อนฮ็อตใหญ่โตอย่างนี้ คำตอบชอบอ้างกัน ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปนะนาย....

ตอนเรียนธรรมศาสตร์สี่สิบกว่าปีก่อน หน้า แรกของตำราเศรษฐศาสตร์ ขึ้นต้นด้วยนิยามพอ จำความได้ว่า

“เศรษฐศาสตร์ คือวิชาว่าด้วยการนำ ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด มาบำบัดความต้องการของมนุษย์อันไม่มีขีดจำกัด”

ฟังดูรู้สึกเป็นวิชาสำคัญที่เข้าทำซึ่งจำเป็นทั้ง ทำทายความสามารถเพื่อแก้ปัญหายิ่งใหญ่ของ มนุษยชาติ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิเคราะห์ด้วยธรรมจักษุ สัมมาทิฐิวินัยทัศนวิฤทธิพุทธ เราจะพบว่า ถ้าไม่ นำพาเพื่อจำกัดความต้องการของมนุษย์ ให้ ลดละกิเลสตัณหาหลงเสียก่อน แล้วเมื่อไรเขา จะใช้ประโยชน์ทรัพยากรสำเร็จผลเข้าเป้าดัง ประสงค์จริงแท้...

และเพราะอวิชชา เหมือนมีบอดไม่ถือว่า กิเลสตัณหาเป็นปัญหาอันต้องลดละจำกัดตัดถอน ในทางตรงกันข้าม พวกเขากลับช่วยยุบส่งเสริมใช้ ตัณหาเป็นตัวเร่งเร้ากระตุ้นเศรษฐกิจให้พุ่งกระฉูด กระแสทุนนิยมสามานย์ไหลป่าท่วมทัน จนไม่มี พลังใดต้านทานลัทธิบริโภคนิยม ซึ่งบานปลาย ขยายผลเป็น อบายมุขนิยม หรุหรานิยม ฟุ้งเฟ้อนิยม ลามกนิยม วิดถารนิยม อะไรต่างๆ นานาดังท่านว่า

เรื่องของเรื่องหากเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมถูกต้อง ยิ่งพัฒนาประชาคมทุกถิ่นชาติภาษาทั่วโลกน่าจะ อยู่เย็นเป็นสุขถ้วนหน้า ไม่เกิดวิกฤติโลกร้อน น้ำ มันหมด อุดอยากยากไร้ทั่วถึงดังเป็นอยู่ขณะนี้

เศรษฐกิจครอบคลุมกิจกรรมทั้ง ๓ ได้แก่ ผลิต
กรรม วิชากรรม และบริโภครวม

น่าเสียดายที่โลกเจริญเพียงการผลิต เพื่อ
สนองบริโภคนิยม เอื้ออำนวยคนมีสตางค์เท่านั้น

การกินสูบตีมีเสพของคนมีเงินหนา เลยกลาย
เป็นค่านิยมที่ชวนให้ใครๆ หลงไหลได้ปลื้มอยาก
เอาอย่างบ้าง

ครั้นบริโภคนิยมวิปริตผิดวัฒนธรรมอันดีงาม
ตามทำนองคลองธรรม การผลิตทั้งหลายจึงไม่
สนองตอบการกินใช้อย่างสร้างสรรค์โลงชีวิต
จิตวิญญาณ เราจึงเห็นอบายมุขเฟื่องฟูขึ้นทุกวัน

ตัวอย่างเหล่าบุหรี แม้มีพิษมหากภัย และคนมี
ปัญญาเช่นนักธุรกิจ จะไม่หลงเป็นทาสเสพติด
แต่นายทุนที่ดูดเงินทุกอย่างที่ขวางหน้า พวกเขา
จึงอำมหิตเพื่อใช้อบายมุขเป็นเหยื่อล่อแมงเม่า
เข้ากองไฟเพียงหมายฟันกำไรลูกเดียว

มันน่าทุเรศแสนลัษณะขนาดไหนเมื่อเศรษฐกิจศาสตร์
ขาดศีลธรรม เลยกลายเป็นเคล็ดวิชาขายอดเยี่ยม
ของมหาโจรไปเสียฉิบ ช้ำร้ายเข้ากันได้ดีกับลัทธิ
ทุนนิยมเสรี เช่นปลาใหญ่ ย่อมมีสิทธิไล่ต้อนเติม
ตัวเพื่ออุปปลาเล็ก ธรรมชาติสัตว์เศรษฐกิจสังคม
คนจึงมีสิทธิ์ฟาดฟันกันเองไม่น้อยกว่าพวกเดรัจฉาน
ว่ากันไปนั่น

อนึ่ง กิจกรรมการผลิตและการบริโภคส่วนใหญ่
จะเป็นไปทางบาปอกุศลบ่อนทำลายผลบุญพว่
จนกระทั่งโลกธรรมชาติยังทนโดนข่มขืนทารุณต่อ
ไปไม่ไหว นอกจากนี้แล้วเศรษฐกิจสำคัญอันล้ม
เหลวสิ้นดีอีกอย่าง ก็คือ วิชากรรมกรรมการแจกจ่าย
ผลิตผลเป็นต้นนั่นเอง

สังเกตง่าย ๆ เรายังพัฒนา ช่องว่างระหว่างชน
ชั้นยิ่งถ่างออก คนมียิ่งรวยล้นฟ้า คนจนยิ่งยาก
จนแร้นแค้น เป็นอยู่แยกกว่าหมาแมวของเศรษฐกิจ
กระแสหลงอุ้มชูหมูหมามากกว่าแยมแสนทิวไทย
แบบนี้ชี้ชัดใหม่ว่า สังคมคนวิปริตน่าสมเพชสาหัส
ยิ่งขึ้นทุกคืนวัน

รวมความแล้ว ถ้าใครยังไม่ขังครัทธาเศรษฐกิจศาสตร์
ลัทธิทุนนิยม ทั้งปึกมันเศรษฐกิจของประเทศ

พัฒนานำหน้าเป็นตัวอย่างเพื่อตามกันเขาบ้าง
อย่างนี้มันน่าจะล้างสมองเสียใหม่ได้แล้วกรรมัง

เฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพูดถึงปัญหาความยากจน
ทุกรัฐบาลไม่เห็นสนใจนำพาลดละอบายมุขทั้ง
ระบบให้ครบเครื่อง โดยเฉพาะยุคทักษิณเอาหวย
ใต้ดินขึ้นบนดิน พร้อมทั้งขยายหวยมอมเมาคนให้
จนรกราสาสสารรจมากมายยิ่งขึ้น ช้ำร้ายยังไม่
อีกว่าอีกหกปี คนไทยจะหายจนหมดทั้งประเทศ
จะหว่ารอให้ฟันหักก็เสียดายฟันเปล่าๆ

แม้กระทั่งอย่างน้ำเมาเหล่าเบียร์ รัฐบาลยังจะ
ให้ทำยหนุนส่งเข้าตลาดหลักทรัพย์ อ้างว่าจะ
ทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น มันก็อาจดีเฉพาะตลาดของ
คนเล่นหุ้น สำหรับคนตีจะมีไม่จนลงได้อย่างไร

ครั้นเศรษฐกิจจุลภาคของปัจเจกชนแต่ละบ้าน
มันจนลง ในขณะที่เดียวกันเมื่อสามารถกระตุ้นการ
ตี เศรษฐกิจองค์รวมมหภาค มันยอมโตขึ้น ลึกๆ
มันก็โตได้เฉพาะกระเป่าทุนเท่านั้น ดังเช่น เอา
เงินได้ของคนมีเพิ่มขึ้นหมื่นล้าน ทหารสองกับคน
จนมีเงินได้เพิ่มหมื่นบาท ตัวเลขรวมสุทธิเพิ่มขึ้น
เฉลี่ยคนละห้าพันล้านเศษห้าพันบาท เห็นไหมว่า
ตัวเลขเฉลี่ยรายได้ต่อปีต่อหัวของคนไทย มันใช้
วัดหลอกคนขนาดไหน...

เรื่องรัฐบาลบ่อนทำลายเศรษฐกิจโดยอวิชา
แม้ด้วยเจตนาที่แสนดีก็ตาม มันมีอีกแยะ แต่คน
ไม่รู้เท่าทัน ทั้งการศึกษา และการท่องเที่ยว ล้วน
ผลาญพว่เวลาแรงงานทุนรอนตลอดจนทรัพย์ากร
โดยเฉพาะวัฒนธรรมค่านิยมของสังคม ประเด็น
เหล่านี้ คงพูดกันไม่รู้เรื่องกับผู้มีอำนาจที่หมาย
เพียงเม็ดเงินเป็นใหญ่

ข้อโต้แย้งที่อยากยกขึ้นแสดงให้เห็นชัดๆ ในที่นี้
เช่น ลัทธิทุนนิยมทั่วโลกต่างเข้าใจว่า จะกระตุ้น
เศรษฐกิจให้คึกคัก มันต้องเร่งรัดให้คนจับจ่ายใช้
เงินมากขึ้น เมื่อคนจ่ายซื้อสินค้ามากขึ้น โรงงาน
ก็จะเดินเครื่องว่าจ้างคนทำงานเพิ่ม ชื้อวัตถุดิบ
ป้อนโรงงานเพิ่ม

ผลพวงของการอัดฉีดเงินรัฐออกไปตำน้ำพริก
ละลายเม่น้ำมากขึ้น หรือให้คนควักกระเป่ากิน

สื่อบดตีพิมพ์หนักขึ้น ถึงกระแสเงินหมุนเวียน เปลี่ยนมือจะคึกคักมากขึ้น เหมือนทำให้ใครๆ มีรายได้เพิ่มขึ้นบ้าง คือรายจ่ายของคนหนึ่ง มันยอมเป็นรายได้ของใครอีกคนหนึ่ง

เสร็จแล้ว แม่น้ำทุกคนจะมีรายได้เพิ่ม พร้อมกันนี้ต่างมีรายจ่ายเพิ่มเป็นเงาตามตัว สุดท้ายจะเหลือเหลืออะไร เหมือนเด็กอีสานมาทำงานในบางกอก ก็ได้เป็นมนุษย์เงินเดือน มีเงินเข้ากระเป๋าดีกว่าอยู่บ้านนอกคอกนา ครั้นจบดูลถึงปีน้อยคนนักจะมีเงินเหลือติดกระเป๋ากลับบ้านงานสงกรานต์ อย่างเก่งก็มีนาฬิกาติดข้อมือสักเรือน (ทุกวันนี้มีมือถือของจำเป็นอีกอย่างหนึ่ง) มีกางเกงยีนส์อีกสองสามตัว ดีไม่ดี เคราะห์ร้ายมีหนี้ก็ต่างหาก ที่แน่ๆ คือเสียนิสัย กล้าใช้เงินฟุ้งเพื่อห่อเหิมเพิ่มขึ้น นี่คือการผลักดันให้หนุ่มสาวบ้านนอกมาหลงแสงสีเมืองกรุง สร้างปัญหาสังคมเมืองปล่อยไร่นาหมู่บ้านร้าง เหลือแต่ผู้เฒ่าแม่แก่ดูแลเด็กน้อย เป็นอย่างนี้มาตั้งหลายสิบปีมาแล้วนับตั้งแต่พัฒนาเศรษฐกิจเมื่อสี่ห้าสิบปีก่อน

พอเห็นเค้าใหม่มา นโยบายส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมก็ดี มันดึงแรงงานชนบทพาให้ไร่นาขาดคนดำนาเกี่ยวข้าว ค่าแรงจ้างแพงขึ้น ต้นทุนทำนาสูงขึ้น ตกหนักพวชนายกจนตามเคย

เพราะฉะนั้น ประเด็นแค่กระตุ้นการบริโภคให้คนทั้งรัฐบาลจับจ่ายใช้เงินหนักมือขึ้น ผลพวงมันไม่ใช่ดีอย่างที่วาดฝัน ที่เห็นง่ายๆ มันขัดแย้งกับเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงชีพชนิดหลังมือกับหลังเท้า ลัทธิธรรมสอนกันมาให้ประหยัด กินน้อยใช้น้อย ลดต้นทุนเหมือนรถยนต์กินน้ำมันน้อย ไม่ต้องซ่อมบ่อย ไม่พังง่าย ใช้ทน ชีวิตคนมันก็ควรเลี้ยงง่ายมีประสิทธิภาพสูง เรื่องทำมาหากินก็ไม่ยากทำนิดหน่อยก็เหลือเพื่อ คนไทยเก่าก่อนจึงไม่มีห่วงแหวนของกิน แบ่งปันกันง่ายตาย

ทุกวันนี้ ยิ่งพัฒนาการศึกษานำพาเศรษฐกิจคิดบ้ารวยล้นดี โฉนดยังมีปัญหาเศรษฐกิจ ไม่พอกินใช้แค่หน้าไฟยังทำได้ไม่พอให้ทันคนใช้สักที ทั้งที่อุตสาหกรรมให้คนประหยัดไฟ มันก็ลดกันไม่ลง

ทั้งหมดเพราะเราหลงทำมาหากิน แทนที่จะทำมาหากินพอมีพออยู่พอกินไปวันๆ เดือนๆ ยิงเจอรัฐบาลทุนนิยมสามัญ มายั่วยุให้เล่นหวายรวายเบอร์ ให้กู้หนี้ยืมสิน ไม่มีเลยที่จะเอ่ยชวนให้รู้จักประหยัด หยุคผลาญพวรา คิดแบบพอคำให้ตั้งหน้าสร้างมูลค่าเพิ่ม แต่งเติมของถูๆ ให้มันมีราคาแพงขึ้นหวังจ้องจะดูดเงินล้วงกระเป๋าคนซื้อประมาณนั้น

แทนที่จะตอกย้ำทำในสิ่งจำเป็นทันตาเห็นก่อน เช่น ประหยัดเหล้าห่วยได้ร้อยหนึ่งพันหนึ่ง เท่ากับมีรายได้เพิ่มปีหนึ่งร้อยหนึ่งพันหนึ่ง แบบนี้ ฟังตนไม่เบียดเบียนใคร ไม่ผลาญทรัพยากรโลกมากขึ้นด้วยทุนนิยมสามัญไม่ยอมรู้จักชักรักษา

เพราะฉะนั้น ในคนที่มีมือมีตีน ถ้าไม่พิการหรือเคราะห์ร้ายเกินไป ทำงานอะไรมันก็ต้องได้พอเลี้ยงตัวเอง คนส่วนใหญ่ยอมอยู่รอดทำมาหากินเป็น โดยไม่เห็นจะต้องไปร้องขออะไรจากรัฐบาลทำไม เพราะรัฐบาลนั้นแหละขี้มักตัวแสบ เป็นผู้นำหน้าบ่อนทำลายเศรษฐกิจด้วยเจตนาแสนดีบ้างเฮงชวยบ้าง แคโคตรโกงอย่างเดียวก็หมดคำบรรยายแล้ว...

ถือศีลดีๆ ไม่มีอดอยากปากแห้ง ไม่เชื่อลองเดินตามพระบิณฑบาตดูได้ ไม่เหมือนนักโทษการเมืองทุกิลต้องกินโกงถึงจะอิมหมีพิมัน...

ดังนั้น เศรษฐกิจจะดียั่งยืน เพราะคนขยันขันแข็งทำงานหนัก มากกว่าแย่งกันทำกำไรขูดรีดคน พร้อมทั้งประหยัดกินใช้ให้น้อยกว่าที่ทำมาด้วยหยาดเหงื่อแรงงานซื่อๆ ตรงๆ

เฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าไม่มีอบายมุข ไม่ก่อหนี้เสียดอกเบียอีกด้วย รับรองว่าต้องเหลือกินกินใช้อยู่แล้ว

เศรษฐกิจพอเพียง หาเลี้ยงตัวเองกันได้แต่ **ละบ้านช่องทั่วไทย** ขอเพียงมือไม้ปากคอมีวินัย **การเป็นคนรู้จักจัดระเบียบชีวิตดีๆ** หน่อย แล้ว **จะต้องคอยรัฐบาลหน้าไหนๆ** ให้เมื่อยทำไม **คนไทยเอ๋ย...**

ลีเลน โภคสัมปทา ศิลย่อมนำมาซึ่งโภคทรัพย์ ๓

เวทีความคิด

• เสกฐิต

เต็มแล้วขับ ถูกจับแน่

กระทรวงสาธารณสุขจะออกกฎกระทรวงขึ้นมา
ควบคุมระยะเวลา การโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อีกครั้ง
ทั้งห้ามส่งเสริมการขายด้วยการลด แลก แจก แถม
หากฝ่าฝืนกฎหมาย บทลงโทษจะแรงกว่าเดิม

ข่าวตีพิมพ์ใหม่ ๒๕๕๑

“ความหวังใหม่” \ ยามย่างเข้าปีใหม่ คงจะมีอยู่ในหัวใจแทบทุกคน เพื่อช่วยพยุงความอ่อนระโหยโรยแรงกายแรงใจจากการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ฟันคั้นสภาพให้ดีกว่าเดิม ตั้งแต่เรื่องส่วนตัวเฉพาะคน จนกระทั่งเรื่องขยายกว้าง เรื่องของสังคม การเมือง ประเทศชาติ แต่มีใครจะหมายจำเพาะเจาะจงมุ่งตรงเพียงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพราะจำนวนคนมากเท่าไร ก็ย่อมมีเรื่องมากเท่านั้น ลำพังเพียงคนคนเดียวก็มีเรื่องมาก จนเจ้าตัวเองก็ไม่อาจปฏิเสธว่ายากแก่การจัดลำดับ จะกล่าวไปไกลถึงเรื่องใหญ่กว้างขวางไปถึงสังคม ประเทศชาติ

ดังจะดูได้จากการเลือกตั้งที่เพิ่งผ่านมาหยกๆ ในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตลอดระยะเวลาที่รอ

คอยให้วันนี้ ด้วยหวังว่าความผิดหวังเก่าๆ จะได้รับการสะสาง หรือไม่ก็อาจเกิดอะไรดีขึ้นมาที่จะทำให้เกิดความหวังใหม่ชดเชยทดแทน

ความหวังใหม่ของหัวใจไม่มีวันถูกล้ม ทรายที่เราเชื่อว่าเรื่องกำลังใจเป็นพลังพิเศษที่บันดาลให้อะไรพลิกผันได้เสมอทุกยุคทุกสมัยมา

การต่อสู้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคนครอบครัว เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ล้วนเกิดมาแต่ความหวัง ความต้องการที่มีรากฐานมาแต่กำลังใจเป็นเดิมพันทั้งสิ้น ดังเช่นคนที่มิอะไรมากมายมาก่อน กลับกลายเป็นคนไม่มีอะไรเลย หรือคนไม่มีอะไรเลย พลิกผันมาเป็นคนมีท่วมท้น

ผู้พ่ายแพ้ยับเยินคนเก่า เป็นผู้ชนะขาดลอยคนใหม่ หรือผู้เคยชนะอย่างครึกโครม กลาย

เป็นผู้พ่ายแพ้ยับเยิน อุบัติการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ว่าจะอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต

การต่อสู้ไม่ว่าจะต่อสู้ตามลำพังหรือรวมจำนวนคนเป็นพวกเป็นพรรค ล้วนต้องการสิ่งดีๆ มาให้แก่ตน เติมสิ่งที่ดีๆ เพราะรู้ว่าสิ่งที่ดีนั้นเป็นกำลัง เป็นพลัง เป็นความหวังใหม่ที่มีน้ำหนักในการนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายทั้งสิ้น

ยิ่งเข้าเทศกาลปีใหม่ด้วยแล้ว การมุ่งเป้าสู่การได้สิ่งดีๆ ยิ่งจะมากขึ้น ปรากฏการณ์ในสังคมทงบอกลถึงความต้องการนี้ด้วยประเพณีวัฒนธรรม ส่งของขวัญในปีใหม่ อย่างน้อยก็ยังทำให้คนรู้สึกถึงความผิดหวัง ความเสียขวัญที่ผ่านมาถูกทดแทนด้วยของขวัญ พรปีใหม่แม้เพียงวันหนึ่งวันเดียวก็ยังเป็นบ่อเกิดของกำลังใจ

วัฒนธรรมของการให้ จะในรูปการให้พรเอ่ยคำดีๆ ให้ของขวัญ ให้ความคิด ความรู้สึกที่แม้ยังไม่มีรูปมีร่างยืนยันการให้ ก็ยังทำให้ผู้รับรู้สึกดีๆ คงไม่ต้องกล่าวถึงผู้ให้แท้ๆ อีกกระมัง

ก่อนจะถึงวันส่งท้ายปีเก่า ๓๑ ธ.ค.๕๐ เข้าปีใหม่ ๑ ม.ค.๕๑ มีวันคริสต์มาส ซึ่งเป็นวันสำคัญของชาวตะวันตก ยุโรป อเมริกา ...ฯลฯ อันเป็นบ่อเกิดของวันดีๆ ไม่น้อยกว่าวันปีใหม่ ๑ ม.ค. เท่าไหร่สัก เพราะวัฒนธรรมชาวตะวันตกถือกันมานานแล้วว่าเป็นวันชีวิตใหม่ ที่พระเยซูคริสต์มอบให้แก่คริสต์ศาสนิกชน เป็นวันที่พระคริสต์แสดงการให้อันสูงสุด คือ “ให้อภัย” แก่ผู้ตริ่งพระองค์บนไม้กางเขน ดังคำตรัสสุดท้ายก่อนสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนว่า “ขอพระเจ้าเป็นเจ้าทรงให้อภัยในการกระทำผิดของเขาเถิด เพราะเขาไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไร”

ประโยคทองที่แสดงถึงน้ำพระทัย “ให้อภัย” เป็นชนวนปลุกสำนึก ทำให้การให้ของขวัญในวันคริสต์มาสยั่งยืน มันคงจนกระทั่งปัจจุบัน แม้เมืองใหญ่ที่เจริญแล้วอย่างอเมริกา ที่เมืองลองไอส์แลนด์ สหรัฐอเมริกา ณ ห้างชั้นไรส์ มอลล์ ชายหนุ่มพี่น้องสองคนยื่นแจกเงินให้แก่ผู้มาซื้อสินค้าที่ห้างนี้ในวันที่ ๒๔ ธ.ค.๕๐ คิดเป็นเงินไทย

แล้วจะได้รับแจกคนละ ๓,๓๔๐ บาท โดยผู้ให้ไม่ยอมบอกชื่อเสียงเรียงนาม ด้วยเหตุผลว่าได้ทำอย่างนี้ทุกปี เป็นการให้ด้วยหัวใจที่รู้สึกตัวเองว่าโชคดี จึงอยากเป็นฝ่ายให้แก่คนอื่นบ้าง

เป็นข่าวดีปีใหม่ชิ้นหนึ่งที่สมสมัยไหม? ในยามที่เศรษฐกิจเกือบทั้งโลกไม่ว่าด้านไหนๆ ล้วนมีปัญหาที่ประชาชนขนานรับพร้อมเพรียงกัน และคงจะมีความหวังใหม่เหมือนๆ กันว่าจะมีใครอยากจะทำให้มีใครหลายๆ คนออกมาช่วยบรรเทาขจัด แก้ไขทุกข์นี้

เมื่อมีคนเพียงคน สองคน แล่งตัวแสดงตนในเชิงสนองการเรียกร้อง พ้องกับความปรารถนา เช่นนี้ออกมา โดยไม่ต้องการแม้แต่จะแสดงชื่อ บอกนามก็ยิ่งจะเพิ่มน้ำหนักความหวังใหม่ที่ดียิ่งให้แก่คนจำนวนมากที่คิดเดียว เมื่อมีข่าวดีระดับใหญ่ มีประโยชน์แผ่อานาเขตกว้างไกลขึ้น ก็จะเป็นข่าวดี เป็นของขวัญชิ้นใหญ่ชิ้นแน่นอน

ดังเช่นข่าว น.พ.มงคล ณ สงขลา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข แล่งข่าวเรื่องการออกพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และ พ.ร.บ.การแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) เมื่อวันที่ ๒๑ ธ.ค.๕๐ แต่ยังคงอยู่ในขั้นตอนของการลงราชกิจจานุเบกษาเพื่อประกาศบังคับใช้เป็นกฎหมาย คงจะมีผลในปลายเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ด้วยเนื้อหาใจความว่า

ต่อไปผู้มีสิทธิช่วยชีวิตผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วย จะต้องเป็นมืออาชีพทั้งอาสาสมัคร และผู้ประกอบวิชาชีพที่ผ่านการอบรมด้านนี้มาอย่างดี มีการขึ้นทะเบียนการประกอบวิชาชีพ โรงพยาบาลฉุกเฉินต้องมีมาตรฐาน มีเครื่องมือแพทย์ตามที่กำหนด และจะไม่มีปัญหาการฮั้วผู้ป่วย หรือการปฏิเสธการรับผู้ป่วยที่ไม่มีเงิน

ที่ต้องเขียนข้อกำหนดเป็นภาษาออกมาชัดเจนเช่นนี้ เพื่อแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติ ปิดโอกาสผู้มีโอกาสน้อย ขจัดอคติขีดวงจำกัดที่ให้แก่ผู้เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ว่าจะจากเชื้อโรค หรืออุบัติเหตุ

ทำให้คนป่วยเสียชีวิต ทุกข์ทรมานสาหัสมาแล้ว เสริมด้วยเรื่องวิธีจัดการเหตุของความเจ็บป่วย เหตุของอุบัติเหตุร้ายแรงที่เป็นข่าวตียิ่งอีกว่า

นพ. ณรงค์ สหเมธาพัฒน์ ผู้ตรวจราชการ สาธารณสุข ในฐานะคณะกรรมการควบคุมการ บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ (คบอช.) บอกว่า พ.ร.บ.ควบคุม...มีทั้งหมด ๗ หมวด ๔๕ มาตรา จะมีคณะกรรมการควบคุมระดับชาติ ระดับ กทม. และระดับจังหวัดกำหนดให้ผู้ผลิต หรือ ผู้นำเข้า จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งบรรจุภัณฑ์ ฉลาก และ ข้อความ คำเตือน การขาย กำหนดเขตปลอด เหล้าได้แก่วัด สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา สถานที่ราชการ สถานศึกษาทุกระดับ หอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก บั๊มน้ำมัน และ ร้านค้าในบริเวณบั๊ม รวมทั้งสวนสาธารณะของ ทางราชการ

และยังห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ บุคคลที่อายุต่ำกว่า ๒๐ ปี หรือขายแก่ผู้ที่อยู่ใน อากาศมีเมฆจนครองสติไม่ได้ ทั้งยังเพิ่มวันห้าม ขายของมีเมา ในวันสำคัญทางศาสนา วัน ครอบครวัด้วย

มีหน้าซ้ำยังจะไม่มีโฆษณาส่งเสริมการขาย การโฆษณาตลอด ๒๔ ชั่วโมง และห้ามในสื่อ ทุกประเภท กระทรวงสาธารณสุขจะออกกฎ กระทรวงขึ้นมาควบคุมระยะเวลา และสื่อโฆษณา อีกครั้งโดยกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๒๒.๐๐-๐๕.๐๐ น. ทั้งห้ามส่งเสริมการขายด้วยการลด แลก แจก แถม หากฝ่าฝืนกฎหมายบทลงโทษจะแรงกว่าเดิม

เป็นของขวัญชิ้นยอดเยี่ยมที่คนไทยคงจะ ยินดีรับ และยินดีมอบให้แก่ผู้ให้ เพราะการ ให้ที่ดีควรมาจากจิตที่ดี (กุศลจิต) จิตที่ดีจะ เป็นต้นเหตุของการคิดให้ที่ดี และของขวัญที่ดี ก็ต้องเป็นของดีที่ทำให้คนดีขึ้น ส่งเสริมสิ่งที่ดี ขึ้น เป็นความสมานฉันท์ที่ดีที่จะมอบให้แก่ผู้ที่มีจิตปรารถนาดี ต้องการเห็นสิ่งดีๆ ต้องการ ให้คนดีๆเกิดขึ้นในสังคมดีๆ มากขึ้นด้วย

มีคำกล่าวไว้ว่า “เริ่มต้นดี สำเร็จไปแล้วครึ่ง หนึ่ง” หากจะช่วยกันสนับสนุนกระทำตาม ก็จะไปสู่ความเจริญก้าวหน้าที่ดีๆ ยอดเยี่ยมจริงๆ

เรื่องดีอีกเรื่องหนึ่งคือ นายนัทธี จิตสว่าง อธิบดีกรมคุมประพฤติ รมว.กระทรวงการ “ดีแล้ว ขับ ถูกจับคุมประพฤติ” เป็นกิจกรรมทำงานบริการ สังคมของผู้ถูกคุมประพฤติ โดยกลุ่มแรกดูแลเด็ก พิกัดบ้านนนทภูมิ กลุ่มที่ ๒ แจกแผ่นพับเมาไม่ขับ ในเทศกาลปีใหม่บริเวณห้าแยกปากเกร็ด

ทั้งนี้เพราะข้อมูลเดิมรายงานจากข่าวต่างๆ ว่า คดีจราจรทั่วประเทศ ๔๖,๐๐๐ คดี ร้อยละ ๘๐ มาจากเรื่องเมาแล้วขับทั้งนั้น

คำว่า “ฉลอง” มีกำเนิดจากได้กำจัดสิ่งไม่ดี สิ่งร้ายๆ สิ่งเลวๆ ออกไปสำเร็จจึงจะมีการฉลอง ได้ของดีใหม่มาทดแทนของเก่าที่เลว หรือได้ของ ดีใหม่ที่ดีกว่าเพิ่มขึ้น หรือได้ของดีเก่ากลับคืนมา หรือได้ของดีใหม่ที่ไม่เคยคิดว่าจะได้ ฯลฯ การ ฉลองจึงเป็นสัญลักษณ์บอกถึงความดี

นอกจากเหตุมาแต่ความดีแล้ว การฉลอง ยังเป็นสื่อบอกถึงคุณธรรมที่ต้องประกอบอยู่ด้วย เกิดมาแต่ความเพียรพยายาม ความซื่อตรง ความซื่อสัตย์ ความสุจริต หลังจากที่ ต้อง ตรากตรำลำบากยากแสนเข็ญ แต่ก็ผ่านพ้นมาได้

เคยขี่เกี้ยว เคยขี่โลภ เคยขี่ไกรธ สารพัด ขี่ทั้งหลายที่หมายถึงไม่ดีนั้นแหละ กำลังถูกเรา จดจ้องตั้งใจล้างออก ตั้งใจเอาออก จะกล่าว ว่ากลับตัว กลับใจ กลับพฤติกรรม กลับความ ประพฤติ ทุกๆด้านจะเป็นด้านกายภาพ จิตภาพ ก็ได้ เพียงคิดจะทำ ก็เป็นเรื่องดีแล้ว ยิ่งถ้า พยายามทำให้ดีนั้นออกมาชัดเจน สะท้อนส่งผล ให้คนรอบข้างได้รับด้วย รับทันทีที่ได้เห็นสิ่งที่ดีๆ ได้ยินสิ่งที่ดีๆ ได้ข่าวสิ่งที่ดีๆ น่าจะนับถือว่าคุณ นั้นได้ให้ของขวัญที่ดีแก่คนอื่นแล้ว

อย่าตั้งจิตผิดคิดว่าของขวัญที่ทางกระทรวง สาธารณสุขประเทศไทยให้เป็นของขวัญไม่ ดี เพียงเพราะไม่ได้ดีเต็มเหล่าตาม “ความอยาก”

“สำนึกดี” เป็นพื้นฐานจิตที่ดีแก่ทุกคน ทุก

ฐานะสมมติ เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะช่วยกันปลูกสำนึกดี สร้างสำนึกดีให้เกิดขึ้นแก่คนระหว่างคนด้วยกัน เพื่อคนดีเหล่านั้นจะได้เป็นกลไกตัวจักรทำงานในองค์กรต่างๆ ที่เราหวังจะให้ เป็นองค์กรดี ในทุกองค์กร

นักการเมืองที่พยายามตั้งพรรค พยายามตั้งรัฐบาลทุกสมัย เราเคยได้ยินประโยคเดิมๆ ไม่ว่าจะ เป็นยุคเผด็จการ ยุคราชาธิปไตย หรือยุคประชาธิปไตย เป็นประโยคอมตะที่หัวหน้าผู้นำเหล่านั้นกล่าวอย่างสำนวนคนไทยว่า เป็นประเภทคน “ปากดี” คือต้องเป็นคนดี ต้องเลือกคนดี ต้องส่งเสริมคนดี ต้องทำสิ่งดีๆ ส่วนจะเป็น “ดีอย่างสมานฉันท์” หรือ “ดีอย่างดีใครดีมัน” ก็สุดแต่เวลา ผลลัพธ์ที่ปรากฏ

มีข่าวสิ่งดีๆ ที่กระทรวงสาธารณสุขร่วมกันคิด ร่วมกันกระทำขึ้น เป็นสิ่งใหม่ถอดด้าม ย้อนหลังไปประมาณ ๕๐-๖๐ ปีที่แล้วรัฐบาลสมัยโน้นก็เคยถือปฏิบัติ เคยออกกฎหมายบังคับให้ประชาชนไทย บังคับมาแล้ว ไม่จำเพาะแต่น้ำเมาเท่านั้น การฆ่าสัตว์ การขายเนื้อสัตว์ก็ยังเคยถูกห้ามในวันสำคัญต่างๆ วันทางศาสนา เมืองไทยจึงได้ชื่อว่า เป็น “สยามเมืองยิ้ม” เพราะคนจิตใจงดงาม คนมีความสุข ที่เป็นความสุขอันเกิดมาแต่ความดี จากภายใน ส่งผลให้มีความสุขนอกหน้า ออกตา เพราะเป็น “ทิพย์สุข” หรือ “สุขทิพย์” นั่นเอง

สุขทิพย์ เป็นสุขของเทวดา ซึ่งเทวดาก็คือคนดี สุขที่ไม่อิงด้วยอามิสวัตถุเงินทองอย่างเดียวเท่านั้น เพราะตัวธนบัตรนั้นไม่ได้มีคุณค่า หรอก ธนบัตรเป็นเพียงสิ่งแลกเปลี่ยน ตัวคุณค่าคือสัจจะ คือกรรมที่กระทำลงไป กรรมที่เสียสละต่างหาก

คนที่ไม่คำนึงเพียงเฉพาะรายได้จากอาชีพ การค้าขายที่เป็น “มิถุนานิชชา” ตามที่พุทธ ศาสนาแจจแจ้งไว้คงจะไม่ปฏิเสธว่าชาวพ.ร.บ. ออกกฎหมายควบคุมของกระทรวงสาธารณสุขนี้ เป็นข่าวดี คงจะเห็นดีด้วย เพราะ “เห็นดีจริง” นั้นเป็นประโยคที่ยิ่งใหญ่มาก เมื่อไรที่เข้าถึง

สภาวะนี้จริง พลังมหาศาลจะเกิดตามมา เมื่อดีจริงก็ต้องให้คนอื่นได้ต่อ แม้จะสูญเสีย ยอมเสีย สิ่งที่เคยได้ไปบ้างก็เป็นการกตัญญูต่อประเทศชาติ เป็นการสืบทอดคนดีแก่สังคม เพราะสิ่งที่คนเราต้องการส่วนใหญ่ นั้นไม่ใหญ่โตอัครฐานอะไรหรอก การรู้จักพอดี มีความซื่อสัตย์ มีเมตตา เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอๆ มันเป็นพลังใหญ่ยังเป็นมหาพลังเอ็นทีโอบอุมโลกเทียว

การ “ให้” แก่ผู้อื่นเสมอ หรือผู้ได้ทำการเสียสละนั้น ก็เป็นคุณธรรมที่เลิศ ที่ยอดแล้วสำหรับผู้ทำ ยิ่งเราได้ให้ หรือได้เสียสละด้วยปัญญาว่า นี่สมควรหรือไม่สมควร แล้วจึงให้ จึงเสียสละ ก็ยิ่งเลิศ ยิ่งยอดเยี่ยม และเราได้ให้ด้วยจิตสงบ เสียสละด้วยจิตเปล่าไม่ต้องการผลตอบแทน ไม่ต้องการแลกเอาอะไร หรือเพื่ออวดอ้างชมผู้อื่นก็ไม่มี นั่นคือยอดธรรม เลิศมนุษย์ เป็น “ยอดขวัญ” ที่คนดีอยากให้เป็นของขวัญแก่คนทุกคนทีเดียว

สมรรถนะกับการเสียสละคือคุณค่าของคนเงิน เป็นสิ่งแทนเท่านั้น ใครเอามาก คุณค่าของผู้เอายิ่งลดลง ใครยิ่งหลงเอาแต่เงิน ค่าของตัวเองก็ยิ่งลด เพราะส่วนใหญ่เมื่อทำงานเพื่อตัวเองหวังแต่เงินทอง ก็จะมีรู้สึกทุกข์ รู้สึกหนัก เครียดกับงานได้ง่าย เพราะได้เท่าไรก็ไม่พอ แต่ถ้าทำงานเพื่อผู้อื่น เพื่อส่วนรวม ทำงานอย่างการปฏิบัติธรรมให้ตนไปด้วย ฝึสดูจิตใจไม่ให้โลภ มีความสุขกับผลของงานที่ได้ทำแล้ว ก็จะมีความจริงที่ดีกว่าเงินทองว่าจิตที่คิดจะให้เบาสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา

พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ 18 “ภุมกสูตร” ข้อที่ ๕๙๙ กล่าวไว้ว่า บุรุษคนใดฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเพื่อเจ้า มากไปด้วยความโลภมีจิตใจพยาบาท มีความเห็นผิด หม่อมหาชนพึงมาประชุมกัน แล้วสวดอ้อนวอนสรรเสริญ ประณมมือ เตินเวียนรอบบุรุษนั้นแล้วว่า ขอบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงความสุขสบายโลกสวรรค์ แต่บุรุษนั้นเมื่อตายไปจริง

**จะพึงเข้าถึงความฉิบหาย เวียนตาย เวียนเกิด
รับทุกข์ เข้าถึงนรกโดยแท้**

ในขณะที่บรรยากาศของสังคมกำลังถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าค่อนข้างยุ่งยาก เตือดร้อน กำลังไปสู่ความวิกฤติ ระยะที่การเมืองยังไม่นิ่ง เศรษฐกิจบีบคั้น สังคมรุนแรง ผู้คนเร่าร้อน ฯลฯ การน้อมนำ หรือหยิบยกเอาพุทธธรรมมาปฏิบัติ น่าจะเป็นวิธีช่วยคลี่คลายแก้สถานการณ์เหล่านี้ได้ การให้ ไม่ว่าจะเป็นการให้ “วัตถุทาน” ดังเช่นชายหนุ่มอเมริกันสองคนพี่น้องให้ หรือให้ “อภัยทาน” จนกระทั่งให้ “ธรรมทาน” เป็นเรื่องดีทั้งสิ้น ดังที่ “สารอสุตตร” ข้อ ๙๗ พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ กล่าวไว้ว่า

**“ทานทำประโยชน์ให้สำเร็จได้เสมอ
แม้เมื่อของมีอยู่น้อย
ทานก็ทำประโยชน์ให้สำเร็จได้
ทานที่ให้แม้เพียงความศรัทธา
ก็ทำประโยชน์ให้สำเร็จได้
นักปราชญ์ (บัณฑิตผู้มีปัญญา)ทั้งหลายกล่าวว่า
การทำทานเสมอด้วยการรับ
พวกวิรูปบุรุษแม้มีน้อย
แต่ขณะคนขลาดที่มีมากได้
ฉะนั้นถ้าผู้ใดเชื่อมั่นในการทำทานอยู่
ย่อมให้ได้แม้สิ่งของจะมีน้อย
ผู้ให้นั้นย่อมเป็นผู้มีความสุขในโลกหน้า”**

การทำทาน อันบัณฑิตสรรเสริญแล้วโดยส่วนมากโดยแท้ ก็มีแต่ “ธรรมบพ” (บพธรรมที่เข้าถึงนิพพาน) นี้แหละประเสริฐกว่าทานทั้งปวง เพราะลัทธิบุรุษทั้งหลายผู้มีปัญญา แม้ในกาลก่อนโน้นก็ตาม ก็ได้บรรลุนิพพานแล้วแท้จริง (สารอสุตตร ข้อ ๑๐๑)

การบอกกล่าว เล่าสู่ฟัง ดำริคิดทำ ลงมือกระทำเพื่อให้สิ่งดีๆ สำเร็จ แล้วมอบให้แก่ผู้อื่น เป็นการให้ เป็นการทานที่เข้าลัทธิมาที่ลัทธิจริงๆ กรณีเรื่องข่าวการออก พ.ร.บ.ควบคุมสิ่งเสพติดของกระทรวงสาธารณสุข จึงเป็นการให้การทานที่เข้าทางลัทธิมาที่ลัทธิประการหนึ่ง เพราะพระ

ไตรปิฎกเล่ม ๒๙ “อรรถกถาสุตตนิเทศ” ข้อ ๘๒๕ ยืนยันว่า **“บัณฑิตทั้งหลายย่อมไม่ให้ทานเพราะเหตุแห่งสุขอันก่อให้เกิดกิเลส แต่บัณฑิตยอมให้ทาน เพื่อความหมดสิ้นกิเลส”**

แล้วใครจะปฏิเสธได้ลงว่าสิ่งที่หยิบยกมาทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข่าวดีปีใหม่ ๒๕๕๑ ทั้งนี้เพราะชีวิตบริสุทธิ์นั้น มีจารีกอยู่ใน “อนาถปิณฑโกวิทาสุตตร” ว่าชนทั้งหลายย่อมบริสุทธิ์ด้วยธรรม ๕ อย่างนี้คือ

- ๑.กรรม (การกระทำ)
- ๒.วิชา (ความรู้แจ้ง)
- ๓.ธรรม (ทรงความดีไว้)
- ๔.ศีล (มีปกติละชั่ว)
- ๕.ชีวิตอุดม (ดำรงชีวิตให้ประเสริฐสูงสุด)

ปีใหม่เวียนมาเวียนไปครั้งแล้วครั้งเล่า ควบจะเป็นปีใหม่ที่ให้สติ เตือนสติคนทุกคนให้เกิดใหม่เสียที การเกิดใหม่ที่ถูกต้องนั้น หมายถึงตามหลัก “กรรมนิยม” ของพุทธศาสนาที่ต้องทำเอง ไม่ใช่เที่ยวร้องขอ ไหววอนขอ จุดคว้น จุดเทียนขอ อย่างเหล่า “เทวนิยม” ปลุกฝังกันมา การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นกายกรรมที่ดี วิถีกรรมที่ดี มโนกรรมที่ดี เป็นของดีที่ทุกคนควรไขว่คว้า เป็นพรอันประเสริฐยิ่งที่ทุกคนควรได้รับเท่าเทียมกันตามอินทรีย์พลังที่พากเพียรทำ ไม่ว่าจะเป็นการทำให้ตัวเอง หรือทำให้คนอื่น

ขออย่าให้...

**“วัน เดือน ปี เปลี่ยนไปใจจดจ่อ
คนเฝ้ารอปีใหม่ใกล้มาถึง
แต่ถ้าใจยังคงเก่าเฝ้าตื้อตึง
ควรคำนึงประโยชน์ใดใหม่แต่ปี”**

อยากขอให้...

**“วัน ปี เดือนเคลื่อนไปไม่หยุดนิ่ง
ท่านทำสิ่งใดอยู่รู้ไหมหนอ
อายุคนไม่ถึงร้อยอย่าคอยรอ
เชิญท่านก่อความดีจะมีคุณ”**

๒

จากหนังสือ “สรรพสาระสำหรับผู้แสวงหา”
โดย ส.ศิวรักษ์

วิพากษ์บริโภคนิยม/ สัญลักษณ์ ศิวรักษ์

ปัญญาชนสยาม...คนสุดท้าย?

คอลัมน์ : special interview

นิตยสาร HI-CLASS ฉบับที่ ๒๔๒ เดือนตุลาคม ๒๕๔๘

ภาพจาก www.flickr.com

ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ให้เราเห็นเสมอว่า ไม่มีสิ่งใดจะปลุกสังคมให้ตื่นจากความมัวเมาหลับไหลได้ดีเท่ากับความเจ็บปวด การที่คนส่วนมากเพิกเฉยหรือหลบเลี่ยงการเผชิญหน้ากับปัญหา ทำให้คนเลวเหิมเกริม ต่อเมื่อความเดือดร้อนหรือความทุกข์ยากกระบาดไปถึงคนกลุ่มใดคนกลุ่มนั้นจึงจะใส่ใจต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิ่งที่เคยเป็นของตัวเองกลับคืนมา บนพื้นฐานความจริงที่ว่ามนุษย์ทุกคนย่อมเห็นแก่ผลประโยชน์ของตนก่อนเสมอ

ระบบการศึกษาผลิตผู้มีความรู้เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโดยหลงลืมเรื่องของสติ ปัญญา และคุณธรรม สังคมเคลื่อนไปด้วยผู้มีการศึกษาซึ่งถูก

ติดราับรองคุณภาพด้วยชื่อปริญญาอันหลากหลาย แต่ขาดแคลน ‘ปัญญาชน’ กลายเป็นสังคมที่อ่อนแอทางความคิด ง่ายต่อการสูญเสียอิสรภาพ แห่งจิตวิญญาณให้กับสิ่งยั่วยุบด้านที่ไหลบ่ามากับวัฒนธรรมบริโภคนิยม

โลกกำลังเคลื่อนเข้าสู่ยุคสมัยที่ผู้คนหาความเป็นมนุษย์ของตัวเองไม่พบ ยุคสมัยแห่งความมืดบอดนี้จะยาวนานแค่ไหนไม่มีใครตอบได้ บ้างก็เชื่อว่าความมืดในขณะนี้ เป็นเพียงความสลัวหนทางข้างหน้าอาจจะมืดมยิ่งกว่า แต่บางคนก็เชื่อว่า หลังจากยุคมืดย่อมมีแสงสว่างรอคอยอยู่ในอนาคต เช่นเดียวกับ ส.คิ.ว.ร.ช. ปัญญาชนสยามผู้ยืนหยัดต่อสู้เพื่อความถูกต้องในสังคมไทย มาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ด้วยความเชื่อมั่นว่า สังคมไทยจะต้องดีขึ้นในวันข้างหน้า เหตุผลเพราะเราได้เผชิญกับความเลวร้ายมาจนถึงที่สุดแล้ว จึงไม่มีอะไรจะเลวร้ายไปกว่านี้ได้

วิพากษ์สังคมบริโภคนิยม

บริโภคนิยมเป็นศาสนาใหม่เน้นการบริโภค และให้รับทำเดี๋ยวซึ่งมันต่างจากศาสนาพุทธที่สอนเรื่องการให้ ‘การให้ทาน’ เป็นสิ่งประเสริฐที่สุดของการให้ อย่างปุ่ย่าตายายเราตอนเข้าพรรษา ออกพรรษาจะมีเทศน์มหาชาติเรื่องมหาเวสสันดรชาดก พระเวสสันดรให้หมดเลยนะครับ ให้ลูกให้เมีย พร้อมจะให้ตัวเอง ให้ชีวิตจิตใจ ส่วนบริโภคนิยมคือการรับ มีเงินก็ไม่พอ มีสมบัติก็ไม่พอ มีโน่นมีนี่ มีวัตถุก็ต้องใหม่ล่าสุด เด่นสุด ดีสุด หล่รุ่นล่าสุด แฟชั่นล่าสุด อาหารการกิน

วิธีการก็คือใช้สื่อเป็นหลักในการปั่นสมอง ให้คนมองไม่เห็นโทษของสิ่งที่บริโภค ไม่ว่าจะกินอาหาร เครื่องดื่ม เครื่องใช้สอยบ้านช่อง หลายต่อหลายสิ่งมันเป็นโทษต่อเราเองโดยที่เราบริโภค ยกตัวอย่างเนื้อไก่ที่เรากินนี่ มันมีผงเคมีปนเนื้อสัตว์เหล่านั้นเขาทำที่เป็นพันๆ ตัว สัตว์ก็มีความเกลียดชัง กระแสความเกลียดในตัวเนื้อก็มาที่ผู้บริโภค ที่อังกฤษเกิด mad cow disease

คนเป็นโรคบ้าเพราะกินเนื้อเมืองไทยก็เช่นเดียวกัน บริษัทเจริญโภคภัณฑ์นี่เลี้ยงไก่อย่างเลวร้ายขนาดไหน ผงเคมีเข้าไปขนาดไหน คนส่วนใหญ่ก็ไม่ว่าเรื่องแล้วก็กินอาหารแตกตัวนร่อยแปดพันประการ แทบทุกเรื่องเลยนะครับเสียแก่ผู้บริโภคเอง

มีไม่ต้องเอ่ยถึงผลเสียแก่สัตว์ที่เลี้ยงเหล่านั้นกับพืชเหล่านั้นมันให้โทษ แต่ขณะเดียวกันเรามองไม่เห็นความจริง ยกตัวอย่างโคคา-โคล่า เราเห็นว่ามันไม่มีโทษเท่าไร แต่หารู้ไม่ ถ้าเราติดตามข่าวอย่างที่เคเรล่า ซึ่งเป็นรัฐเล็กๆ รัฐหนึ่ง เป็นรัฐที่มีความสำเร็จที่สุดในอินเดีย แต่อเมริกาไม่ชอบ เพราะรัฐนี้ผู้ปกครองเป็นคอมมิวนิสต์แต่ปกครองโดยประชาธิปไตย ที่รัฐนี้เกือบจะไม่มีคนว่างงาน การศึกษาสูงสุด การแพทย์สูงสุด โคคา-โคล่าเข้าไป แย่งน้ำเขาเอาไปทำโคล่า ผลผลิตเสียลงไป ในแม่น้ำลำคลอง เขาสามารถปฏิเสธนะครับเขาสามารถประท้วงทั้งรัฐเลยนะครับ ไม่ใช่เฉพาะหมู่บ้าน แต่ถึงในระดับรัฐ ระดับประเทศ ออกข่าวทั่วโลกโดยอาศัยอินเทอร์เน็ต ซึ่งคนส่วนใหญ่จะไม่ว่าเลยว่โคคา-โคล่าเลวร้ายขนาดไหนบ้าง หรือว่าไอ้เนกเก้ ไนเก้นะ เกือกนะ (หัวเราะ) ทำไมเขาต้องไปทำที่อินโดนีเซียครับเพราะแรงงานมันถูก คนงานในอินโดนีเซียทำงานทั้งเดือนยังซื้อเกือกมันไม่ได้คู่หนึ่งเลย เพราะฉะนั้นผมว่าบริโภคนิยมมันจะใช้วิธีหลอกลวงเอาแรงงานถูก ทำอะไรก็ตามที่มันถูก จะขายให้แพง และก็หลอกลวงโดยใช้วิธีโฆษณาชวนเชื่อ คนก็จะหลง แล้วบางครั้งก็จะหลงโดยไม่รู้ตัวเลย

อย่างเนสกาแฟ บริษัทเนสท์เล่เนี่ย ที่จุฬาฯ มีเนสท์เล่บอลเลยมันให้เงินมา ๓-๔ หมื่นไปจัดบอลในนามเนสท์เล่ ทั้ๆ ที่มันขายนมหมดคุณภาพแล้ว เด็กในแอฟริกาตาย ๔ หมื่นคน อันนี้ขึ้นศาลแพ่งนะครับ แล้วเนสท์เล่ก็ขายอาหารจีเอ็มโอในเมืองไทย ผมเคยเป็นกรรมการกรีนพีซซึ่งไปประท้วงนะ เพราะว่าในยุโรปขายไม่ได้ เขาก็บอกว่ายุโรปไม่ต้องการ แต่เมืองไทยไม่รังเกียจ

เพราะอะไร เพราะว่าเราไม่ตื่นตัวพอ นี่เป็น ตัวเลวร้ายตัวหนึ่ง

ความสุขของคนในปัจจุบันอยู่ที่ไหน

คนปัจจุบันกำลังถูกหลอกครับ คนเมื่อไม่ ถูกหลอกก็ต้องเปลี่ยน เพราะเราถูกหลอกจน กระทั่งเราสูญเสียความเป็นมนุษย์ครับ คนสมัยนี้ ติดอยู่กับเครื่องยนต์กลไก ติดอยู่กับคอมพิวเตอร์ ติดอยู่กับทีวี ติดอยู่กับซีดี ร้อยแปดเลย เมื่อคน เราตัดขาดจากเพื่อนมนุษย์เราก็จะโดดเดี่ยว เดียวดาย ลึกลับ มนุษย์ต้องการเพื่อนมนุษย์ ต้องการ ลัทธิเป็นเพื่อน ต้องการต้นไม้เป็นเพื่อน มนุษย์ ต้องการธรรมชาติครับ เพราะมนุษย์สร้างมาจาก ธรรมชาติ แต่ตอนนี้ลัทธิบริโภคนิยมมากำหนด จนกระทั่งเราขาดจากธรรมชาติ เราก็เลยรับของ ปลอมเป็นสรณะ

บทบาทและนิยามของคำว่า ‘พัฒนา’

คำว่าพัฒนานี้แหละครับ เป็นคำที่หลอกหลวง ได้ผลที่สุด เมื่อประธานาธิบดีทรูแมนเข้ารับ ตำแหน่ง ท่านบอกว่าตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะเลิก ระบบจักรวรรดินิยม คนผิวขาวจะต้องไม่ไป ปกครองคนผิวอื่นอีกต่อไป เราไม่ต้องไปยึด ดินแดนเขาแล้ว แต่เราจะหลอกเขา ด้วยคำว่า development ให้ใช้คำว่าพัฒนา เขาจะต้อง พัฒนาเหมือนเรา เราเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ให้เขากินอยู่อย่างเรา แต่งตัวอย่างเรา มีบ้าน เรือนอย่างเรา หลอกให้เขารู้สึกว่าเขาต้องพัฒนา เมื่อเขาเอาคำว่า development มาใช้แทนคำว่า อาณานิคม ก็หลอกสำเร็จงั้นครับ ไร่ประเทศที่เพิ่ง ได้เอกราชใหม่ๆ ก็เลยอยากจะทำพัฒนา จะได้เป็น ฝรั่งอยากกินอยู่อย่างฝรั่ง เพราะถูกเขาล้าง สมองนั้นแหละ

จาก underdevelop มาสู่ developing แล้วก็ developed ทั้งนี้ปัญหาก็คือ developed อย่างที่ อเมริกา มีความสุขจริงรีเปลา อย่างวอชิงตันฯ เขาอ้างว่าเป็นราชธานีของโลกเลยนะครับ ไม่

ปลอดภัยที่สุดเลยนะครับ นิวยอร์กก็ไม่ปลอดภัย ที่สุด แต่เรายังไปเทอดมนิวยอร์กเป็นตัวอย่าง เพราะฉะนั้นไอ้ ๙-๑๑ จึงโจมตีทั้งที่นิวยอร์กและ วอชิงตันฯ ๒ แห่งเลย เพราะเป็นสัญลักษณ์ของ การกดขี่ข่มเหงโดยเอาคำว่า development มาใช้ มันบอกว่ามันจะพัฒนา พัฒนา...แปลว่า อะไรครับ พัฒนาให้คนรวยยิ่งรวยมากขึ้น แต่ก็ไม่ มีความสุข พัฒนาให้คนจนยิ่งจนลงไป พัฒนา ด้วยการทำลายสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ถึงกับ มี decade of development นะครับ ของ สหประชาชาติปี ๑๙๖๐ เป็น First decade of development ก็ไม่ได้เรื่อง ๑๙๗๐ second decade of development ก็ไม่ได้เรื่อง ปัจจุบันแทนที่จะ ใช้คำว่า development ก็หันมาใช้คำว่า Globalization ที่จริงมันคือ อเมริกันภิวัตน์ Americanization

เมื่อรัฐบาลอเมริกันเข้าไปในอิรัก ก็อ้างว่า อิรักเป็นเผด็จการ ดีเข้าไป ผลปรากฏว่าตั้งแต่ อเมริกันเข้าไป มีแมคโดนัลด์ ๗๐ แห่ง ใน กรุงแบกแดด แต่ก่อนไม่มีเลย เขาก็เอาไอ้อาหาร แดกต่างต่างๆ นี้มาให้ หลอกให้คนเห็นดี จริงอยู่ ครับ เขาไม่ได้บังคับคุณ แต่หลอกจนคนเชื่อ ได้ ผลนะครับ

ผมไปเมืองจีนครั้งแรกทุกคนดื่มน้ำชาหมด ทุกคนแต่งตัวชุดเหมาหมด อาจจะเป็นเผด็จการ อาจจะไม่ตื่นะครับ แต่พออเมริกันเข้าไปแล้ว ตอนนี้เด็กจีนกินโคคา-โคลา ขวดหนึ่งนี่เท่ารายได้ เขาวันหนึ่งเลยนะ แต่ต้องกินเพราะว่ากินให้มี คักดีศรี อีกนัยหนึ่งบริโภคนิยมเขาหลอกให้คุณรัก คักดีศรีปลอม ไม่ยอมรักคักดีศรีจริงๆ

คักดีศรีที่แท้จริงคือความเป็นมนุษย์ เรา เคารพเพื่อนมนุษย์ ยิ่งเพื่อนที่ยากไร้กว่าเรา เท่าไหร่ เราควรเคารพมากเท่านั้น แต่บริโภคนิยมหมายความว่า คนแต่งตัวดี มีค่ากว่าแต่งตัว เลว แต่งตัวดีคือแต่งแบบฝรั่งนะครับ แต่งตัวเลว คือแต่งตัวแบบผม คือ...แต่งตัวเลว...เลวเหมือน คนพื้นเมือง

▶ อ่านต่อฉบับหน้า

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตือโกก

• ต่อจากฉบับ ๒๑๑

ค วามเชื่อแบบนี้เป็นกลไกทางจิต (Defence mechanism) แบบหนึ่ง ที่จะช่วยผ่อนคลายภาวะความเครียด และทำให้มนุษย์ไม่ต้องทุกข์กังวลกับความไม่แน่นอนในชีวิต จนถึงกับป่วยเป็นโรคจิตประสาทได้เหมือนกัน เพราะช่วยให้สัมผัสถึงภาวะความรู้สึกอบอุ่นใจ เหมือนได้คืนกลับสู่ช่วงวัยเด็กที่มี “พ่อ” หรือ “แม่” คอยเป็นที่พึ่งให้และคอยช่วยปกป้องภัยต่างๆ ที่จะมาคุกคามเรา หากอยากได้นอนหรือของเล่นอะไรก็สามารถขอจากพ่อแม่ได้ ฯลฯ โดย “เทพ” หรือ “พระเจ้า” เหล่านั้น จะทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ตัวแทนของความเป็น “พ่อ” หรือ “แม่” ในจิตไร้สำนึกส่วน

“
วิธีการสำรองกิเลสต้นเหตุอุปาทานตามวิถีทางแห่งหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ จะเหมือนการกำหนดเข้าหามายรูปลักษณะหน้าตาของหน้าให้ชัดเจน แล้วลงมือขุดรากถอนโคนต้นหน้านั้นๆ ทีละต้น โดยเก็บเศษเมล็ดหน้าและตอกหน้าซึ่งตกหล่นบนพื้นดินเอาไปทิ้งจนเกลี้ยงเกลามาเมื่อประจักษ์ชัดเจนว่า หน้าถูกขุดรากถอนโคนโดยไม่มีเศษเมล็ดพันธุ์ใดๆ เหลืออยู่เช่นนี้ก็สามารถที่จะตัดสิ้นยับยั้งได้อย่างมั่นใจว่าหน้าอันคืออุปาทานชั้นนั้นๆ จะไม่มีทางงอกเงยเติบโตขึ้นมาใหม่ได้อีก”

ลึก (unconscious) ที่ช่วยสร้าง “ภพ” หรือภาวะความรู้สึกอบอุ่นมั่นใจให้กับชีวิตของเรา (เหมือนการได้ก้มลู่วัยเด็กในอ้อมกอดของพ่อแม่อันอบอุ่น และมีที่พึ่ง) ตลอดจนช่วยคลี่คลายภาวะความรู้สึกบีบคั้นเป็นทุกข์ กังวลใจ กับเรื่องต่างๆ ในชีวิตได้ระดับหนึ่ง

พิธีกรรมทางศาสนาทั้งหลายจึงมักจะมีลักษณะของการสวดอ้อนวอนขอ (เหมือนเด็กที่ออดอ้อนเข้าซี้ขอให้พ่อแม่ซื้อของเล่นให้) การแสดงความนบนอบยำเกรง (เหมือนเด็กที่ให้ ความเคารพยำเกรงพ่อที่มีความเข้มงวด) การบูชาด้วยสิ่งของต่างๆ (เหมือนลูกที่พยายามเอาอกเอาใจพ่อแม่ด้วยการหาซื้อของต่างๆ ให้เพื่อหวังจะได้รับมรดก ตลอดจนบางครั้งก็มีพิธีกรรม ในการทำให้ตนเองเจ็บปวดทรมาน อาทิ การเขียนติดตนเองจนเลือดไหลบ้าง การสวมมงกุฎหนามบ้าง การเอาเหล็กแหลมแทงลึนตัวเองบ้าง การอดอาหารบ้าง (เหมือนลูกที่ทำความผิดแล้วลงโทษตัวเองให้พ่อเห็น เพื่อพ่อจะได้ให้อภัย และยอมให้เงินลูกใช้เหมือนเดิม) ฯลฯ

๒. ลัทธิหรือศาสนาเทวนิยมระดับกลาง
ความเชื่อใน “พระเจ้า” ของศาสนาแบบเทวนิยมระดับที่สูงขึ้นนี้ มักจะยุบthonความเชื่อใน “เทพ” หรือ “พระเจ้า” หลายพระองค์ เหลือการบูชาพระเจ้าสูงสุดเพียงองค์เดียว และมีคำสั่งสอนอันเป็นระบบทางจริยธรรมที่สอนให้มนุษย์กระทำความดีตามสิ่งที่พระเจ้าได้ “เผยแสดง” (Revelation) ต่อมนุษย์ ผ่านทางศาสดาพยากรณ์ (Prophet) องค์ต่างๆ

ศาสนาเทวนิยมแบบนี้จัดอยู่ในระดับที่สูงกว่าเทวนิยมแบบแรก เพราะถ้าหากจะอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ใดๆ ให้ นอกจากการกราบไหว้วินวอนขอหรือบนบานศาลกล่าวขอ ฯลฯ ยังจะต้องกระทำความดีตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วย พระองค์จึงจะทรงพอพระทัยและประทานความช่วยเหลือให้ (ถ้าได้รับความช่วยเหลือตรงตามสิ่งที่

อธิษฐานขอไว้ก็จะยิ่งศรัทธาเชื่อมั่นในความดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ถ้าไม่ได้ตามสิ่งที่อธิษฐานขอไว้ ก็สามารถหาคำอธิบายต่างๆ ที่จะรักษาความเชื่อในพระเจ้าต่อไปได้เสมอ อาทิ พระองค์กำลังลงใจเราว่าจะมีความศรัทธาต่อพระองค์มากน้อยแค่ไหน หรือเป็นแผนการของพระองค์ที่จะให้เราได้ประสบกับสิ่งที่ดีกว่า อันเราไม่มีทางจะล่วงรู้แผนการดังกล่าวของพระเจ้า ฯลฯ ฉะนั้นจึงยังไม่ทรงประทานสิ่งที่เราอธิษฐานขอไว้ในขณะนี้)

อย่างไรก็ตาม การประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระบบจริยธรรมตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังคำสอนของศาสนานั้นๆ เช่น ไม่เบียดเบียนทำร้ายผู้อื่น ไม่ลักขโมยสิ่งของของผู้อื่น ไม่ประพฤติผิดในกามต่อคู่ครองคนอื่น ไม่โกหก หลอกหลวง ไม่เสพสุรายาเมา มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรักต่อเพื่อนมนุษย์อื่นเหมือนที่เรารักตัวเอง ตลอดจนการปฏิบัติตามบัญญัติ ๑๐ ประการที่พระเจ้าประทานให้ ฯลฯ ก็ส่งผลให้ผู้คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข อันจะทำให้ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ ในชีวิตของเรา คลี่คลายลดน้อยลงได้จริงส่วนหนึ่ง ศาสนาเทวนิยมแบบนี้จึงสามารถเป็นที่พึ่งและช่วยแก้ปัญหาความทุกข์ของมนุษย์ได้จริงในระดับหนึ่ง อันส่งผลทำให้ศาสนาเทวนิยมแบบนี้สามารถดำรงอยู่อย่างยั่งยืน จนกลายเป็นรากฐานของอารยธรรมมนุษย์ในหลายอารยธรรม

๓. ลัทธิหรือศาสนาเทวนิยมระดับละเอียด
ศาสนาแบบเทวนิยมระดับสุดท้ายนี้มักจะมีลักษณะพัฒนาจากศาสนาเทวนิยมระดับกลาง โดยเชื่อมโยงกับระบบความคิดทางปรัชญาแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งช่วยอธิบายสถานะของ “พระเจ้า” ให้มีลักษณะที่เป็นนามธรรมบนรากฐานของระบบภูมิปัญญาที่มีความละเอียดซับซ้อนยิ่งขึ้น (อันจะส่งผลทำให้การพิสูจน์เพื่อปฏิเสธความดำรงอยู่ของพระเจ้า เป็นไปได้อย่างยากลำบากยิ่งขึ้นด้วย) จนพระเจ้ามีคุณลักษณะ

ห่างไกลจากรูปร่างของมนุษย์ (แบบที่มีการปั้นเป็นรูปเคารพหรือภาพวาดต่างๆ) กลายเป็น “จิตวิญญาณสากล” ที่แทรกซึมอยู่ในทุกสรรพสิ่ง

ทั้งนี้การจะทำลายความแปลกแยกกระหว่างจิตวิญญาณของเรา กับพระเจ้าที่เป็นจิตวิญญาณสากลนั้นๆ จะต้องอาศัยการพยายามสลัดความหลงติดในวัตถุธรรมที่เป็นมายาต่างๆ อาทิ ความหลงติดในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่เป็นกามคุณ ๕ เป็นต้น

ฉะนั้นหากบุคคลที่เข้าถึงศาสนาแบบเทวนิยมในระดับนี้จะอธิษฐานขออะไรจากพระเจ้า ก็จะไม่อธิษฐานขอสิ่งต่างๆ ที่เป็นวัตถุธรรมเพื่อตัวตนของตน (เหมือนเช่นที่ผู้เข้าถึงศาสนาเทวนิยมระดับหยาบ หรือเทวนิยมระดับกลางอธิษฐานขอ ดังที่กล่าวมาแล้ว) แต่จะอธิษฐานขอที่จะมีโอกาสได้รับใช้พระเจ้าอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น หรือมีโอกาสได้เข้าใกล้พระเจ้ายิ่งๆ ขึ้น

ศาสนาเทวนิยมในระดับนี้ จึงมีนักบวชที่ประพฤติพรหมจรรย์เคร่งครัด มักร้อย ล้นโดยไม่หลงในวัตถุธรรมที่เป็นรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เหมือนกัน ตลอดจนมีวิธีการบำเพ็ญภาวนาทางจิตแบบใดแบบหนึ่ง เพื่อมุ่งสู่การเข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า หรือการได้รับใช้พระเจ้าอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น เป็นต้น อันจะนำไปสู่การลดละกิเลสตัณหาได้ในขอบเขตระดับหนึ่ง จนเข้าถึงภาวะความเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพของ “จิตที่บริสุทธิ์” ซึ่งมีความสะอาดบริสุทธิ์ขึ้น และได้สัมผัสกับ “ชีวิตใหม่” “โลกใหม่” ตลอดจนใน “ภพภูมิใหม่” ที่สูงขึ้นกว่าเดิม

แต่ “เจโตวิมุตติ” ที่ขาดซึ่ง “ปัญญาวิมุตติ” เช่นนี้ จะทำให้บุคคลผู้นั้นหลงเข้าใจได้ว่า “ภพภูมิใหม่” ที่มีความสุขสงบอย่างประณีตละเอียดอ่อน ซึ่งตนสัมผัสรับรู้อยู่นั้นๆ คือแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าบ้าง เป็นแดนสุขาวดีบ้าง เป็นแดนพระนิพพานบ้าง เป็นภาวะแห่งการเข้าใกล้พระเจ้า หรือการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพรหมันบ้าง ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีภพนิมิตในจิต อันเกิดจาก

“มโนมยอัตตา”(รูปที่ปั้นขึ้นเองในจิตจนเห็นชัดเจนเหมือนในเวลากลางวันแลๆซึ่งเชื่อว่าเป็นของจริงหรือรูปที่ปั้นขึ้นไม่ถึงกับชัดเจนที่เดียวทุกขนาดกระทั่งถึงขนาดต่อเนื่องไปจนเกือบเป็นอรูป) อย่างไม่อย่างหนึ่ง ซึ่งสัมพันธ์กับตะกอนละเอียดของภพตัณหาที่ยังตกค้างอยู่ในจิตไร้สำนึกส่วนลึก เป็นองค์ประกอบ ก็จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่า มี “สิ่งๆหนึ่ง” (being) ที่เป็น “พระเจ้า” หรือ “พระโพธิสัตว์” หรือ “ธรรมกายของพระพุทธรูปเจ้า” หรือ “พรหมัน” ฯลฯ ดำรงอยู่อย่างจริงแท้เป็นวัตถุวิสัย(objective) ใน “โลกที่ถูกรู้” นั้นๆ ซึ่งเป็น “สิ่ง” ที่ช่วย “บันดาล” ให้เราได้เข้าถึงภพภูมิใหม่บนแผ่นดินสวรรค์ หรือแดนสุขาวดี หรือแม้แต่จะเรียกว่าแดน “พระนิพพาน” ก็ตามดังกล่าว

การแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในกรณีเช่นนี้ จึงยังเป็นการแก้ปัญหาจากในมิติของ “โลกียธรรม” ที่ยังปั้น “ภพ” ปั้น “ชาติ” ขึ้นมา เป็นสมมุติสัญญะให้แก่ตนแก่โลกยิ่งขึ้น โดยยังไม่เข้าสู่กระแสทิศทางการแก้ปัญหาที่เข้าสู่ “โลกุตระธรรม” ละ “ภพ” ละ “ชาติ” เป็นปรมาตลลจะอย่าง “สัมมาทิฐิ” กระ้างชัด ถึงแม้การแก้ปัญหาจากในมิติของ “โลกียธรรม” ดังกล่าว อาจจะมีผลกระทบต่อเนื่องให้เกิดการคลี่คลายปัญหาบางส่วนใน “จิต” อันจะทำให้กิเลสตัณหาบางส่วนเพลาบเทาทยบลงบ้างก็ตามที่ แต่ยังไม่ได้กำจัดเหตุแห่งทุกข์ตัวตนนั้นๆ จริง (ลักกายะ) จนที่สุดถึงขั้นดับสิ้นตัวตนสุดท้าย (อาสวัชชยะ) จึงยังไม่สงบถาวรเด็ดขาดจนเข้าถึงกระแสแห่งโลกุตระธรรม เพราะไม่ได้เกิด “ญาณปัญญา” เห็น “หน้าตาของอุปาทานขันธ” ที่จะทำให้สลายตัวโดยชัดเจน (ลัจฉญาณ) ไม่เห็นถึงขั้นตอนวิธิและ “กระบวนการสลายอุปาทานขันธ” ที่ดำเนินไปอยู่นั้นๆ อย่างชัดเจน(กิจญาณ) ตลอดจนไม่เห็นถึง “สภาวะของภพภูมิใหม่” ที่ปรากฏขึ้นจนพ้นจากภพภูมิเก่า อันทำให้เป็นผู้อยู่เหนือโลก (โลกุตระ) ของ “โลก” ในภพภูมินั้นๆ อย่างกระจ่างแจ้ง

(กตญาณ)

เปรียบเสมือนวิธีการทำลายต้นหญ้า ด้วย อาศัยก้อนหินมากดทับหญ้าไว้ ซึ่งหากกดทับไป นานๆ ต้นหญ้าอาจค่อยๆ เหี่ยวเฉาตายไปเองก็ได้ แต่ก็ไม่เห็นหน้าตาชัดเจนว่าต้นหญ้านั้นตายไป หมดยังหรือไม่ ตลอดจนมีเมล็ดหญ้างอกค้างอยู่ อีกหรือไม่ โดยหากวันใดเมื่อเอาก้อนหินออก ก็ ไม่แน่ใจว่าหญ้านั้นๆ มีโอกาสงอกขึ้นมาใหม่หรือไม่ อันรู้เห็นคาดเดาได้ยาก เพราะความไม่กระจ่าง ชัดในวิธีการทำลายต้นหญ้าด้วยวิธีทางแบบนี้ฉันใด

กลไกการทำงานของวิธีทางกำจัดกิเลส ตัณหาแบบศาสนาเทวนิยม ก็มีลักษณะดู เดียวกันฉันนั้น โดยอาศัยความอยากเข้าถึง อำนาจอันยิ่งใหญ่ไพศาลของพระเจ้า (ที่สามารถ จะบันดาลให้ได้สิ่งต่างๆ ตามที่มนุษย์อธิษฐานขอ) อยากได้ไปเกิดใหม่อยู่บนแผ่นดินสวรรค์กับ พระเจ้า อยากรับใช้พระเจ้าอย่างใกล้ชิด หรือ อยากเข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ พระเจ้า ฯลฯ ซึ่งเป็นการอาศัยภวตัณหาระดับ ที่ละเอียดขึ้น มากดทับบดบังกามตัณหาที่หยาบ กว่าเอาไว้ ในทำนองเดียวกับภษิตที่ว่า **“ขอมอดเปรี้ยวไว้กินหวาน”** โดยถ้าสามารถ กดข่มไปนานๆ (อาศัยรสของภวตัณหาที่ประณีต กว่า มาเสพแทนรสของกามตัณหาที่หยาบกว่า) กิเลสตัณหาในระดับหยาบดังกล่าวก็อาจสลายตัว ไปเองได้บ้าง

แต่ก็ไม่มีหลักประกันที่ทำให้สามารถยืนยัน อย่างประจักษ์ชัดได้ว่า กิเลสตัณหาอื่นๆ สลาย หมดไปอย่างสิ้นเชิงแล้วหรือไม่ ยังมีเมล็ดพันธุ์ ของกิเลสตัณหาดังกล่าวตกค้างอยู่อีกหรือไม่ มากน้อยแค่ไหนอย่างไร หากวันหนึ่งข้างหน้า เกิดบุคคลผู้นั้นเสื่อมคลายความศรัทธาต่อ พระเจ้าของศาสนาเทวนิยมนั้นๆ แล้ว กิเลส ตัณหาที่เคยดูเหมือนหมดไปดังกล่าวจะมีโอกาส พ้นคืนกลับขึ้นใหม่หรือไม่ ถ้ามีเหตุปัจจัยต่างๆ เอื้อ อำนวย ฯลฯ ซึ่งศาสนาแบบเทวนิยมจะไม่สามารถ ตอบคำถามเหล่านี้ได้อย่างกระจ่างชัด เพราะ

ขาด **“ปัญญาวิมุตติ”** อันจะเกิดขึ้นต่อเมื่อได้ ทำลายกิเลสตัณหาอุปาทานเหล่านั้นอย่างถูกวิธี โดยสมบูรณ์ ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘

ขณะที่วิธีการสำรอกกิเลสตัณหาอุปาทาน หรือ **“อุปาทานขันธ”** ตามวิถีทางแห่งหลัก สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ นั้น จะเหมือนการกำหนด เป้าหมายรูปลักษณะหน้าตาของหญ้าให้ชัดเจน แล้วลงมือขุดรากถอนโคนต้นหญ้านั้นๆ ทีละต้น โดยเก็บเศษเมล็ดหญ้าและดอกหญ้าที่ตกหล่นบน พื้นดินเอาไปทิ้งจนเกลี้ยงเกลาด้วย เมื่อเห็น ประจักษ์ชัดเจนนว่า หญ้าถูกขุดรากถอนโคน อย่างเกลี้ยงเกลาโดยไม่มีเศษเมล็ดพันธุ์ใดๆ เหลืออยู่เช่นนี้ ก็สามารถที่จะตัดลีนยืนยันได้ อย่างมั่นใจว่า หญ้าอันคืออุปาทานขันธนั้นๆ จะ ไม่มีทางงอกเงยเติบโตขึ้นมาใหม่ได้อีก และหาก สามารถขุดรากถอนโคนต้นหญ้าหมดสิ้นได้มาก เท่าไร ตระหนักรู้ว่ายังเหลือต้นหญ้าที่รอการขุด ถอนอยู่อีกเท่าไร ก็สามารถที่จะตัดลีนโดยมี เครื่องชีวิตที่เห็นประจักษ์ชัดว่า ได้ถอนต้นหญ้า เสร็จสิ้น (อันจะไม่กลับงอกเงยได้อีก) หมดไป แล้วประมาณ ๒๕% บ้าง ๕๐% บ้าง ๗๕% บ้าง จนกระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยงเกลาทิ้ง ๑๐๐% ก็รู้ว่ าจบกิจแล้ว เป็นต้น

การปฏิบัติสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ซึ่งเป็น วิธีการทำลายกิเลสตัณหาอุปาทานทีละส่วนๆ เหมือนการขุดรากถอนโคนต้นหญ้าอย่างรู้เห็น หน้าตาชัดเจนเช่นนี้ จึงทำให้พุทธศาสนา สามารถจำแนกพัฒนาการของการสำรอกกิเลส ตัณหาอุปาทานได้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน เป็น อาริยบุคคล ๘ ระดับ โดยศาสนาแบบเทวนิยม จะไม่สามารถประกาศฟันธง หรือจำแนก แยกแยะได้อย่างละเอียดเช่นนี้ เพราะข้อจำกัด ของวิธีการทำลายกิเลสตัณหา(ดังวิธีการทำลาย หญ้าด้วยการเอาก้อนหินทับไว้) ตามที่ชี้ให้เห็น ข้างต้น

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

คืนไหนฝนตกจะลำบากมากทีเดียว แม่จะลงไปนั่งอยู่ที่คาคบไม้โอบกอดฉันแนบอก แม่ต้องสู้ทนความเย็นจนกว่าฝนจะหยุดตก ลัดว์ป่าทุกชนิดคงจะมีความเป็นอยู่ที่ลำบากไม่แพ้กันในช่วงฤดูฝน

หลายเดือนต่อมาฉันกินนมน้อยลง เพราะหัดกินพืชผลไม้ได้มากขึ้น และแล้วแหล่งอาหารของพวกเราก็เริ่มขาดแคลน ชาวบ้านเข้ามาตัดหน่อไม้ไผ่ป่าทุกวันจนหน่อไม้ไผ่ค่อยๆ น้อยลง พวกฉันหัน

กรรมเก่าจากสิ่งน้อย

ช ีวิตวัยเด็กอย่างฉันก็คล้ายกับคนที่จะต้องอยู่กับแม่ตลอด ยามที่แม่ห้อยโหนฉันก็จะเกาะคอแม่ห้อยโหนโจนทะยานไปด้วย แม่เดินฉันก็เกาะบนหลัง แม่นั่งฉันก็เกาะหน้าอกอันอบอุ่นของแม่ จะเกาะติดแม่ตลอดเข้ายันคำก็ว่าได้ น้ำนมของแม่คืออาหารหลัก ส่วนพืชผลไม้ก็จะลองชิมเป็นอาหารเสริมเล็กๆ น้อยๆ ในยามหิว

แม่เป็นจำฝูงและจำแหล่งอาหารได้ดี ว่าอยู่ที่ไหนบ้างในผืนป่ากว้างไกล มียอดใบไม้ป่าหลายชนิดที่เป็นอาหารหลักได้ หรือหน่อไม้ป่าแม่ก็ชอบหักมากินอยู่บ่อยๆ และที่ฉันชอบมากก็คือพวกผลไม้ป่า แม่รู้ว่าต้นลูกนัท มะม่วง มะหาด ผลไม้ป่าอื่นๆ จะออกผลและถึงเวลากินได้นั้นอยู่แถวไหน แม่จะนำฝูงไปยังแหล่งอาหารแล้วกินอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องแย่งกัน

ยามค่ำคืนแม่จะป็นขึ้นไปบนยอดไม้ แล้วโน้มกิ่งมารวมกันเป็นที่นอนหลับสบายตลอดคืน แต่

ไปเก็บผลไม้ริมป่าก็มีปัญหาอีกเพราะชาวบ้านมาทำไร่เลื่อนลอยและตัดเผาทำลายต้นผลไม้ที่เคยอุดมจนแทบไม่เหลือ

เมื่อพื้นที่ป่าแคบลงอาหารก็ลดน้อยถอยลง พวกฉันจึงหมดทางเลือก กลุ่มลิงที่เคยกินแต่พืชผลไม้เริ่มหันมากินพวกแมลงต่างๆ ด้วย แล้วพวกมันพากันพังก่อนบริเวณใกล้ๆ นั้นเอง

ช่วงบ่ายวันหนึ่งหลังจากพวกฉันกลับจากหาอาหารแล้วก็มากินน้ำที่หนองน้ำ แม่ออกเดินนำหน้าฝูงฉันเกาะอยู่หลัง ใกล้ถึงหนองน้ำมีเสียงดัง “ปัง” จนสลับแก้วหู ฝูงลิงแตกกระเจิงวิ่งหนีเข้าป่าสุดชีวิต

แม่ไม่ได้วิ่ง หากแต่เดินโอนเอนแล้วล้มลงเลือดสีแดงทะลักออกมาเต็มแผ่นดิน “แม่หนีเร็วแม่เป็นอะไรไป” ฉันร้องด้วยความตกใจแขนขาหมดแรง แม่ตายจากไปแล้ว...

ชายชาวบ้านสามสี่คนเดินแบกปืนออกมา

จากพุ่มไม้ คนหนึ่งรีบมาจับฉันเอาไว้ “เอ็งไปอยู่กับช้านะเจ้าลิงน้อย” เขาแสร้งยิ้มด้วยความดีใจ ชายอีกสองคนเอาเชือกมัดมือมัดขาของแม่แล้วเอาไม้สอดแบกหามุ่งหน้าออกจากป่าทันที

ฉันถูกขังไว้ในกรงเหล็กบนกระเบียงบ้าน เห็นพวกเขาถือไฟ ตั้งบิ๊บบัตมน้ำจนเดือดแล้วตักน้ำเดือดราดบนตัวแม่ เอมืดซูดซน ช้าและเนื้อเพื่อเอาไปปรุงอาหาร ฉันเบือนหน้าหนีหัวใจเต้นระทึกด้วยความกลัวอย่างที่สุด

น้ำตาไหลทั้งวันคืน “แม่จ๋า... ลูกกลัว” รู้สึกไร้ที่พึ่งทั้งทางกายและจิตใจ กลัวยลจากชายเจ้าของบ้านส่งผ่านลูกกรงเข้ามาให้ “กินให้อิ่มนะเจ้าลิงน้อย” พร้อมเทน้ำลงใส่ขันที่มีดติดลูกกรงด้านใน

ฉันกินอาหารไม่ลงมาหลายวัน กลัวยงอมจนเปลือกเป็นสีดำ แต่ในที่สุดก็พยายามกล้ำกลืนกินเจ้าของบ้านดีใจเมื่อฉันเริ่มกินอาหารได้แล้ว

ภาพที่แม่ถูกฆ่าและยังติดตาติดใจไม่รู้คลาย แม้เขี้ยวเล็บคนไม่แหลมคมเหมือนสัตว์เดรัจฉานแต่ก็น่ากลัวอย่างที่สุด ฉันนึกถึงนกเอี้ยง มันเกาะบนหลังควายตัวใหญ่หรือเดินหากินใกล้ๆ สัตว์อื่นโดยไมกลัวเลย แต่พอพวกนกหรือสัตว์ป่าเห็นคนเท่านั้นต่างก็บินพริบพริบหนีเข้าป่าอย่างรวดเร็ว

ร่างกายฉันเติบโตขึ้น เจ้าของบ้านจึงเอาโซ่คล้องคอของฉัน แล้วพาออกจากกรงไปฝึกปีนต้นมะพร้าว หัดหมุนลูกมะพร้าวให้หลุดจากขั้ว หากไม่ยอมทำตามก็จะถูกเขี่ยด้วยแส้ แม้จะได้ออกจากกรงเหล็กแต่ก็มาถูกล่ามโซ่แทน มีสิทธิ์เดินอยู่ได้แค่เนื้อที่ห้าหกเมตรเท่านั้น

ฉันต้องเพิ่มความจำขนาดมะพร้าว เพราะทนต่อการถูกเขี่ยตีไม่ไหว ต้องรีบทำตามคำสั่งของคน คนที่มาอ้างว่าเขาเป็นเจ้านายฉันฉันต้องจดจำคำสั่งสองคำเอาไว้ชนิดลืมไม่ได้ คือคำว่า “ไม่” กับคำว่า “เอา” หากมะพร้าวลูกอ่อนเกินไปเขาก็จะร้องสั่งว่าไม่-ไม่ พร้อมกระตุกเชือกฉันก็จะวางมือ พอฉันไปจับลูกที่แก่ เขาก็จะตะโกนคำว่า เอา

ฉันต้องทำงานหนักทุกวัน ค่าแรงนั้นก็เพียงผลไม้พอได้กินอิ่มท้องไปมี้อๆ ฉันจึงเป็นลิงที่ออกจะหงอยเหงาเศร้าซึมต่างจากลิงทั่วไปที่ซุกซน ลูกลี้ลูลน ฉันทำผิดอะไรจึงต้องมารับโทษอันหนักหนาถึงปานฉะนี้ ต้องถูกล่ามโซ่ไปจนตลอดชีวิตอย่างไรหนทางเรียกร้องความยุติธรรม

คนเราเกิดมาก็มีกรรมที่ต่างกันมาแต่กำเนิดหลายคนปัญญามืดบอดหลงไปก่อบาปกรรมใหม่เพิ่มขึ้นๆ กรรมจึงส่งผลนำไปสู่ความเป็นทุกข์แก่ชีวิตทั้งในชาตินี้และชาติหน้าอย่างไม่รู้จบสิ้น

แต่ดูเหมือนผู้คนจะไม่กลัววิบากบาปสักเท่าใดเลย ๒

คุณ เป็นคนหนึ่งใช่ไหม?
ที่ใช้..โทรทัศน์
เป็น..พี่เลี้ยงให้ลูก
...ทำอะไรโทรทัศน์
จึงจะเป็นประโยชน์
ต่อพัฒนาการของ
เด็กอย่างแท้จริง...

อ่าน *คู่มือ*
พ่อแม่มือโปร
ดูโทรทัศน์กับลูก

ISBN 978-974-13-4281-5

รับฟรี ติดต่อ...คุณใบทิพย์ โทร.๐๘๖-๐๓๓๙๐๑๒

ดำเนินการโดย...สมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม(นศ.ปธ.)
สนับสนุนโดย...

ต้นกล้าหัวใจในโลก

ตอนที่ ๒

อีกจังหวะก้าวหนึ่งในการสกัดกั้นความร้อน
มิให้เผาโลกก็คือ ลดการทำลายป่าลง หรือ
จะให้ดีที่สุด ก็เลิกทำลายเสียเลย แต่นั่นเป็นเรื่อง
ที่ยุ้งยากอย่างยิ่ง เพราะผลประโยชน์จากป่านั้น
มีมากมายมหาศาลยัวยวนกิเลสมนุษย์เป็นที่สุด
ดังนั้นยุทธวิธีที่ควรใช้ร่วมกันไปก็คือ การปลูกต้นไม้
ให้มากที่สุด เพื่อช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอน-
ไดออกไซด์จากอากาศ “นับเป็นสิ่งดีที่สุดที่เราจะ
ทำได้” (กัส เพธ แห่งสถาบันทรัพยากรโลกกล่าว)

ปลูกป่าบนภูเขา (พระราชดำริฯ)

การปลูกต้นไม้ในป่า ที่ให้ได้ผลดีและไม่สิ้น
เปลืองงบประมาณมากมายนั้น ต้องเริ่มปลูกจาก

บนภูเขา แทนที่จะปลูกต้นไม้จากดินเขาไปหา
ยอดเขา เพราะจะสามารถใช้ธรรมชาติของต้นไม้
และแรงโน้มถ่วงของโลกช่วยประหยัดแรงงาน
และเวลา

การปลูกต้นไม้ที่ยอดเขา ควรเลือกเอาพันธุ์
ไม้ที่มีฝักและเมล็ด เมื่อต้นไม้โตขึ้นฝักแก่ก็จะ
ปล่อยเมล็ดร่วงหล่นลงมา ให้งอกขึ้นเป็นต้นอ่อน
ต่อไป เป็นการปลูกตามธรรมชาติอีกหนทางหนึ่ง

-“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำริ
ว่า ป่าไม้บนภูเขาที่มีความเสื่อมโทรมนั้น สมควร
เร่งรัดฟื้นฟูให้กลับคืนสภาพดั้งเดิม โดยกระทำ
เป็น ๒ ขั้นตอน ประการแรกต้องขุดบ่อพักน้ำ
เก็บกักน้ำสำรองไว้บนยอดเขา และสร้างฝาย

ชุ่มชื้นปิดกั้นร่องน้ำทุกสายน้ำ ประการต่อมาควร
ปลูกพืชทดแทน ชนิดโตเร็วที่ไม่ใช่พืชเศรษฐกิจ
แล้วปล่อยให้เจริญเติบโต ตามวิถีทางโดยไม่ถูก
รบกวน โดยเสริมน้ำจากบ่อบักน้ำในฤดูแล้ง ทั้งนี้
จะเริ่มจากยอดเขาลงสู่พื้นล่าง วิธีดังกล่าวนี้ จะ
ทำให้พืชขยายแพร่พันธุ์อย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง
ตลอดจนจะเป็นเครื่องผลิตปุ๋ยธรรมชาติคืนสภาพ
เป็น “ภูเขาป่า” แล้วยังมีส่วนในการเป็นแนว
ป้องกัน มิให้เกิดไฟป่าอีกด้วย” (ท่านผู้หญิงบุตร
วิระไวทยะ รองราชเลขาธิการ)

ป่าเปียก

แนวพระราชดำริที่จะป้องกันไฟไหม้ในฤดูแล้ง
คือการทำให้ป่าคงความชุ่มชื้น และรักษาแหล่ง
ต้นน้ำลำธารด้วยการปลูกพืชโตเร็วคลุมร่องน้ำ
ปลูกพืชอุ้มน้ำเช่น ต้นกล้วยเป็นแนวกันไฟ
และสร้างฝายชะลอน้ำเป็นระยะ ตามแนว
พระราชทานที่ว่า ไม้ใบที่ร่วงทับถมกันในป่าชื้น
จะไม่ทำให้เกิดไฟป่าและยังเป็นฉนวนป้องกันไฟที่
ดีกว่าการใช้กลไกหรือเทคโนโลยีทันสมัย นับ
เป็นการรักษาป่า และยังป้องกันการสร้างมลพิษ
ทางอากาศ จากเขม่าควันไฟได้อย่างมี
ประสิทธิภาพอีกด้วย

-“ภาพถ่ายดาวเทียมจากคลื่นวิทยุของนาซ่า ใน
ปีพ.ศ.๒๕๔๔ ได้ตรวจพบปริมาณคาร์บอนมอนอก
ไซด์ที่เกิดจากไฟป่าเป็นจำนวนมาก ในแถบภูเขา
ภาคอีสานของไทยดังนั้นการดูแลรักษาป่าให้ชุ่มชื้น
ยากต่อการติดไฟตามแนวทาง “ป่าเปียก” จึง
เป็นสิ่งสำคัญต่อการช่วยลดโลกร้อน เพราะ
ธรรมชาติของต้นไม้ เมื่อเก็บน้ำไว้ใน ๑๐๐ ส่วน
มีเพียง ๑๐ ส่วนที่ใช้ในกระบวนการปรุงอาหาร อีก
๙๐ ส่วนใช้ในการหล่อเย็นและคายน้ำช่วยให้ต้นไม้
เล็กๆ ที่อยู่หน้าดินเติบโตและสภาพรอบข้าง
ชุ่มชื้น คนในเมืองเองก็ควรปลูกป่าในบ้านด้วย
เช่นกัน” (ดร.จิรพล สิ้นธนูวา อาจารย์ประจำ
คณะสิ่งแวดล้อมฯ ม.มหิดล)

ปลูกป่าโดยไม่ต้องปลูก

ป่าไม้เจริญเติบโตได้เองตามธรรมชาติขอเพียง
อย่าเขาไปรบกวนหรือทำลายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์
หากปล่อยให้ตามสภาพธรรมชาติชั่วระยะเวลาหนึ่ง
ป่าไม้ก็จะขึ้นสมบูรณ์เอง แต่การระดมปลูกป่า
ด้วยความไม่เข้าใจหรือปลูกพันธุ์ไม้ซึ่งไม่เหมาะ
สมกับสภาพท้องถิ่น นอกจากต้นไม้ที่ปลูกไว้จะ
ตายโดยไม่ได้ประโยชน์แล้ว ยังทำลายสภาพ
แวดล้อมอีกด้วย

แนวพระราชดำริที่สะท้อนให้เห็นความเข้าใจ พระทัยอย่างลึกซึ้งถึงวิถีธรรมชาติ

-“การแก้ไขปัญหาธรรมชาติถูกทำลายในที่ที่ยัง
พออุดมสมบูรณ์ ธรรมชาติจะช่วยเยียวยาตนเอง
ได้ เพราะไทยเราเป็นเขตร้อนชื้น ใ่อ่านวยให้
ทุกชีวิตมีโอกาสเติบโตงอกงาม ในป่ามีการพึ่งพา
กันระหว่างพืชพันธุ์ สัตว์ป่า นก แมลง รวมทั้ง
เห็ดรา หากไม่ถูกรบกวนป่าจะเข้าสู่สมดุลของวง
จรชีวิต ตามธรรมชาติ กลับมาสมบูรณ์ได้อีกครั้ง
ที่สำคัญที่สุดในการปลูกป่าโดยไม่ต้องปลูก คือ
จะทําอย่างไรให้เกิดความมุ่งมั่นตั้งใจร่วมกัน ของ
คนทุกระดับในสังคม เพื่อช่วยกันรักษาป่าที่ยัง
อุดมสมบูรณ์ของคนไทยให้ดำรงอยู่อย่างยั่งยืน
ตลอดไป ตามแนวพระราชดำริที่เข้าใจธรรมชาติ
ปลูกป่าโดยไม่ต้องปลูก” (นิรมล เมธีสุวกุล นัก
สื่อสารมวลชน)

วิธีปฏิบัติหยุดโลกร้อนด้วยตัวคุณเอง

๑. ใช้ไฟฟ้าเท่าที่จำเป็น

การผลิตไฟฟ้าต้องใช้ น้ำมันหรือถ่านหินเป็น
เชื้อเพลิง มีการเผาไหม้ที่ก่อให้เกิดความร้อน
และก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ จึงควรถอดปลั๊กทุก
ครั้งหลังการใช้งาน เพื่อลดการเสียพลังงานแบบ
สูญเปล่า (หันมาใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น ชีวมวล
น้ำ แสงอาทิตย์ ลม ความร้อนใต้พิภพ)

๒. ลดปริมาณรถยนต์บนท้องถนน

หันมาเดิน ปั่นจักรยาน ใช้บริการขนส่งมวลชน
รถไฟฟ้า ใช้โทรศัพท์ (บ้าน) หรืออินเทอร์เน็ต ติดต่อ

แทนการเดินทาง เพราะรถทุกคันเผาผลาญน้ำมัน และปล่อยมลพิษออกมาตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อรถยนต์วิ่งน้อยลง มลพิษในอากาศก็ลดลงด้วย

๓. ใช้รถอย่างฉลาดและประหยัด

ควรตรวจเช็คสภาพความสมบูรณ์ของรถ เช็คลมอย่างสม่ำเสมอ ใช้น้ำมันไบโอดีเซล ใช้ความเร็วไม่เกิน ๙๐ กม./ชม. หลีกเลี่ยงเวลาเร่งด่วนและวางแผนการเดินทางก่อนออกรถทุกครั้ง

๔. แยกและลดปริมาณขยะ

การสะสมและบุดเนาของขยะก่อให้เกิดก๊าซมีเทน ซึ่งหากเผาทำลายจะเกิดความร้อนและก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศ ขยะบางชนิดยังสามารถนำไปใช้เป็นเชื้อเพลิงชีวภาพ การคัดแยกจึงช่วยจัดการขยะได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

๕. ลดปริมาณการใช้ถุงพลาสติกและโฟม

ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม (ซากดึกดำบรรพ์) ที่ต้องใช้พลังงานสูงในการผลิตและไม่ย่อยสลาย การทำลายต้องเผาอย่างถูกวิธี ซึ่งก่อให้เกิดความร้อนและก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ จึงควรใช้ถุงผ้าแทนถุงพลาสติกหรือใบตองแทนโฟม (มีโฟมทำจากชานอ้อยและมันสำปะหลัง ที่ย่อยสลายได้)

๖. ปลูกต้นไม้ให้ได้มากที่สุด

เป็นวิธีที่ง่ายแต่ได้ผลมาก เพราะต้นไม้สามารถช่วยบังแดดและลดการใช้พลังงานในบ้านได้ อีกทั้งต้นไม้จะดูดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เพื่อสังเคราะห์แสงและปรุงอาหาร แล้วจะคายน้ำและออกซิเจนออกมา ทำให้อากาศบริสุทธิ์สดชื่น และอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยอนุรักษ์ต้นไม้ก็คือ การใช้กระดาษอย่างประหยัดและคุ้มค่า

๗. ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรบริโภค

ควรเลือกใช้สินค้าหรือบริการที่ช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมและประหยัดพลังงาน เช่น กินข้าวกล้อง หุงข้าวหม้อดิน หรือหม้อทองเหลือง (อย่าใช้หม้ออะลูมิเนียม) ใช้ผ้าฝ้ายทอมือ ใช้หลอดประหยัดไฟ ใช้เตาหุงต้มชีวมวล

๘. ใช้น้ำประปาอย่างประหยัด

การผลิตน้ำประปาต้องใช้พลังงานจำนวนมากในการทำให้น้ำสะอาด จึงควรนำน้ำที่ใช้แล้วมาใช้อีกครั้ง เช่น นำน้ำซักผ้า ล้างจาน หรือล้างผัก มารดต้นไม้ (งดใช้ผลิตภัณฑ์จากสารเคมีหันมาใช้ยาฆ่าเชื้อซักล้างชีวภาพแทน)

๙. นำของเก่ากลับมาใช้ใหม่

เช่น เสื้อผ้า เพอร์นิเจอร์ ของใช้ต่างๆ หรือน้ำมันที่ใช้แล้วมาทำเป็นไบโอดีเซล จะเป็นการช่วยลดขั้นตอน และปริมาณในการผลิตใหม่ ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องสิ้นเปลืองพลังงาน

๑๐. ปฏิบัติและชักชวนครอบครัว

ให้ลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังตั้งแต่วันนี้ ช่วยกันดูแลสิ่งแวดล้อม ลดความต้องการที่มีอยู่อย่างมากมายลงให้มาก ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างพอประมาณ ปัญหาโลกร้อนก็จะลดน้อยลงอย่างแน่นอน ถ้าเราทุกคนร่วมมือกัน

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

“ประกายกานท์ สานฝัน” บทกลอนของ ทรวง ภัทรานุพันธ์ พร้อมทั้งบทกลอนของนักกลอนดังอีก ๘๐ ท่าน และหนังสือนวนิยาย “สิ้นคน” ของ “เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม” จำจังหวัดสมุทรปราการ สะท้อนวิถีราชการบ้านนอกกับเรื่องราวของผู้คนที่ความเป็นคนกำลังจะสูญสิ้น รายได้ทั้งหมดมอบให้แก่สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย ติดต่อที่ สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ ๙๙/๑๑๔ หมู่ ๑๑ ซ.เสนานิคม ถ.พหลโยธิน แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐ ปณ.เสนานิคม โทรศัพท ๐๒-๕๗๐๒๗๔๐, ๐๘๙-๑๒๗๐๒๗๔

หลักธรรมสำคัญควรฝังอยู่ในจิตใจของตุลาการอยู่เป็นนิมิต
จะละทิ้งเสียไม่ได้ นั่นคือความสุจริต
ผู้พิพากษาจะบกพร่องในสิ่งใดบ้างก็ตาม แต่ถ้ายังเป็นผู้สุจริตไว้ได้
ก็ยิ่งพอเป็นผู้พิพากษาที่ดีได้
สุจริตในที่นี้หมายถึงสุจริตทุกๆ อย่าง
คือสุจริตต่อหน้าที่ราชการ สุจริตต่อบ้านเมือง สุจริตต่อคนทุกคน
และสุจริตต่อตัวเราเองด้วย

● ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

ปรรดาวิชาชีพทั้งหลายจำเป็นต้องมีการศึกษา
อบรม คำที่ใช้ว่า “ศึกษาอบรม” นั้น ความ
สำคัญอยู่ที่การ “อบรม” มิใช่มีแต่การ “ศึกษา”
แท้จริงนั้นการอบรมสำคัญยิ่งกว่าการศึกษา การ
อบรมต้องพุ่งเล็งไปในทางจิตใจ อุดมคติ และ
มรรยาทในการประกอบวิชาชีพ วิชาชีพย่อมมี
ลักษณะเป็นการผูกขาด ทำได้เฉพาะบุคคลที่ได้
ศึกษาอบรมมาโดยเฉพาะเท่านั้น จึงต้องมีการ
ควบคุมผู้ประกอบวิชาชีพไม่ให้หาผลประโยชน์
จากการผูกขาดจนเป็นที่เสียหายแก่ประชาชนและ
ประเทศชาติ ถ้าผู้ประกอบวิชาชีพมีมารยาทและ
อุดมคติ มีจิตใจรับใช้ประชาชน ก็จะเป็นประโยชน์
ใหญ่ยิ่งแก่ประเทศและราษฎร โดยเฉพาะ

ผู้พิพากษา มีประมวลจริยธรรมเป็นลายลักษณ์
อักษรให้แก่ผู้ที่จะศึกษาอบรม ทั้งแสดงให้เห็น
อุดมคติกับการปฏิบัติที่ควรทำและควรเว้น เพื่อ
เป็นนัยกฎหมายที่ควรจะเป็นหรือที่ประชาชน
คาดหวังจะให้เป็น

การพิจารณาพิพากษาคดีของไทยนั้น มีกฎ
ระเบียบแบบแผนการศาล ซึ่งวิวัฒนาการมาจาก
จารีตประเพณี และคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ ซึ่งใช้
บังคับทั้งประชาชนตลอดจนถึงพระมหากษัตริย์
พระบรมราชวินิจฉัยในฐานะที่ทรงเป็นผู้รักษา
กฎหมาย และทรงอธิปไตยเด็ดขาด เมื่อ
สอดคล้องกับความยุติธรรมตามพระธรรมศาสตร์
และจารีตประเพณี ก็กลายเป็นฉบับที่เรียกว่า

“**ราชศาสตร์**” รวมเป็นกฎหมายเพิ่มเติมต่อๆ กันมา

หลักวิชาชีพนักกฎหมาย เป็นวิชาที่ว่าด้วย วิวัฒนาการของวิชาชีพกฎหมาย หน้าที่และ การงานของนักกฎหมายในสาขาต่างๆ มารยาทและ วินัย ตลอดจนอุดมคติ การก่อตั้งและควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมาย อีกนัยหนึ่งก็คือ การงานของผู้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายเพื่อ ตอบคำถามที่ว่า นักกฎหมายคืออะไร นัก กฎหมายควรมีอุดมคติอย่างไร และควรมีหลัก ธรรมในการปฏิบัติกรงานในหน้าที่อย่างไร หลัก วิชาชีพนี้มีมิใช่เพียงวินัยข้าราชการสำหรับ นักกฎหมายที่เป็นข้าราชการ เช่น ข้าราชการ พลเรือน หรือวินัยทหารหรือตำรวจ หรือวินัย ข้าราชการอัยการ หรือข้าราชการตุลาการ สำหรับนักกฎหมายที่เป็นทนายความก็มิใช่เพียง มรรยาททนายความ แต่เป็นหลักธรรมและคติที่ ควรยึดถือควรปฏิบัติยิ่งกว่าวินัยหรือมารยาท อัน เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในบรรดานักกฎหมาย ทั้งหลาย เปรียบได้กับมิใช่เพียงแต่ศีลหรือข้อ ห้ามที่ควรเว้น แต่เป็นธรรมคือข้อควรปฏิบัติใน วิชาชีพอีกชั้นหนึ่งด้วย จะเรียกว่าคตินิยมของ วิชาชีพทางกฎหมายก็ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้ประกอบ วิชาชีพทางกฎหมายได้ทราบถึงคติและประเพณี ในวิชาชีพที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาแต่ดั้งเดิมจนถึง ปัจจุบัน ตลอดจนท่วงทีกิริยาวาจาของนัก กฎหมายโดยทั่วไป อันเป็นแบบแผนที่ทำให้ การงานทางกฎหมายอยู่ในระเบียบวินัย เป็น คุณประโยชน์แก่ประชาชน และชาติบ้านเมือง จนเป็นที่ยอมรับนับถือกันตลอดมา

คำว่าวิชาชีพนั้น หมายถึงอาชีพที่ต้องมีการ ศึกษาชั้นสูง และการฝึกอบรมเป็นพิเศษ เช่น นัก กฎหมาย สถาปัตยกรรม แพทย์ หรือการศาสนา อาชีพซึ่งต้องมีการฝึกอบรมชั้นสูงในศิลปศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ ซึ่งโดยปกติเป็นงานในทาง ความคิด มากกว่าการใช้กำลัง เช่น การสอน วิศวกรรม โดยเฉพาะวิชาทางด้าน การแพทย์ กฎหมาย และการศาสนา ซึ่งเคยเรียกว่าวิชาชีพ

ของผู้รู้ หรือผู้คงแก่เรียน ซึ่งหมายความว่า เป็นการหาเลี้ยงชีวิตด้วยการให้ความรู้ที่ต้อง ศึกษาอบรมทางความคิดเป็นพิเศษ แต่ในความ หมายตามหลักวิชาชีพทางกฎหมายนั้น มีความ หมายเหนือยิ่งขึ้นไปกว่านั้น หมายความว่ากลุ่ม บุคคลผู้ประกอบวิชาการเป็นอาชีพร่วมกัน โดย เจตนาารมณ์เพื่อบริการประชาชน

หลักที่ว่าวิชาชีพต้องมีการฝึกอบรม หมายความว่าผู้ที่ประกอบวิชาชีพได้ต้องมีการ ศึกษา โดยเฉพาะวิชานั้น ไม่ใช่การทำงานที่บุคคล ทั่วไปทำได้ โดยเพียงแต่ทดลองปฏิบัติ ต้องมีการ ฝึกอบรมอย่างสมบูรณ์แบบในทางวิชาการ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เป็นการศึกษาอบรมทางความ คิดยิ่งกว่าทางใช้กำลังและแรงงาน ซึ่งเป็นวิชาที่ จำเป็นสำหรับความอยู่รอดของสังคมและชุมชน โดยเฉพาะทางกฎหมายก็คือการอยู่ร่วมกันด้วย ความเคารพต่อกฎระเบียบ ระวังข้อพิพาทที่เกิด ขึ้นตามวิธีและหลักการของกฎหมาย

ตามคติในกฎหมายไทย หลักประกันความ ยุติธรรมที่จะบังเกิดแก่ประชาชนทางศาล นอก จากคตินิยมที่ถือกันมาว่าต้องไม่มีอคติ ๔ ประการแล้ว อาจกล่าวได้ดังนี้

๑. ผู้พิพากษาต้องเป็นอิสระ หมายความว่า ไม่มีความลำเอียง เพราะการแทรกแซง โดย เฉพาะอย่างยิ่งทางการเมือง ซึ่งเป็นหลัก รัฐธรรมนูญทุกฉบับของประเทศไทยที่บัญญัติว่า ผู้พิพากษาอิสระในการพิจารณาพิพากษา อรรถคดีให้เป็นไปตามกฎหมาย ซึ่งมีความ สำคัญประการหนึ่งว่า ไม่ใช่อิสระในการอื่น นอกจากการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี และอีก ประการหนึ่งว่าไม่ใช่อิสระที่จะพิจารณาพิพากษา คดีตามใจชอบไม่มีขอบเขต แต่พิจารณาพิพากษา ให้เป็นไปตามกฎหมาย ไม่อยู่ใต้อาณัติของใคร

๒. มีวิธีพิจารณาความและการรับฟังพยาน ที่สะดวกและเป็นธรรม

๓. การพิจารณาพิพากษาคดีต้องกระทำโดย เปิดเผย ประชาชนทั่วไปสามารถเข้ารับฟังได้ การ

เปิดเผยนี้เป็นหลักประกันอันสำคัญว่าไม่มีการบงาบ ตักตัก การพิจารณาดำเนินไปอย่างไร้ประวัติ

๔. คำสั่งและคำพิพากษา อีกนัยหนึ่ง คำวินิจฉัยชี้ขาดของศาลต้องแสดงผล กระชับ กระต๋ัดรัด คู่ความคัดค้านและอุทธรณ์ฎีกาได้

๕. ความยุติธรรมต้องมีราคาถูก อยู่ใกล้ แพร่หลาย และรวดเร็ว ซึ่งหมายความว่าไม่ต้อง เสียค่าใช้จ่ายมาก จนคนทั่วไปไม่สามารถเข้ารับ บริการได้

หน้าที่ของผู้พิพากษานั้นไม่เพียงแต่ให้ความ ยุติธรรมเท่านั้น หากต้องให้เป็นที่ประจักษ์แก่คน ทั่วไปด้วยว่า ได้ให้ความยุติธรรมแล้วโดยไม่มีข้อ ระวังสงสัยใดๆ ขออย่าว่าเพียงแต่ไม่ทำผิด เท่านั้นยังไม่พอสำหรับผู้พิพากษา หากต้องไม่ทำ การอะไรให้เป็นที่ระแวงสงสัยของผู้อื่นด้วย จึง จะเป็นผู้พิพากษาที่ดี ซึ่งประชาชนให้ความนับถือ ได้ การที่ผู้พิพากษาในชั้นผู้ใหญ่วิ่งเต้นหา ตำแหน่งไม่ว่าในวงการตุลาการ หรือตำแหน่ง ทางการเมือง เป็นผู้ที่ไม่ควรแก่การไว้วางใจและ นำร้ายเงี้ยวอย่างยั้งมารยาทในการนั่งพิจารณาคดี ผู้พิพากษาต้องมีความสำรวม อดกลั้น สุขุม สนใจ ใฝ่ต่อพฤติการณ์แห่งคดี รอบรู้หลักกฎหมายที่จะ ยกขึ้นมาปรับแก้คดี ประหยัดเวลาของคู่ความ สุขภาพต่อพยาน คู่ความ ทนายความ ไม่แก่งงไกว ไปตามคำติชม แม้จะเป็นคำติชมที่ไม่เป็นธรรม

ในส่วนตัวความประพฤติส่วนตัวของผู้พิพากษา ต้องไม่ให้เป็นที่ดีเทียบหรือระแวงสงสัยแก่ผู้อื่น เช่นเดียวกัน ไม่เป็นการสมควรที่ผู้พิพากษาจะทำ ชั่วโดยอ้างว่าลองดูเป็นประสบการณ์ ผู้พิพากษา ไม่ถึงกับต้องแยกตนเองไปอยู่โดดเดี่ยว ไม่พบ ปะกับผู้ใด แต่ตรงกันข้ามผู้พิพากษาต้องคบหา สมาคมกับบุคคลทั่วไปเท่าที่ไม่ขัดกับหน้าที่การงาน อันเป็นเหตุให้เกิดระแวงสงสัยขึ้น

นอกจากตัวเองต้องบริสุทธิ์ยุติธรรมแล้ว ข้อ สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ต้องระแวงระวังให้ คนในครอบครัว บุตร ภรรยา สามี พ่อแม่ ญาติ พี่น้อง ตลอดจนคนที่อยู่ด้วยหรือใกล้ชิด เป็น

หน้าที่ของผู้พิพากษาต้องสอดส่องมิให้บุคคลพวก นั้นแอบอ้างทำให้เสื่อมเสียมาถึงตัวผู้พิพากษาด้วย การประกอบธุรกิจของครอบครัว ต้องระมัดระวัง อย่าวางเป็นทางให้เกิดความระแวงสงสัยเช่น เดียวกัน บางทีอาจจะหวังในผลกำไรในกิจการ บางอย่าง หรือการงานที่เขามอบให้ทำ ถ้าเห็นแก่ ลาภแบบนี้ให้พึงระลึกว่าไม่มีผู้ใดจะแบ่งปันให้โดย ไม่หวังผลตอบแทนส่วนตัว การเรียกรื้อที่ทำได้ ใจใจว่าร่วมบริจาคโดยอาศัยอิทธิพลของตำแหน่ง ผู้พิพากษาจะนำมาซึ่งความเกรงใจจะเกิดขึ้นใน ภาคหน้า

อันว่าตุลาการทั้งหลายเป็นมนุษย์เยี่ยงสามัญชน ทั่วๆ ไป ฉะนั้นในเบื้องต้นตุลาการที่ดีจะต้อง อบรมตนให้อยู่ในศีลธรรมอันดีงาม เช่นสามัญชน ที่ดีทั้งหลายเสียก่อน และเพราะเหตุที่ตุลาการ เป็นผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่พิจารณาพิการณา พิพากษารรรถคดี นับว่าเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่ จึงสมควรที่จะต้องประพฤติและปฏิบัติให้เป็นที่น่า เชื่อถือ น่าเคารพของประชาชนทั่วไป เหตุนี้การ ที่ตุลาการจะต้องดำรงตนให้อยู่ในกรอบแห่ง ศีลธรรมโดยเคร่งครัดจึงจำเป็นอย่างยิ่ง หลักของ ผู้ที่อยู่ในศีลธรรมนั้นจะต้องไม่กระทำการอัน เป็นการเบียดเบียนตนเอง และเบียดเบียนผู้อื่น รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ก่อนที่จะทำอะไรลงไป ต้องระลึกถึงข้อนี้เสมอ นอกจากจะไม่ให้ตน เองเดือดร้อนแล้ว ต้องไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนด้วย เช่น การประพฤติเสเพล เป็นนักเลงสุรา เป็น นักเลงการพนัน นักเลงผู้หญิงเหล่านี้ แม้เราจะ ไม่พึงค่าใช้จ่ายของบุคคลอื่น ไม่คดโกง หรือไม่ผิด ลูกเมียผู้ใดก็ตาม แต่เป็นการเบียดเบียนตนเอง เพราะทำตนให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัย เสีย ทรัพย์สิน เป็นอบายมุขที่นำตนไปสู่ความ เสื่อมโทรมทางจิตใจ ร่างกาย และทรัพย์สิน และ ยังชักจูงกำลังใจที่นึกกำหนดไว้ว่าจะทำแต่ความดี ให้เสื่อมสูญไปด้วย ทั้งการประพฤติเช่นนี้ปรากฏ แก่ประชาชนแล้ว แม้เราจะตั้งใจทำความดี ไม่ ทุจริตเบียดเบียนผู้อื่นสักเพียงใด ก็ไม่อาจได้รับ

ความไว้วางใจได้ ฉะนั้น ท่านจึงต้องบำเพ็ญตน ให้มีจิตใจสูงเหนือความชั่วทั้งปวง บังคับจิตใจ ใฝ่ต่ำที่ใครต่อความชั่วนั้นไว้ให้ได้ ฝึกฝนใจให้ นึกละอาย และเกรงกลัวต่อการทำบาปอยู่เสมอ ใช้ความพยายามบังคับจิตใจให้สำเร็จเมื่อท่านทำตน อยู่ในกรอบแห่งศีลธรรมดังกล่าวแล้ว โอกาสที่ ท่านจะเป็นตุลาการที่ดี และดำรงตนอยู่ในศีลธรรม อันดีย่อมปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้ผลดีด้วย

สิ่งสำคัญของข้าราชการตุลาการที่ถูกเพ่งเล็ง มากที่สุด คือการให้ความยุติธรรมแก่คู่กรณี ข้อนี้เป็นจุดประสงค์ใหญ่ แม้คุณสมบัติอย่างอื่น ล้ำเลิศเพียงใด ก็เป็นตุลาการที่ทุกคนไม่ปรารถนา การให้ความเป็นธรรมแก่คู่กรณีได้ ต้องทำให้ใจให้ ปราศจากความลำเอียง ความลำเอียงนั้นเกิดจาก เป็นผู้มัวคืด ซึ่งโบราณจารย์แบ่งไว้ ๔ ประการ คือ **ฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ และภยาคติ** รวมความลำเอียงเพราะรักใคร่พอใจกับอีกฝ่ายหนึ่ง ลำเอียงเพราะความโกรธเคืองกับอีกฝ่ายหนึ่ง ลำเอียงเพราะความหลงหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และลำเอียงเพราะเกิดความกลัว ความลำเอียง เพราะเหตุต่างๆ เหล่านี้ต้องกำจัดให้หมดสิ้นไป

การลำเอียงเพราะรักใคร่พอใจแก่อีกฝ่าย หนึ่งนั้น อาจเกิดขึ้นได้บ่อยๆ และเกิดได้ง่ายๆ สำหรับคู่ความที่เกี่ยวข้องเป็นญาติ หรือเป็นญาติ เกี่ยวข้องกับภรรยาหรือสามี ซึ่งตามปกติย่อม เห็นได้ว่าอาจจะมีความลำเอียงเกิดขึ้นได้ตาม ธรรมดาอยู่แล้วนั้น กฎหมาย ก็ได้บัญญัติไว้ว่า อาจจะถูกคัดค้านมิให้นั่งพิจารณาคดีที่คู่ความ เกี่ยวข้องเป็นญาติ หรือโดยมารยาทที่ดี ผู้พิพากษาที่ไม่สมควรจะปล่อยไว้ให้ถูกคัดค้าน เมื่อทราบว่ามีคู่ความฝ่ายใดเป็นญาติจะโดยทางตัว ผู้พิพากษาเอง หรือทางสมรสก็ตาม ควรจะรีบ ถอนตนออกจากการนั่งพิจารณาคดีนั้นๆ เสียทันที และถึงแม้จะเป็นญาติกันห่างๆ เกินกว่าที่ กฎหมายกำหนดไว้ หรือมิใช่ญาติแต่เป็นผู้สนิท สนมชอบพอ หรือแม้เพียงแต่ทนายความของคู่ ความฝ่ายใดที่เกี่ยวข้องเป็นญาติ หรือสนิทสนมกับผู้

พิพากษาอย่างมาก โดยมารยาทท่านสามารถ ถอนตัวได้ และผู้พิพากษาก็ควรถอนตัวจากการ นั่งพิจารณาคดีเรื่องนั้นเสียดีกว่า เพราะการนั่ง พิจารณาคดีที่คู่ความ หรือทนายความของคู่ ความที่เกี่ยวข้องกับผู้พิพากษา แม้ไม่มีกฎหมาย บัญญัติห้ามไว้โดยตรง ผู้พิพากษาก็ย่อมรู้สึก ลำบากใจ และยอมเป็นเป้าสายตาของคนอื่นที่จะ มองผู้พิพากษาไปในทางให้ร้าย และโอกาสนี้ควร จะระลึกด้วยการจะคบค้าสมาคมกับทนายความ คนใด ให้สนิทสนมพิเศษยิ่งกว่าทนายความ คนอื่นๆ ทั่วๆ ไปนั้น ควรยับยั้งเสีย และโดย เฉพาะอย่างยิ่งผู้พิพากษาไปรับราชการในส่วน ภูมิภาคซึ่งอยู่ในจังหวัดเล็กๆ แคบๆ การละเว้น ดังกล่าวนี้ย่อมเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะถึงแม้ ผู้พิพากษาจะมีความบริสุทธิ์ใจสักเพียงใดก็ตาม แต่ประชาชนส่วนมากมักไม่อาจเข้าใจถึงการที่จะ แยกหน้าที่ราชการและกิจการส่วนตัวออกจากกัน ก็จะถูกมองในทางแง่ร้ายเสมอ จึงเป็นหนทางให้ คนส่วนมากเข้าใจผู้พิพากษาผิดได้ อันจะทำให้ ผู้พิพากษาเสื่อมความเชื่อถือจากประชาชน

การลำเอียงเพราะเห็นแก่อำิสสินจ้างใดๆ นั้น เป็นเรื่องสำคัญมากที่สุด เป็นความเสียหาย แก่หน้าที่ตุลาการอย่างร้ายแรงจนให้อภัยกันไม่ได้ บรรพตุลาการได้รักษาเกียรติในเรื่องนี้ไว้อย่าง งดงาม สมควรอย่างยิ่งที่ตุลาการในรุ่นหลังจะ ต้องพยายามเต็มกำลังที่จะรักษามรดกชิ้นเอกนี้ไว้ เพื่อเกียรติของชาวตุลาการจนตราบชั่วชีวิต ถ้า เราบำเพ็ญตนของผู้พิพากษาให้เป็นผู้อยู่ใน ศีลธรรมดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ก็ไม่เป็นการยาก ที่จะรักษาคุณธรรมข้อนี้ไว้ บุคคลบางคนแม้จะ มั่งคั่งสมบูรณ์ในทรัพย์สินเงินทองสักเพียงใดก็ตาม ก็ยังพยายามสร้างความร่ำรวยต่อไป แม้ในทางที่ มิชอบด้วยทำนองคลองธรรม แต่ผู้พิพากษาต้อง พิจารณากันดูให้ชัดว่าทรัพย์สินที่ได้มาโดยทางมิ ชอบนั้น ได้สร้างความสุขอันแท้จริงก็หาไม่ เมื่อ พิจารณาโดยรอบคอบ และละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เห็นว่า ความสุขอันแท้จริงอยู่ที่ใจอันบริสุทธิ์

ทรัพย์สินที่ได้มาด้วยความบริสุทธิ์เท่านั้นจึงจะสร้างความสุขอันถาวรให้แก่ตนเองได้ ความสุขอันแท้จริงมิใช่จะมีได้แต่เฉพาะผู้ที่ร่ำรวย แม้คนที่ยากจนก็หาความสุขของเขาได้ตามสมควรแก่สภาพ เมื่อระลึกได้เช่นนี้ความโลภก็จะเบาบางลงเมื่อเรามาเผชิญตนอยู่ในกรอบแห่งศีลธรรมและจะไม่ประพฤติดนปไปในทางสุรุ่ยสุร่าย ฟุ้งเฟ้อเกินฐานะ อันจะทำให้ต้องผิดเคืองในทางการเงินและยึดเกียรติของตุลาการตามที่บรรพตุลาการท่านได้มอบไว้

การลำเอียงเพราะความโกรธนั้น เราอาจจะระงับเสียได้ด้วยความอดทน เมื่อเรารู้สึกว่าเรากำลังมีอารมณ์ผิดปกติก็น่าจะยับยั้งไว้ไม่ควรกระทำอะไรลงไป อันเป็นทางเสื่อมเสียคุณธรรมข้อนี้ รอไว้จนกว่าเราจะมีอารมณ์เป็นปกติก่อนหรือถ้าไม่อาจระงับได้และมีทางจะถอนตนจากการพิจารณาตัดสินได้ ก็ควรถอนตนเสีย ข้อควรสำคัญอย่าได้พิพากษาคดีหรือสั่งการใดๆ ไปทั้งๆ ที่ยังมีอารมณ์โกรธเคืองอยู่เป็นอันขาด

ในเรื่องลำเอียงเพราะความหลงรู้เท่าไม่ถึงการณ์นั้น ความรอบรู้ในหน้าที่ ตุลาการจะช่วยได้มากตั้งได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าตุลาการที่ดีต้องศึกษาหาความรู้ต่างๆ มาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ ความรู้ในเรื่องตัวบทกฎหมายนั้นอาจจะหาได้ เมื่อสนใจแล้วก็ไม่ใช่ว่าสิ่งลำบาก แต่เรื่องที่ยากอยู่คือการชั่งน้ำหนักข้อเท็จจริงในคดีทั้งปวง ตำรับตำราทั้งหลายจะช่วยให้เราได้ไม่น้อยต้องหาความรู้ความชำนาญที่ได้อาศัยพิจารณามาแล้ว ทั้งต้องใช้ความสังเกตพฤติกรรมต่างๆ อันได้มาจากสามัญสำนึก ข้อกล่าวอ้างของฝ่ายใดจะสมเหตุสมผลที่ควรเชื่อฟังได้เพียงใด ความจริงคนทุกคนย่อมรู้จักสามัญสำนึกด้วยกันทั้งนั้น ผู้พิพากษาเป็นผู้มีหน้าที่ต้องคิดค้นสิ่งเหล่านี้เพื่อนำมาเปรียบเทียบปรับข้อเท็จจริงในการพิจารณาคดีอยู่เป็นประจำทุกวัน เพื่อจะใช้ดุลพินิจพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงให้ถูกต้องหรือผิดพลาดน้อยที่สุด

การลำเอียงเพราะความหวาดกลัว ได้แก่ ความหวั่นไหวในอิทธิพลของคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และเกิดความลำเอียงวินิจฉัยคดีให้เป็นผลดีแก่ฝ่ายนั้น เรื่องนี้สำคัญเป็นอย่างยิ่ง และอาจเกิดขึ้นบ่อยๆ ด้วย เมื่ออคติที่เกิดขึ้นแล้วยอมเป็นหนอนบ่อนความยุติธรรมให้เสื่อมเสียไป ตุลาการที่ดีจะต้องขจัดเสียซึ่งความลำเอียงในข้อนี้ ถ้อยคำความยุติธรรมเป็นที่ตั้งหลักกรรมข้อนี้ผู้พิพากษาได้ทำตัวอย่างไว้มาก

ในอันดับสุดท้ายหลักกรรมสำคัญควรฝังอยู่ในจิตใจของตุลาการอยู่เป็นนิจ จะละทิ้งเสียไม่ได้ นั่นคือความสุจริต ผู้พิพากษาจะบกพร่องในสิ่งใดบ้างก็ตาม แต่ถ้ายังเป็นผู้สุจริตไว้ได้ ก็ยังพอเป็นผู้พิพากษาที่ดีได้ สุจริตในที่นี้หมายถึงสุจริตทุกๆ อย่าง คือสุจริตต่อหน้าที่ราชการ สุจริตต่อบ้านเมือง สุจริตต่อคนทุกคน และสุจริตต่อตัวเราเองด้วย **ธ**

ปิดท้าย

พ.ด.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

●หนังสือสิ้นคนของเฉลิมศักดิ์ แห่งงวม

เฉลิมฤกษ์... สิ้นคน

ขออน้อมคารวะ

แต่คณะรัฐมนตรี

พรังพร้อมบุรุษสตรี

หลากหลายพรรคพันธุ์... กระลั่นแสน

หัว แลวรับมอบหมาย

จากตัวตายเป็นตัวแทน

ยอมทนคำหมิ่นแคลน

รัฐมนตรี... ซี้เหว่เกิน

โ้อ่างมือฉมัง

มาตามลั้งคนจ่ายเงิน

ปุมหลังแม้ยับเยิน

แต่ซี้ได้... เลี้ยวซ้ายขวา

รวมกันแบบครอบครัว

เมียแทนผัวตามโคควตา*

ลูก-พ่อสืบทอดมา

ญาติพี่น้อง... ผ่องถ่ายกัน

คิณะสามสิบหก

หนูนายกตามจัดสรร

ทั้งสิ้นพรังพร้อมพลัน

เหยียทำเนียบ... มาผิดงาน

ลำแดงบทอัศจรรย์

จนเลื่อนลั่นสระสนาน

ทำเนียบรัฐบาล

ระเร็จรับ ค.ร.ม.

๒๕